

Vsebina

I Zakonodajni akti

UREDBE

- ★ Uredba (EU) 2015/847 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2015 o informacijah, ki spremljajo prenose sredstev, in razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1781/2006 ⁽¹⁾ 1
- ★ Uredba (EU) 2015/848 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2015 o postopkih v primeru insolventnosti 19

DIREKTIVE

- ★ Direktiva (EU) 2015/849 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2015 o preprečevanju uporabe finančnega sistema za pranje denarja ali financiranje terorizma, spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive 2005/60/ES Evropskega parlamenta in Sveta in Direktive Komisije 2006/70/ES ⁽¹⁾ 73

Popravki

- ★ Popravek Uredbe (ES) št. 861/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. julija 2007 o uvedbi evropskega postopka v sporih majhne vrednosti (UL L 199, 31.7.2007) 118

⁽¹⁾ Besedilo velja za EGP

I

(Zakonodajni akti)

UREDBE

UREDBA (EU) 2015/847 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

z dne 20. maja 2015

o informacijah, ki spremljajo prenose sredstev, in razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1781/2006

(Besedilo velja za EGP)

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 114 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropske centralne banke ⁽¹⁾,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ⁽²⁾,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ⁽³⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Tokovi nezakonitega denarja prek prenosov sredstev lahko škodujejo integriteti, stabilnosti in ugledu finančnega sektorja ter ogrozijo notranji trg Unije in mednarodni razvoj. Pranje denarja, financiranje terorizma in organizirani kriminal ostajajo velike težave, ki bi jih bilo treba obravnavati na ravni Unije. Prizadevanja storilcev kaznivih dejanj in oseb, ki jim pri tem pomagajo, da bi prikrili izvor premoženjskih koristi, pridobljenih s kaznivimi dejanji, ali prenesli sredstva za kriminalne dejavnosti ali teroristične namene, bi lahko resno ogrozila trdnost, integriteto in stabilnost sistema prenosov sredstev in zaupanje v finančni sistem kot celoto.
- (2) Brez sprejetja določenih usklajevalnih ukrepov na ravni Unije je verjetno, da bi vpleteni v pranje denarja in tisti, ki financirajo terorizem, izkoriščali prost pretok kapitala znotraj enotnega finančnega območja Unije za lažje izvajanje kriminalnih dejavnosti. Cilj mednarodnega sodelovanja v okviru Projektne skupine za finančno ukrepanje (FATF) in globalnega izvajanja njenih priporočil je preprečiti pranje denarja in financiranje terorizma med prenosi sredstev.
- (3) Zaradi obsega ukrepanja, ki naj bi bilo izvedeno, bi Unija morala zagotoviti, da se Mednarodni standardi za boj proti pranju denarja ter financiranju terorizma in širjenju orožja, ki jih je FATF sprejela 16. februarja 2012

⁽¹⁾ UL C 166, 12.6.2013, str. 2.

⁽²⁾ UL C 271, 19.9.2013, str. 31.

⁽³⁾ Stališče Evropskega parlamenta z dne 11. marca 2014 (še ni objavljeno v Uradnem listu), in stališče Sveta v prvi obravnavi z dne 20. aprila 2015 (še ni objavljeno v Uradnem listu). Stališče Evropskega parlamenta z dne 20. maja 2015 (še ni objavljeno v Uradnem listu).

(v nadaljnjem besedilu: revidirana priporočila FATF), in zlasti Priporočilo 16 FATF o elektronskih prenosih (v nadaljnjem besedilu: Priporočilo 16 FATF) ter revidirane pojasnjevalne opombe za njegovo izvajanje, enotno izvajajo po vsej Uniji ter da se zlasti prepreči diskriminacija ali odstopanje med nacionalnimi plačili znotraj države članice na eni strani in čezmejnimi plačili med državami članicami na drugi strani. Neusklajeno ukrepanje posameznih držav članic na področju čezmejnih prenosov sredstev bi lahko imelo precejšen vpliv na nemoteno delovanje plačilnih sistemov na ravni Unije in bi zato lahko škodovalo notranjemu trgu na področju finančnih storitev.

- (4) Za spodbujanje usklajenega pristopa na mednarodni ravni in za povečanje učinkovitosti boja proti pranju denarja in financiranju terorizma bi morali pri nadaljnjem ukrepanju Unije upoštevati razvoj na mednarodni ravni, in sicer revidirana priporočila FATF.
- (5) Izvajanje in izvrševanje te uredbe, vključno s Priporočilom 16 FATF, je pomemben in učinkovit način preprečevanja pranja denarja in financiranja terorizma ter boja proti njima.
- (6) Namen te uredbe ni nalaganje nepotrebnih bremen ali stroškov ponudnikom plačilnih storitev ali osebam, ki uporabljajo njihove storitve. S tega vidika bi moral biti preventivni pristop usmerjen in sorazmeren in bi se moral v celoti skladati s prostim pretokom kapitala, ki je zagotovljen po vsej Uniji.
- (7) V revidirani strategiji Unije za boj proti financiranju terorizma z dne 17. julija 2008 (v nadaljnjem besedilu: revidirana strategija) je bilo poudarjeno, da preprečevanje financiranja terorizma in nadzor nad tem, kako osumljeni teroristi uporabljajo svoja finančna sredstva, ne sme zamreti. Priznано je, da si FATF neprestano prizadeva za izboljšanje svojih priporočil in deluje v smeri enotnega razumevanja, kako bi jih bilo treba izvesti. V revidirani strategiji je navedeno, da se izvajanje revidiranih priporočil FATF s strani vseh članov FATF in vseh članov regionalnih teles s podobnimi nalogami, kot ji ima FATF, redno ocenjuje ter da je zato pomemben skupen pristop držav članic k izvajanju.
- (8) Za preprečevanje financiranja terorizma so bili sprejeti ukrepi, katerih namen je zamrznitev sredstev in ekonomskih virov določenih oseb, skupin in subjektov, vključno z uredbami Sveta (ES) št. 2580/2001 ⁽¹⁾, (ES) št. 881/2002 ⁽²⁾ in (EU) št. 356/2010 ⁽³⁾. Za doseg enakega cilja so bili sprejeti tudi ukrepi, katerih namen je zaščita finančnega sistema pred odvajanjem sredstev in ekonomskih virov v teroristične namene. Direktiva (EU) 2015/849 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁴⁾ vsebuje številne tovrstne ukrepe. Vendar ti ukrepi teroristom ali drugim storilcem kaznivih dejanj ne preprečujejo v celoti dostopa do plačilnih sistemov za prenašanje njihovih sredstev.
- (9) Popolna sledljivost prenosov sredstev je lahko še zlasti pomembno in koristno orodje pri preprečevanju, odkrivanju in preiskovanju pranja denarja ter financiranju terorizma, kot tudi pri izvajanju omejevalnih ukrepov, zlasti ukrepov, naloženih z uredbami (ES) št. 2580/2001, (ES) št. 881/2002 in (EU) št. 356/2010, in sicer ob doslednem spoštovanju uredb Unije o izvajanju takšnih ukrepov. Za zagotovitev prenosa informacij po vsej plačilni verigi je zato primerno določiti sistem, ki ponudnikom plačilnih storitev nalaga obveznost, da prenosu sredstev priložijo informacije o plačniku in prejemniku plačila.
- (10) Ta uredba bi se morala uporabljati brez poseganja v omejevalne ukrepe, naložene z uredbami na podlagi člena 215 Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU), kot so uredbe (ES) št. 2580/2001, (ES) št. 881/2002 in (EU) št. 356/2010, ki lahko ponudnikom plačilnih storitev plačnika in prejemnika plačila ter ponudnikom posredniških plačilnih storitev naložijo sprejetje ustreznih ukrepov za zamrznitev nekaterih sredstev ali upoštevanje posebnih omejitev v zvezi z določenimi prenosi sredstev.

⁽¹⁾ Uredba Sveta (ES) št. 2580/2001 z dne 27. decembra 2001 o posebnih omejevalnih ukrepih za nekatere osebe in subjekte zaradi boja proti terorizmu (UL L 344, 28.12.2001, str. 70).

⁽²⁾ Uredba Sveta (ES) št. 881/2002 z dne 27. maja 2002 o posebnih omejevalnih ukrepih za nekatere osebe in subjekte, povezane z mrežo Al-Kaida (UL L 139, 29.5.2002, str. 9).

⁽³⁾ Uredba Sveta (EU) št. 356/2010 z dne 26. aprila 2010 o nekaterih posebnih omejitvenih ukrepih proti nekaterim fizičnim ali pravnim osebam, subjektom ali organom zaradi razmer v Somaliji (UL L 105, 27.4.2010, str. 1).

⁽⁴⁾ Direktiva (EU) 2015/849 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2015 o preprečevanju uporabe finančnega sistema za pranje denarja ali financiranje terorizma, spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive 2005/60/ES Evropskega parlamenta in Sveta in Direktive Komisije 2006/70/ES (glej stran 73 tega Uradnega lista).

- (11) Ta uredba bi se morala prav tako uporabljati brez poseganja v nacionalno zakonodajo za prenos Direktive 95/46/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾. Na primer, osebni podatki, zbrani zaradi skladnosti s to uredbo, se ne bi smeli nadalje obdelovati na način, ki je nezdržljiv z Direktivo 95/46/ES. Zlasti bi morala biti strogo prepovedana nadaljnja obdelava osebnih podatkov v komercialne namene. Boj proti pranju denarja in financiranju terorizma vse države članice priznavajo kot pomemben javni interes. Zato bi moral biti pri uporabi te uredbe prenos osebnih podatkov v tretjo državo, ki ne zagotavlja ustreznih ravni varstva v skladu s členom 25 Direktive 95/46/ES, dovoljen v skladu s členom 26 Direktive. Pomembno je, da se ponudnikom plačilnih storitev, ki delujejo v več jurisdikcijah in imajo podružnice ali hčerinske družbe izven Unije, ne bi preprečevalo prenosa podatkov o sumljivih transakcijah znotraj iste organizacije, pod pogojem, da uporabljajo ustrezna varovala. Poleg tega bi ponudniki plačilnih storitev plačnika in prejemnika plačila ter ponudniki posredniških plačilnih storitev morali imeti vzpostavljene ustrezne tehnične in organizacijske ukrepe za zaščito osebnih podatkov pred naključno izgubo, spreminjanjem ali nepooblaščenim razkritjem oziroma dostopom.
- (12) Osebe, ki zgolj spreminjajo dokumente v papirni obliki v elektronske podatke in delujejo v okviru pogodbe s ponudnikom plačilnih storitev, ter osebe, ki ponudnikom plačilnih storitev zagotavljajo le sisteme sporočil, druge podporne sisteme za posredovanje sredstev ali klirinške sisteme in sisteme poravnave, ne spadajo v področje uporabe te uredbe.
- (13) Prenosi sredstev, ki ustrezajo storitvam iz točk (a) do (m) in (o) člena 3 Direktive 2007/64/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾, ne spadajo v področje uporabe te uredbe. Iz področja uporabe te uredbe je prav tako primerno izključiti prenose sredstev, ki predstavljajo nizko tveganje pranja denarja ali financiranja terorizma. Taka izvzeta bi morala zajemati plačilne kartice, instrumente elektronskega denarja, mobilne telefone ali druge digitalne naprave ali predplačniške ali naročniške naprave informacijske tehnologije (IT) s podobnimi značilnostmi, kadar se uporabljajo izključno za nakup blaga ali storitev in številka kartice, instrumenta ali naprave spremlja vse prenose. Vendar pa uporaba plačilne kartice, instrumenta elektronskega denarja, mobilnega telefona ali katere koli druge digitalne naprave ali predplačniške ali naročniške IT naprave s podobnimi značilnostmi za izvrševanje prenosa sredstev z osebe na osebo, spada v področje uporabe te uredbe. Poleg tega bi morali biti dvigi na bankomatih, plačila davkov, kazni ali drugih dajatev, prenosi sredstev, izvedeni prek čekov v elektronski obliki, vključno z elektronsko obdelanimi čeki ali menicami ter prenosi sredstev pri katerih sta tako plačnik kot prejemnik plačila ponudnika plačilnih storitev, ki delujeta v svojem imenu, izključeni iz področja uporabe te uredbe.
- (14) Da se upoštevajo posebne značilnosti nacionalnih plačilnih sistemov in pod pogojem, da je prenos sredstev mogoče kadar koli izslediti nazaj do plačnika, bi morale imeti države članice možnost, da iz področja uporabe te uredbe izvzamejo določene notranje prenose sredstev nizke vrednosti, vključno z elektronskimi žiro plačili, ki se uporabljajo za nakup blaga ali storitev.
- (15) Ponudniki plačilnih storitev bi morali zagotoviti, da informacije o plačniku in prejemniku plačila ne manjkajo ali niso nepopolne.
- (16) Da ne bi zavirali učinkovitosti plačilnih sistemov in za uravnoteženje tveganja, da se zaradi prestrogih zahtev po identifikaciji transakcije umaknejo v podzemlje, in potencialno teroristično grožnjo, ki izhaja iz majhnih prenosov sredstev, bi morala v primeru prenosov sredstev, pri katerih preverjanje še ni bilo izvedeno, obveznost preverjanja, ali so informacije o plačniku ali prejemniku plačila točne, veljati le za posamezne prenose sredstev, ki presegajo 1 000 EUR, razen če kaže, da je prenos povezan z drugimi prenosi sredstev, ki bi skupaj presegli 1 000 EUR, so bila sredstva prejeta ali izplačana v gotovini ali v anonimnem elektronskem denarju ali kadar obstaja utemeljen sum pranja denarja ali financiranja terorizma.
- (17) Za prenose sredstev, pri katerih se šteje, da je bilo preverjanje izvedeno, se od ponudnikov plačilnih storitev ne bi smelo zahtevati, da preverijo informacije o plačniku ali prejemniku plačila za vsak prenos sredstev, pod pogojem, da so izpolnjene obveznosti, določene v Direktivi (EU) 2015/849.

⁽¹⁾ Direktiva 95/46/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov (UL L 281, 23.11.1995, str. 31).

⁽²⁾ Direktiva 2007/64/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. novembra 2007 o plačilnih storitvah na notranjem trgu in o spremembah direktiv 97/7/ES, 2002/65/ES, 2005/60/ES in 2006/48/ES ter o razveljavitvi Direktive 97/5/ES (UL L 319, 5.12.2007, str. 1).

- (18) Ob upoštevanju zakonodajnih aktov Unije glede plačilnih storitev, in sicer Uredbe (ES) št. 924/2009 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾, Uredbe (EU) št. 260/2012 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾ in Direktive 2007/64/ES, bi morale zadostovati, da se zagotovi, da prenose sredstev znotraj Unije spremljajo le poenostavljene informacije, kot so številka plačilnega računa oziroma računov ali enolična identifikacijska oznaka transakcije.
- (19) Da se organom, pristojnim za boj proti pranju denarja ali financiranju terorizma v tretjih državah, omogoči izsleditev vira sredstev, uporabljenih za te namene, bi morale prenose sredstev iz Unije v države izven Unije spremljati popolne informacije o plačniku in prejemniku plačila. Tem organom bi moral biti dostop do popolnih informacij o plačniku in prejemniku plačila odobren samo za namene preprečevanja, odkrivanja in preiskovanja pranja denarja in financiranja terorizma.
- (20) Organi države članice, pristojni za boj proti pranju denarja in financiranju terorizma, ter ustrezni pravosodni organi in organi pregona v državah članicah, bi morali okrepiti medsebojno sodelovanje in sodelovanje z ustreznimi organi tretjih držav, vključno z organi držav v razvoju, da bi dodatno povečali preglednost ter okrepili izmenjavo informacij in najboljših praks.
- (21) Kar zadeva prenose sredstev od enega samega plačnika na več prejemnikov plačil, ki se pošljejo v paketu in ki vsebujejo posamezne prenose iz Unije v države izven Unije, bi bilo treba sprejeti določbe, da take posamezne prenose spremljajo le številka plačilnega računa plačnika ali enolična identifikacijska oznaka transakcije kot tudi popolne informacije o prejemniku plačila, v kolikor paket vsebuje popolne informacije o plačniku, katerih točnost je preverjena, ter popolne informacije o prejemniku plačila, ki omogočajo popolno sledljivost.
- (22) Za preverjanje ali prenose sredstev spremljajo zahtevane informacije o plačniku in prejemniku plačila in za pomoč pri prepoznavanju sumljivih transakcij bi morala imeti ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila in ponudnik posredniških plačilnih storitev vzpostavljene učinkovite postopke za odkrivanje manjkajočih ali nepopolnih informacij o plačniku in prejemniku plačila. Ti postopki bi morali vključevati naknadno spremljanje ali sprotno spremljanje, kadar je to primerno. Pristojni organi bi morali zagotoviti, da ponudniki plačilnih storitev zahtevane informacije o transakciji vključijo v elektronski prenos ali s tem povezano sporočilo po vsej plačilni verigi.
- (23) Glede na potencialno grožnjo pranja denarja in financiranja terorizma, ki jo predstavljajo anonimni prenosi sredstev, je od ponudnikov plačilnih storitev primerno zahtevati, da zahtevajo informacije o plačniku in prejemniku plačila. V skladu s pristopom na podlagi tveganja, ki ga je razvil FATF, je primerno opredeliti področja višjega in nižjega tveganja za bolj ciljno usmerjeno obravnavo tveganja pranja denarja in financiranja terorizma. Ustrežno s tem bi morala imeti ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila in ponudnik posredniških plačilnih storitev vzpostavljene učinkovite postopke na podlagi tveganja, ki se uporabljajo, kadar prenosa sredstev ne spremljajo zahtevane informacije o plačniku ali prejemniku plačila, na podlagi katerih se lahko odločita, ali naj izvršita, zavrmeta ali ustavita ta prenos, ter določita primerno nadaljnje ukrepanje.
- (24) Ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila in ponudnik posredniških plačilnih storitev bi morala biti pri oceni tveganj posebej pozorna, če kateri koli od njiju ugotovi, da informacije o plačniku ali prejemniku plačila manjkajo ali so nepopolne, ter bi morala pristojnim organom poročati o sumljivih transakcijah v skladu z obveznostmi poročanja iz Direktive (EU) 2015/849 in z nacionalnimi ukrepi za prenos navedene direktive.
- (25) Določbe o prenosih sredstev, v zvezi s katerimi informacije o plačniku ali prejemniku plačila manjkajo ali so nepopolne, se uporabljajo brez poseganja v katere koli obveznosti ponudnikov plačilnih storitev in ponudnikov posredniških plačilnih storitev, da ustavijo in/ali zavrnejo prenose sredstev, ki kršijo določbe civilnega, upravnega ali kazenskega prava.
- (26) Da se ponudnikom plačilnih storitev pomaga vzpostaviti učinkovite postopke za odkrivanje primerov, v katerih prejmejo prenose sredstev pri katerih informacije o plačniku ali prejemniku plačila manjkajo ali so nepopolne, ter nadalje ustrezno ukrepati, bi morali evropski nadzorni organ (Evropski bančni organ) (EBA), ustanovljen z

⁽¹⁾ Uredba (ES) št. 924/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. septembra 2009 o čezmejnih plačilih v Skupnosti in razveljavitvi Uredbe (ES) št. 2560/2001 (UL L 266, 9.10.2009, str. 11).

⁽²⁾ Uredba (EU) št. 260/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. marca 2012 o uvajanju tehničnih in poslovnih zahtev za kreditne prenose in direktne bremenitve v eurih in o spremembi Uredbe (ES) št. 924/2009 (UL L 94, 30.3.2012, str. 22).

Uredbo (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾, evropski nadzorni organ (Evropski organ za zavarovanja in poklicne pokojnine) (EIOPA), ustanovljen z Uredbo (EU) št. 1094/2010 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾, ter evropski nadzorni organ (Evropski organ za vrednostne papirje in trge) (ESMA), ustanovljen z Uredbo (EU) št. 1095/2010 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽³⁾, izdati smernice.

- (27) Za omogočanje hitrega ukrepanja v boju proti pranju denarja in financiranju terorizma bi se morali ponudniki plačilnih storitev hitro odzvati na zahteve po informacijah o plačniku in prejemniku plačila, ki jih podajo organi, pristojni za boj proti pranju denarja ali financiranju terorizma v državi članici, v kateri imajo ti ponudniki plačilnih storitev sedež.
- (28) Število dni, ki so na voljo za odgovor na zahtevo po informacijah o plačniku, se določi na podlagi števila delovnih dni v državi članici ponudnika plačilnih storitev plačnika.
- (29) Ker se lahko zgodi, da v kazenskih preiskavah zahtevanih podatkov ali posameznikov, vpletenih v transakcijo, ni mogoče identificirati več mesecev ali celo let po prvotnem prenosu sredstev, in da se omogoči dostop do ključnih dokazov v okviru preiskav, je primerno od ponudnikov plačilnih storitev zahtevati, da določeno obdobje vodijo evidence informacij o plačniku in prejemniku plačila za namene preprečevanja, odkrivanja in preiskovanja pranja denarja in financiranja terorizma. To obdobje bi moralo biti omejeno na pet let, po tem obdobju pa bi se morali izbrisati vsi osebni podatki, razen če nacionalno pravo določa drugače. Državam članicam bi bilo treba, če je to potrebno za namene preprečevanja, odkrivanja in preiskovanja pranja denarja in financiranja terorizma in po izvedbi ocene nujnosti in sorazmernosti ukrepa, omogočiti, da dovolijo ali zahtevajo hrambo evidenc za nadaljnje obdobje največ petih let, brez poseganja v nacionalno kazensko pravo o dokazih, ki se uporablja v tekočih kazenskih preiskavah in pravnih postopkih.
- (30) Za izboljšanje skladnosti s to uredbo in v skladu s Sporočilom Komisije z dne 9. decembra 2010 z naslovom „Krepitev sistemov sankcij v sektorju finančnih storitev“ bi bilo treba povečati pooblastila pristojnih organov za sprejemanje nadzornih ukrepov in izrekanje sankcij. Določiti bi bilo treba upravne sankcije in ukrepe, glede na pomembnost boja proti pranju denarja in financiranju terorizma pa bi morale države članice določiti sankcije in ukrepe, ki so učinkoviti, sorazmerni in odvračilni. Države članice bi morale o tem uradno obvestiti Komisijo ter skupni odbor EBA, EIOPA in ESMA (v nadaljnjem besedilu: evropski nadzorni organi).
- (31) Za zagotovitev enotnih pogojev za izvajanje poglavja V te uredbe bi bilo treba na Komisijo prenesti izvedbena pooblastila. Ta pooblastila bi bilo treba izvajati v skladu z Uredbo (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁴⁾.
- (32) Več držav in ozemelj, ki niso sestavni del ozemlja Unije, je v monetarni uniji s posamezno državo članico, je sestavni del valutnega območja države članice ali je podpisalo monetarni sporazum z Unijo, ki jo zastopa ena od držav članic, in imajo ponudnike plačilnih storitev, ki neposredno ali posredno sodelujejo v plačilnih sistemih in sistemih poravnave te države članice. Da bi se izognili uporabi te uredbe za prenose sredstev med zadevnimi državami članicami in temi državami ali ozemlji, ki bi občutno negativno vplivala na gospodarstva teh držav ali ozemelj, je primerno določiti možnost, da se taki prenosi sredstev obravnavajo kot prenosi sredstev znotraj zadevnih držav članic.

⁽¹⁾ Uredba (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski bančni organ) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/78/ES (UL L 331, 15.12.2010, str. 12).

⁽²⁾ Uredba (EU) št. 1094/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski organ za zavarovanja in poklicne pokojnine) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/79/ES (UL L 331, 15.12.2010, str. 48).

⁽³⁾ Uredba (EU) št. 1095/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski organ za vrednostne papirje in trge) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/77/ES (UL L 331, 15.12.2010, str. 84).

⁽⁴⁾ Uredba (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o določitvi splošnih pravil in načel, na podlagi katerih države članice nadzirajo izvajanje izvedbenih pooblastil Komisije (UL L 55, 28.2.2011, str. 13).

- (33) Glede na to, da bi bile na podlagi te uredbe potrebne številne spremembe Uredbe (ES) št. 1781/2006 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾, bi bilo treba navedeno uredbo zaradi jasnosti razveljaviti.
- (34) Ker ciljev te uredbe države članice ne morejo zadovoljivo doseči, temveč se zaradi obsega ali učinkov ukrepa lažje dosežejo na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji (PEU). V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta uredba ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenih ciljev.
- (35) Ta uredba spoštuje temeljne pravice in upošteva načela, ki jih priznava Listina Evropske unije o temeljnih pravicah, še posebej pravico do spoštovanja zasebnega in družinskega življenja (člen 7), pravico do varstva osebnih podatkov (člen 8), pravico do učinkovitega pravnega sredstva in nepristranskega sodišča (člen 47) ter načelo *ne bis in idem*.
- (36) Da se zagotovi nemotena uvedba okvira za boj proti pranju denarja in financiranju terorizma, je primerno, da dan začetka uporabe te uredbe sovpada z dnem izteka roka za prenos Direktive (EU) 2015/849.
- (37) V skladu s členom 28(2) Uredbe (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾ je bilo opravljeno posvetovanje z Evropskim nadzornikom za varstvo podatkov, ki je podal mnenje 4. julija 2013 ⁽³⁾ –

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

POGLAVJE I

PREDMET UREJANJA, PODROČJE UPORABE IN OPREDELITEV POJMOV

Člen 1

Predmet urejanja

Ta uredba določa pravila o informacijah o plačnikih in prejemnikih plačil, ki spremljajo prenose sredstev, v vsaki valuti, za namene preprečevanja, odkrivanja in preiskovanja pranja denarja in financiranja terorizma, kadar ima vsaj eden od ponudnikov plačilnih storitev, udeležen v prenosu sredstev, sedež v Uniji.

Člen 2

Področje uporabe

1. Ta uredba se uporablja za prenose sredstev v kateri koli valuti, ki jih pošlje ali prejme ponudnik plačilnih storitev ali ponudnik posredniških plačilnih storitev s sedežem v Uniji.
2. Ta uredba se ne uporablja za storitve, navedene v točkah (a) do (m) in (o) člena 3 Direktive 2007/64/ES.
3. Ta uredba se ne uporablja za prenose sredstev, ki se izvedejo z uporabo plačilne kartice, instrumenta elektronskega denarja, prek mobilnega telefona ali katere koli druge digitalne naprave ali predplačniške ali naročniške IT naprave s podobnimi značilnostmi, kadar so izpolnjeni naslednji pogoji:
  - (a) ta kartica, instrument ali naprava se uporablja izključno za plačilo blaga ali storitev, ter
  - (b) številka te kartice, instrumenta ali naprave se navede pri vseh prenosih, ki izhajajo iz transakcije.

⁽¹⁾ Uredba (ES) št. 1781/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. novembra 2006 o podatkih o plačniku, ki spremljajo prenose denarnih sredstev (UL L 345, 8.12.2006, str. 1).

⁽²⁾ Uredba (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2000 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah in organih Skupnosti in o prostem pretoku takih podatkov (UL L 8, 12.1.2001, str. 1).

⁽³⁾ UL C 32, 4.2.2014, str. 9.

Vendar se ta uredba uporablja, kadar se plačilna kartica, instrument elektronskega denarja, mobilni telefon ali katera koli druga digitalna naprava ali predplačniška ali naročniška IT naprava s podobnimi značilnostmi uporablja za izvrševanje prenosov sredstev z osebe na osebo.

4. Ta uredba se ne uporablja za osebe, ki nimajo druge dejavnosti kot zgolj spreminjati dokumente v papirni obliki v elektronske informacije in ki to opravljajo na podlagi pogodbe, sklenjene s ponudnikom plačilnih storitev, ali osebe, ki nimajo druge dejavnosti kot zgolj ponudnikom plačilnih storitev zagotavljati sisteme sporočil ali druge sisteme podpore za posredovanje sredstev ali klirinške sisteme in sisteme poravnave.

Ta uredba se ne uporablja za prenose sredstev:

- (a) ki vključujejo plačnika, ki dvigne gotovino s svojega lastnega plačilnega računa;
- (b) ki sredstva prenesejo javnemu organu kot plačilo davkov, kazni ali drugih dajatev v državi članici;
- (c) kadar sta tako plačnik kot prejemnik plačila ponudnika plačilnih storitev in delujeta v lastnem imenu;
- (d) ki se izvedejo prek čekov v elektronski obliki, vključno z elektronsko obdelanimi čeki.

5. Država članica se lahko odloči, da te uredbe ne uporablja za prenose sredstev na svojem ozemlju na plačilnem računu prejemnika plačila, s katerega je mogoče plačevati izključno dobavo blaga ali storitev, kadar so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:

- (a) za ponudnika plačilnih storitev prejemnika plačila velja Direktiva (EU) 2015/849;
- (b) ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila lahko z enolično identifikacijsko oznako transakcije prek prejemnika plačila izsledi prenos sredstev od osebe, ki je s prejemnikom plačila sklenila dogovor o dobavi blaga ali opravljanju storitev;
- (c) znesek prenosa sredstev ne presega 1 000 EUR.

Člen 3

Opredelitev pojmov

V tej uredbi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

- (1) „financiranje terorizma“ pomeni financiranje terorizma, kot je opredeljeno v členu 1(5) Direktive (EU) 2015/849;
- (2) „pranje denarja“ pomeni dejavnosti pranja denarja iz člena 1(3) in (4) Direktive (EU) 2015/849;
- (3) „plačnik“ pomeni osebo, ki je imetnik plačilnega računa in odobri prenos sredstev s tega plačilnega računa, ali, kadar plačilni račun ne obstaja, ki izda nalog za prenos sredstev;
- (4) „prejemnik plačila“ pomeni osebo, ki je predvideni prejemnik prenosa sredstev;
- (5) „ponudnik plačilnih storitev“ pomeni kategorije ponudnikov plačilnih storitev iz člena 1(1) Direktive 2007/64/ES, fizične ali pravne osebe, ki jim je bila odobrena opustitev skladno s členom 26 Direktive in pravne osebe, ki jim je bila odobrena opustitev skladno s členom 9 Direktive 2009/110/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾, ki ponujajo storitve prenosa sredstev;
- (6) „ponudnik posredniških plačilnih storitev“ pomeni ponudnika plačilnih storitev, ki ni ponudnik plačilnih storitev plačnika niti prejemnika plačila in ki prejme in posreduje prenos sredstev v imenu ponudnika plačilnih storitev plačnika ali prejemnika plačila ali drugega ponudnika posredniških plačilnih storitev;
- (7) „plačilni račun“ pomeni plačilni račun, kot je opredeljen v točki 14 člena 4 Direktive 2007/64/ES;
- (8) „sredstva“ pomeni sredstva, kot so opredeljena v točki 15 člena 4 Direktive 2007/64/ES;

⁽¹⁾ Direktiva 2009/110/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. septembra 2009 o začetku opravljanja in opravljanju dejavnosti ter nadzoru skrbnega in varnega poslovanja institucij za izdajo elektronskega denarja ter o spremembah direktiv 2005/60/ES in 2006/48/ES in razveljavitvi Direktive 2000/46/ES (UL L 267, 10.10.2009, str. 7).

- (9) „prenos sredstev“ pomeni katero koli transakcijo, vsaj delno izvedeno z elektronskimi sredstvi v imenu plačnika prek ponudnika plačilnih storitev, z namenom dati sredstva na voljo prejemniku plačila prek ponudnika plačilnih storitev, ne glede na to, ali sta plačnik in prejemnik plačila ista oseba, in ne glede na to, ali je ponudnik plačilnih storitev plačnika in prejemnika plačila isti, vključno s/z:
- (a) kreditnim prenosom, kot je opredeljen v točki 1 člena 2 Uredbe (EU) št. 260/2012;
  - (b) direktno bremenitvijo, kot je opredeljena v točki 2 člena 2 Uredbe (EU) št. 260/2012;
  - (c) denarnim nakazilom, kot je opredeljeno v točki 13 člena 4 Direktive 2007/64/ES, bodisi nacionalnim ali čezmejnim;
  - (d) prenosom, izvedenim z uporabo plačilne kartice, instrumenta elektronskega denarja, mobilnega telefona ali katere koli druge digitalne naprave ali predplačniške ali naročniške IT naprave s podobnimi značilnostmi;
- (10) „paketni prenos sredstev“ pomeni sveženj več posameznih prenosov sredstev, ki se združijo za namene posredovanja;
- (11) „enolična identifikacijska oznaka transakcije“ pomeni kombinacijo črk, števil ali simbolov, ki jih določi ponudnik plačilnih storitev v skladu s protokoli plačilnih sistemov in sistemov poravnave ali sistemov sporočanja, ki se uporabljajo za prenos sredstev, ki omogoča sledljivost transakcije nazaj do plačnika in prejemnika plačila;
- (12) „prenos sredstev z osebe na osebo“ pomeni transakcijo med fizičnima osebama, ki kot potrošnika delujeta izven področja svoje trgovske, poslovne ali poklicne dejavnosti.

POGLAVJE II

OBVEZNOSTI PONUDNIKOV PLAČILNIH STORITEV

ODDELEK 1

Obveznosti ponudnika plačilnih storitev plačnika

Člen 4

Informacije, ki spremljajo prenose sredstev

1. Ponudnik plačilnih storitev plačnika zagotovi, da prenose sredstev spremljajo naslednje informacije o plačniku:
  - (a) ime plačnika;
  - (b) številka plačilnega računa plačnika, in
  - (c) naslov plačnika, številka uradnega osebne dokumenta, identifikacijska številka stranke ali datum in kraj rojstva.
2. Ponudnik plačilnih storitev plačnika zagotovi, da prenose sredstev spremljajo naslednje informacije o prejemniku plačila:
  - (a) ime prejemnika plačila in
  - (b) številka plačilnega računa prejemnika plačila.
3. Z odstopanjem od točke (b) odstavka 1 in točke (b) odstavka 2, v primeru, ko se prenos ne opravi s plačilnega računa ali na plačilni račun, ponudnik plačilnih storitev plačnika zagotovi, da prenos sredstev spremlja enolična identifikacijska oznaka transakcije namesto števil(-e) plačilnega računa.
4. Pred prenosom sredstev ponudnik plačilnih storitev plačnika preveri točnost informacij iz odstavka 1 na podlagi dokumentov, podatkov ali informacij, pridobljenih od zanesljivega in neodvisnega vira.
5. Šteje se, da je preverjanje iz odstavka 4 izvedeno kadar:
  - (a) se identiteta plačnika preveri v skladu s členom 13 Direktive (EU) 2015/849 in so informacije, pridobljene na podlagi navedenega preverjanja, shranjene v skladu s členom 40 navedene direktive, ali
  - (b) se za plačnika uporablja člen 14(5) Direktive (EU) 2015/849.

6. Brez poseganja v odstopanja iz členov 5 in 6 ponudnik plačilnih storitev plačnika ne izvrši nobenega prenosa sredstev, preden ne zagotovi popolne skladnosti s tem členom.

Člen 5

Prenosi sredstev znotraj Unije

1. Z odstopanjem od člena 4(1) in (2), kadar imajo vsi ponudniki plačilnih storitev, ki so vključeni v plačilno verigo, sedež v Uniji, prenose sredstev spremlja vsaj številka plačilnega računa tako plačnika kot prejemnika plačila ali, kadar se uporablja člen 4(3), enolična identifikacijska oznaka transakcije, in sicer brez poseganja v zahteve za informacije iz Uredbe (EU) št. 260/2012, kadar je to ustrezno.

2. Ne glede na odstavek 1 ponudnik plačilnih storitev plačnika na zahtevo za informacije ponudnika plačilnih storitev prejemnika plačila ali ponudnika posredniških plačilnih storitev, v treh delovnih dneh od prejema navedene zahteve, da na voljo:

- (a) za prenose sredstev, ki presegajo 1 000 EUR, bodisi da gre za prenose, ki so izvedeni v posamezni transakciji ali v več transakcijah, za katere kaže, da so povezane, informacije o plačniku ali prejemniku plačila v skladu s členom 4;
- (b) za prenose sredstev, ki ne presegajo 1 000 EUR in za katere ne kaže, da so povezani z drugimi prenosi sredstev, ki bi skupaj z zadevnim prenosom presegli 1 000 EUR, vsaj:
  - (i) imeni plačnika in prejemnika plačila ter
  - (ii) številki plačilnega računa plačnika in prejemnika plačila ali, kadar se uporablja člen 4(3), enolično identifikacijsko oznako transakcije.

3. Z odstopanjem od člena 4(4), v primeru prenosov sredstev iz odstavka 2(b) tega člena, ponudniku plačilnih storitev plačnika ni treba preveriti informacij, o plačniku, razen če ponudnik plačilnih storitev plačnika:

- (a) sredstva, ki se prenašajo, prejme v gotovini ali v anonimnem elektronskem denarju ali
- (b) utemeljeno sumi, da gre za pranje denarja ali financiranje terorizma.

Člen 6

Prenosi sredstev izven Unije

1. V primeru paketnega prenosa sredstev od posameznega plačnika, kadar imajo ponudniki plačilnih storitev prejemnikov plačil sedež izven Unije, se člen 4(1) ne uporablja za posamezne prenose, združene v paketni prenos sredstev, pod pogojem, da paket vsebuje informacije iz člena 4(1), (2) in (3), da so bile te informacije preverjene v skladu s členom 4(4) in (5) in da posamezne prenose spremlja številka plačilnega računa plačnika ali, kadar se uporablja člen 4(3), enolična identifikacijska oznaka transakcije.

2. Z odstopanjem od člena 4(1) in, kadar je to ustrezno, brez poseganja v informacije, zahtevane v skladu z Uredbo (EU) št. 260/2012, kadar ima ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila sedež izven Unije, se pri prenosih sredstev, ki ne presegajo 1 000 EUR, za katere ne kaže, da so povezani z drugimi prenosi sredstev, ki bi skupaj z zadevnim prenosom presegli 1 000 EUR, navedejo vsaj:

- (a) imeni plačnika in prejemnika plačila ter
- (b) številki plačilnega računa plačnika in prejemnika plačila ali, kadar se uporablja člen 4(3), enolična identifikacijska oznaka transakcije.

Z odstopanjem od člena 4(4) ponudniku plačilnih storitev plačnika ni treba preveriti informacij o plačniku iz tega odstavka, razen če ponudnik plačilnih storitev plačnika:

- (a) sredstva, ki se prenašajo, prejme v gotovini ali v anonimnem elektronskem denarju ali
- (b) utemeljeno sumi, da gre za pranje denarja ali financiranje terorizma.

ODDELEK 2

Obveznosti ponudnika plačilnih storitev prejemnika plačila

Člen 7

Odkrivanje manjkajočih informacij o plačniku ali prejemniku plačila

1. Ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila izvede učinkovite postopke za odkrivanje ali so bila polja v zvezi z informacijami o plačniku in prejemniku plačila v sistemu sporočil ali v plačilnem sistemu in sistemu poravnave, ki se uporablja za izvršitev prenosa sredstev, izpolnjena z znaki ali vnosi, ki so dopustni v skladu s pravili tega sistema.
2. Ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila izvede učinkovite postopke, vključno z naknadnim spremljanjem ali sprotim spremljanjem, kadar je to ustrezno, za odkrivanje ali manjkajo naslednje informacije o plačniku ali prejemniku plačila:
  - (a) za prenose sredstev, kadar ima ponudnik plačilnih storitev plačnika sedež v Uniji, informacije iz člena 5;
  - (b) za prenose sredstev, kadar ima ponudnik plačilnih storitev plačnika sedež izven Unije, informacije iz člena 4(1) in (2);
  - (c) za paketne prenose sredstev, kadar ima ponudnik plačilnih storitev plačnika sedež izven Unije, informacije iz člena 4(1) in (2) v zvezi z navedenim paketnim prenosom sredstev.
3. V primeru prenosov sredstev, ki presegajo 1 000 EUR, bodisi da gre za prenose, ki so izvedeni v posamezni transakciji ali v več transakcijah, za katere kaže, da so povezane, ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila, preden knjiži v dobro plačilnega računa prejemnika plačila ali da sredstva na voljo prejemniku plačila, preveri točnost informacij o prejemniku plačila iz odstavka 2 tega člena, na podlagi dokumentov, podatkov ali informacij, pridobljenih iz zanesljivega in neodvisnega vira, brez poseganja v zahteve, določene v členih 69 in 70 Direktive 2007/64/ES.
4. V primeru prenosov sredstev, ki ne presegajo 1 000 EUR, za katere ne kaže, da so povezani z drugimi prenosi sredstev, ki bi skupaj z zadevnim prenosom presegli 1 000 EUR, ponudniku plačilnih storitev prejemnika plačila ni treba preveriti točnosti informacij o prejemniku plačila, razen če ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila:
  - (a) izplača sredstva v gotovini ali v anonimnem elektronskem denarju ali
  - (b) utemeljeno sumi, da gre za pranje denarja ali financiranje terorizma.
5. Šteje se, da je preverjanje iz odstavkov 3 in 4 izvedeno, kadar:
  - (a) se identiteta prejemnika plačila preveri v skladu s členom 13 Direktive (EU) 2015/849 in so informacije, pridobljene na podlagi navedenega preverjanja, shranjene v skladu s členom 40 navedene direktive ali
  - (b) se za prejemnika plačila uporablja člen 14(5) Direktive (EU) 2015/849.

Člen 8

Prenosi sredstev z manjkajočimi ali nepopolnimi informacijami o plačniku ali prejemniku plačila

1. Ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila izvede učinkovite postopke, ki temeljijo na tveganju, vključno s postopki, ki temeljijo na upoštevanju tveganja iz člena 13 Direktive (EU) 2015/849, za določanje ali izvršiti, zavrniti ali ustaviti prenos sredstev, za katerega ni popolnih zahtevanih informacij o plačniku in prejemniku plačila, ter za ustrezno nadaljnje ukrepanje.

Kadar ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila ob prejetju prenosa sredstev ugotovi, da informacije iz člena 4(1) ali (2), člena 5(1) ali člena 6 manjkajo ali so nepopolne ali niso bile izpolnjene z znaki ali vnosi, ki so dopustni v skladu s pravili sistema sporočil ali plačilnega sistema in sistema poravnave, iz člena 7(1), ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila na podlagi ocene tveganja prenos zavrne ali zahteva zahtevane informacije o plačniku in prejemniku plačila, preden sredstva knjiži v dobro na plačilni račun prejemnika plačila ali da sredstva na voljo prejemniku plačila, oziroma po tem.

2. Kadar ponudnik plačilnih storitev večkrat ne zagotovi zahtevanih informacij o plačniku ali prejemniku plačila, ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila sprejme ukrepe, ki lahko najprej vključujejo izdajo opozoril in določitev rokov preden bodisi zavrne vse bodoče prenose sredstev tega ponudnika plačilnih storitev bodisi omeji ali prekine poslovni odnos s tem ponudnikom plačilnih storitev.

Ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila o tej nezagotovitvi in sprejetih ukrepih poroča pristojnemu organu, odgovornemu za spremljanje izpolnjevanja določb o boju proti pranju denarja in financiranju terorizma.

Člen 9

Ocena in poročanje

Ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila upošteva manjkajoče ali nepopolne informacije o plačniku ali prejemniku plačila kot dejavnik, ko ocenjuje, ali je prenos sredstev ali katera koli povezana transakcija sumljiva in ali je treba o tem poročati finančni obveščevalni enoti (FIU) v skladu z Direktivo (EU) 2015/849.

ODDELEK 3

Obveznosti ponudnikov posredniških plačilnih storitev

Člen 10

Ohranjanje informacij o plačniku in prejemniku plačila skupaj s prenosom

Ponudniki posredniških plačilnih storitev zagotovijo, da se vse prejete informacije o plačniku in prejemniku plačila, ki spremljajo prenos sredstev, ohranijo skupaj s prenosom.

Člen 11

Odkrivanje manjkajočih informacij o plačniku ali prejemniku plačila

1. Ponudnik posredniških plačilnih storitev izvede učinkovite postopke za odkrivanje, ali so bila polja v zvezi z informacijami o plačniku in prejemniku plačila v sistemu sporočil ali v plačilnem sistemu in sistemu poravnave, ki se uporablja za izvršitev prenosa sredstev, izpolnjena z znaki ali vnosi, ki so dopustni v skladu s pravili tega sistema.
2. Ponudnik posredniških plačilnih storitev izvede učinkovite postopke, vključno z naknadnim spremljanjem ali sprotim spremljanjem, kadar je to ustrezno, za odkrivanje ali manjkajo naslednje informacije o plačniku ali prejemniku plačila:
  - (a) za prenose sredstev, kadar imajo ponudniki plačilnih storitev plačnika in prejemnika plačila sedež v Uniji, informacije iz člena 5;
  - (b) za prenose sredstev, kadar ima ponudnik plačilnih storitev plačnika ali prejemnika plačila sedež izven Unije, informacije iz člena 4(1) in (2);
  - (c) za paketne prenose sredstev, kadar ima ponudnik plačilnih storitev plačnika ali prejemnika plačila sedež izven Unije, informacije iz člena 4(1) in (2) v zvezi s tem paketnim prenosom sredstev.

Člen 12

Prenosi sredstev z manjkajočimi informacijami o plačniku ali prejemniku plačila

1. Ponudnik posredniških plačilnih storitev vzpostavi učinkovite postopke, ki temeljijo na tveganju, za določanje ali izvršiti, zavrniti ali ustaviti prenos sredstev, za katerega ni popolnih zahtevanih informacij o plačniku in prejemniku plačila, ter za ustrezno nadaljnje ukrepanje.

Kadar ponudnik posredniških plačilnih storitev ob prejetju prenosov sredstev ugotovi, da informacije iz člena 4(1) ali (2), člena 5(1) ali člena 6 manjkajo ali so nepopolne ali niso bili izpolnjene z znaki ali vnosi, ki so dopustni v skladu s pravili sistema sporočil ali plačilnega sistema in sistema poravnave, iz člena 7(1), na podlagi upoštevanja tveganja prenos zavrne ali zahteva zahtevane informacije o plačniku in prejemniku plačila, pred ali po prenosu sredstev.

2. Kadar ponudnik plačilnih storitev večkrat ne zagotovi zahtevanih informacij o plačniku ali prejemniku plačila, ponudnik posredniških plačilnih storitev sprejme ukrepe, ki lahko najprej vključujejo izdajo opozoril in določitev rokov preden bodisi zavrne vse bodoče prenose sredstev tega ponudnika plačilnih storitev bodisi omeji ali prekine poslovni odnos s tem ponudnikom plačilnih storitev.

Ponudnik posredniških plačilnih storitev o tej nezagotovitvi in sprejetih ukrepih poroča pristojnemu organu, odgovornemu za spremljanje izpolnjevanja določb o boju proti pranju denarja in financiranju terorizma.

Člen 13

Ocena in poročanje

Ponudnik posredniških plačilnih storitev upošteva manjkajoče informacije o plačniku ali prejemniku plačila kot dejavnik, ko ocenjuje, ali je prenos sredstev ali katera koli povezana transakcija sumljiva in ali je treba o tem poročati FIU v skladu z Direktivo (EU) 2015/849.

POGLAVJE III

INFORMACIJE, VARSTVO PODATKOV IN HRANJENJE EVIDENC

Člen 14

Zagotavljanje informacij

Ponudniki plačilnih storitev v celoti in brez odlašanja, tudi prek osrednje kontaktne točke v skladu s členom 45(9) Direktive (EU) 2015/849, kadar je bila takšna kontaktna točka imenovana, in v skladu s postopkovnimi zahtevami, določenimi z nacionalnim pravom države članice, v kateri imajo sedež, odgovorijo na poizvedbe izključno od organov, odgovornih za preprečevanje in boj proti pranju denarja ali financiranju terorizma zadevne države članice v zvezi z informacijami, ki se zahtevajo na podlagi te uredbe.

Člen 15

Varstvo podatkov

1. Obdelavo osebnih podatkov na podlagi te uredbe ureja Direktiva 95/46/ES, kot je bila prenesena v nacionalno zakonodajo. Osebnih podatke, ki jih na podlagi te uredbe obdelava Komisija ali evropski nadzorni organi, ureja Uredba (ES) št. 45/2001.

2. Osebnih podatke ponudniki plačilnih storitev na podlagi te uredbe obdelujejo le za namene preprečevanja pranja denarja in financiranja terorizma in se jih ne obdeluje dodatno na način, ki je nezdržljiv s temi nameni. Obdelava osebnih podatkov na podlagi te uredbe v komercialne namene je prepovedana.

3. Ponudniki plačilnih storitev novim strankam zagotovijo informacije, zahtevane na podlagi člena 10 Direktive 95/46/ES, in sicer pred sklenitvijo poslovnega odnosa ali izvedbo občasne transakcije. Te informacije zlasti zajemajo splošno obvestilo, ki zadeva pravne obveznosti ponudnikov plačilnih storitev na podlagi te uredbe, kadar se osebne podatke obdeluje za namene preprečevanja pranja denarja in financiranja terorizma.

4. Ponudniki plačilnih storitev zagotovijo, da se upošteva zaupnost obdelanih podatkov.

Člen 16

Hranjenje evidenc

1. Informacije o plačniku in prejemniku plačila se ne hranijo dlje, kot je nujno potrebno. Ponudniki plačilnih storitev plačnika in prejemnika plačila hranijo evidence informacij iz členov 4 do 7 za obdobje petih let.
2. Po preteku obdobja hranjenja iz odstavka 1 ponudniki plačilnih storitev zagotovijo, da se osebni podatki izbrišejo, razen če je drugače določeno z nacionalnim pravom, ki določi okoliščine, v katerih lahko ponudniki plačilnih storitev hranijo oziroma še naprej hranijo podatke. Države članice lahko dovolijo ali zahtevajo nadaljnjo hrambo zgolj po tem, ko so izvedle podrobno oceno potrebnosti in sorazmernosti take nadaljnje hrambe in kadar menijo, da je upravičena, kot potrebna za preprečevanje, odkrivanje ali preiskovanje pranja denarja ali financiranja terorizma. To obdobje nadaljnje hrambe ne presega petih let.
3. Kadar na dan 25. junija 2015 v državi članici tečejo pravni postopki v zvezi s preprečevanjem, odkrivanjem, preiskovanjem ali preganjanjem domnevnega pranja denarja ali financiranja terorizma, ponudnik plačilnih storitev pa ima informacije ali dokumente v zvezi z navedenimi tekočimi sodnimi postopki, lahko ponudnik plačilnih storitev te informacije ali dokumente hrani v skladu z nacionalnim pravom za obdobje petih let od 25. junija 2015. Države članice lahko brez poseganja v nacionalno kazensko pravo o dokazih, ki se uporabljajo v tekočih kazenskih preiskavah in pravnih postopkih, dovolijo ali zahtevajo hrambo takšnih informacij ali dokumentov za nadaljnje obdobje petih let, kadar je bila ugotovljena potrebnost in sorazmernost take nadaljnje hrambe zaradi preprečevanja, odkrivanja, preiskovanja ali preganjanja domnevnega pranja denarja ali financiranja terorizma.

POGLAVJE IV

SANKCIJE IN SPREMLJANJE

Člen 17

Upravne sankcije in ukrepi

1. Brez poseganja v pravico, da predpišejo in izrečejo kazenske sankcije, države članice določijo pravila o upravnih sankcijah in ukrepih, ki se uporabljajo za kršitve določb te uredbe ter sprejmejo vse ukrepe, potrebne za zagotovitev njihovega izvajanja. Sankcije in ukrepi, ki se predpišejo, so učinkoviti, sorazmerni in odvračilni ter so skladni s tistimi, ki so določeni v skladu z oddelkom 4 poglavja VI Direktive (EU) 2015/849.

Države članice se lahko odločijo, da ne bodo določile pravil o upravnih sankcijah ali ukrepih za kršitev določb te uredbe, za katere se v njihovem nacionalnem pravu uporabljajo kazenske sankcije. V tem primeru države članice Komisiji sporočijo ustrezne določbe kazenskega prava.

2. Kadar obveznosti veljajo za ponudnike plačilnih storitev, države članice zagotovijo, da se v primeru kršitev določb te uredbe lahko sankcije ali ukrepi, ob upoštevanju nacionalnega prava, uporabijo za člane upravljalnega organa in katere koli druge fizične osebe, ki so na podlagi nacionalnega prava odgovorne za kršitev.
3. Države članice do 26. junija 2017 Komisijo in skupni odbor evropskih nadzornih organov uradno obvestijo o pravilih iz odstavka 1. Komisijo in skupni odbor evropskih nadzornih organov nemudoma uradno obvestijo o kakršnih koli naknadnih spremembah pravil.
4. V skladu s členom 58(4) Direktive (EU) 2015/849 imajo pristojni organi vsa nadzorna in preiskovalna pooblastila, ki so potrebna za opravljanje njihovih funkcij. Pristojni organi pri izvajanju svojih pooblastil za izrek upravnih sankcij in ukrepov tesno sodelujejo, da bi zagotovili, da se s temi upravnimi sankcijami ali ukrepi dosežejo želeni rezultati, in usklajujejo svoje ukrepanje pri reševanju čezmejnih primerov.

5. Države članice zagotovijo, da lahko pravne osebe odgovarjajo za kršitve iz člena 18, ki jih je v njihovo korist samostojno ali kot član organa te pravne osebe storila katera koli oseba na vodilnem položaju znotraj pravne osebe, in sicer na podlagi naslednjega:

- (a) pooblastila za zastopanje pravne osebe;
- (b) pristojnosti za sprejemanje odločitev v imenu pravne osebe ali
- (c) pristojnosti za opravljanje nadzora znotraj pravne osebe.

6. Države članice prav tako zagotovijo, da lahko pravne osebe odgovarjajo, kadar je bilo zaradi pomanjkljivega nadzora ali kontrole s strani osebe iz odstavka 5 tega člena mogoče, da je oseba, podrejena pravni osebi, storila eno izmed kršitev iz člena 18 v korist te pravne osebe.

7. Pristojni organi svoja pooblastila za izrek upravnih sankcij in ukrepov v skladu s to uredbo izvajajo na katerega koli od naslednjih načinov:

- (a) neposredno;
- (b) v sodelovanju z drugimi organi;
- (c) pod njihovo odgovornostjo s prenosom pooblastil na take druge organe;
- (d) z vložitvijo zahtevka pri pristojnih sodnih organih.

Pristojni organi pri izvajanju svojih pooblastil za izrek upravnih sankcij in ukrepov tesno sodelujejo, da bi zagotovili, da se s temi upravnimi sankcijami ali ukrepi dosežejo želeni rezultati, in usklajujejo svoje ukrepanje pri reševanju čezmejnih primerov.

Člen 18

Posebne določbe

Države članice zagotovijo, da njihove upravne sankcije in ukrepi vključujejo vsaj tiste, ki so določeni s členom 59(2) in (3) Direktive (EU) 2015/849, v primeru naslednjih kršitev te uredbe:

- (a) ponudnik plačilnih storitev v nasprotju s členi 4, 5 ali 6 večkrat ne vključi ali sistematično ne vključuje zahtevanih informacij o plačniku ali prejemniku plačila;
- (b) ponudnik plačilnih storitev večkrat ne hrani ali sistematično ne hrani evidenc, s čimer krši člen 16 ali hujše kršijo tozadavne predpise;
- (c) ponudnik plačilnih storitev ne izvede učinkovitih postopkov, ki temeljijo na tveganju, s čimer krši člen 8 ali 12;
- (d) ponudnik posredniških plačilnih storitev resno krši obveznosti iz člena 11 ali 12.

Člen 19

Objava sankcij in ukrepov

V skladu s členom 60(1), (2) in (3) Direktive (EU) 2015/849 pristojni organi, če je to potrebno in sorazmerno na podlagi ocene posameznega primera, nemudoma objavijo upravne sankcije in ukrepe, izrečene v primerih iz členov 17 in 18 te uredbe, skupaj z informacijami o vrsti in naravi kršitve ter identiteto oseb, ki so odgovorne za kršitev.

Člen 20

Izvajanje sankcij in ukrepov s strani pristojnih organov

1. Pri določanju vrste upravnih sankcij ali ukrepov in višine upravnih denarnih sankcij pristojni organi upoštevajo vse relevantne okoliščine, vključno z okoliščinami, navedenimi v členu 60(4) Direktive (EU) 2015/849:

2. Glede administrativnih sankcij in ukrepov, izrečenih v skladu s to uredbo, se uporablja člen 62 Direktive (EU) 2015/849.

Člen 21

Poročanje o kršitvah

1. Države članice vzpostavijo učinkovite mehanizme za spodbujanje poročanja o kršitvah te uredbe pristojnim organom.

Ti mehanizmi vključujejo vsaj tiste iz člena 61(2) Direktive (EU) 2015/849.

2. Ponudniki plačilnih storitev v sodelovanju s pristojnimi organi vzpostavijo ustrezne notranje postopke, v okviru katerih lahko njihovi zaposleni ali osebe v primerljivem položaju sorazmerno z vrsto in velikostjo zadevnega ponudnika plačilnih storitev prek varnega, neodvisnega, posebnega in anonimnega kanala interno poročajo o kršitvah.

Člen 22

Spremljanje

1. Države članice zahtevajo, da pristojni organi učinkovito spremljajo in sprejmejo potrebne ukrepe za zagotovitev skladnosti s to uredbo, ter z učinkovitimi mehanizmi spodbujajo poročanje o kršitvah določb te uredbe pristojnim organom.

2. Potem ko so države članice v skladu s členom 17(3) Komisijo in skupni odbor evropskih nadzorni organov uradno obvestile o pravilih iz odstavka 1 tega člena, Komisija Evropskemu parlamentu in Svetu predloži poročilo o uporabi poglavja IV, s posebnim poudarkom na čezmejnih primerih.

POGLAVJE V

IZVEDBENA POOBLASTILA

Člen 23

Postopek v odboru

1. Komisiji pomaga Odbor za preprečevanje pranja denarja in financiranja terorizma (v nadaljnjem besedilu: odbor). Odbor je odbor v smislu Uredbe (EU) št. 182/2011.
2. Pri sklicevanju na ta odstavek se uporablja člen 5 Uredbe (EU) št. 182/2011.

POGLAVJE VI

ODSTOPANJA

Člen 24

Sporazumi z državami in ozemlji, ki niso sestavni del ozemlja Unije

1. Komisija lahko pooblasti katero koli državo članico, da sklene sporazum s tretjo državo ali z ozemljem zunaj ozemeljske veljavnosti PEU in PDEU iz člena 355 PDEU (v nadaljnjem besedilu: zadevna država ali ozemlje), ki vsebuje odstopanja od te uredbe, da se lahko prenosi sredstev med to državo ali ozemljem in zadevno državo članico obravnavajo kot prenosi sredstev znotraj te države članice.

Taki sporazumi se lahko odobrijo le, kadar so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:

- (a) zadevna država ali ozemlje je v monetarni uniji skupaj z zadevno državo članico, je sestavni del valutnega območja te države članice ali je podpisala monetarni sporazum z Unijo, ki jo zastopa ena od držav članic;
- (b) ponudniki plačilnih storitev v zadevni državi ali na zadevnem ozemlju neposredno ali posredno sodelujejo v plačilnem sistemu in sistemu poravnave te države članice, ter
- (c) zadevna država ali ozemlje od ponudnikov plačilnih storitev pod njeno pristojnostjo zahteva, da uporabljajo ista pravila, kot so določena v tej uredbi.

2. Država članica, ki želi skleniti sporazum iz odstavka 1, predloži zahtevo Komisiji in ji zagotovi vse informacije, potrebne za presojo prošnje.

3. Ko Komisija prejme takšno zahtevo, se prenosi sredstev med to državo članico in zadevno državo ali ozemljemčasno obravnavajo kot prenosi sredstev znotraj te države članice, dokler ni sprejeta odločitev v skladu s tem členom.

4. Če Komisija v dveh mesecih od prejete zahteve meni, da nima vseh informacij, potrebnih za presojo prošnje, stopi v stik z zadevno državo članico in ji sporoči, katere dodatne informacije potrebuje.

5. Komisija v enem mesecu od prejete vseh informacij, za katere meni, da jih potrebuje za presojo zahteve, državo članico prosilko ustrezno uradno obvesti in kopije zahteve posreduje drugim državam članicam.

6. V treh mesecih od uradnega obvestila iz odstavka 5 tega člena, Komisija v skladu s členom 23(2) odloči, ali bo zadevno državo članico pooblastila za sklenitev sporazuma, ki je predmet zahteve.

Komisija v vsakem primeru sprejme odločitev iz prvega pododstavka v 18 mesecih od dne, ko prejme zahtevo.

7. Do 26. marca 2017 države članice, ki so v skladu z Izvedbenim sklepom Komisije 2012/43/EU⁽¹⁾, Sklepom Komisije 2010/259/EU⁽²⁾, Odločbo Komisije 2009/853/ES⁽³⁾ ali Odločbo Komisije 2008/982/ES⁽⁴⁾ pooblašene za sklepanje dogovorov z zadevnimi državami ali ozemlji, Komisiji predložijo posodobljene informacije, potrebne za presojo na podlagi točke (c) drugega pododstavka odstavka 1.

Komisija v treh mesecih od prejete teh informacij predloži pregled, da bi zagotovila, da zadevna država ali zadevno ozemlje od ponudnikov plačilnih storitev pod njeno oziroma njegovo pristojnostjo zahteva, da uporabljajo enaka pravila, kot jih določa ta uredba. Če po tem pregledu Komisija meni, da pogoj določen v točki (c) drugega pododstavka odstavka 1 ni več izpolnjen, preklicje zadevni sklep Komisije ali izvedbeni sklep Komisije.

⁽¹⁾ Izvedbeni sklep Komisije 2012/43/EU z dne 25. januarja 2012 o pooblastitvi Kraljevine Danske za sklenitev sporazumov z Grenlandijo in Ferskimi otoki, da se prenosi sredstev med Dansko in vsakim od teh ozemelj obravnavajo kot prenosi sredstev znotraj Danske, v skladu z Uredbo (ES) št. 1781/2006 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 24, 27.1.2012, str. 12).

⁽²⁾ Sklep Komisije 2010/259/EU z dne 4. maja 2010 o odobritvi Francoski republiki, da sklene sporazum s Kneževino Monako, da se prenosi sredstev med Francosko republiko in Kneževino Monako obravnavajo kot prenosi sredstev znotraj Francoske republike v skladu z Uredbo (ES) št. 1781/2006 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 112, 5.5.2010, str. 23).

⁽³⁾ Odločba Komisije 2009/853/ES z dne 26. novembra 2009 o odobritvi Franciji, da sklene sporazum s Saint Pierre in Miquelonom, Mayotte, Novo Kaledonijo, Francosko Polinezijo ter Walliški in Futunskimi otoki, da se prenosi sredstev med Francijo in vsakim od teh območij obravnavajo kot prenosi sredstev znotraj Francije v skladu z Uredbo (ES) št. 1781/2006 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 312, 27.11.2009, str. 71).

⁽⁴⁾ Odločba Komisije 2008/982/ES z dne 8. decembra 2008 o odobritvi Združenemu kraljestvu, da sklene sporazum z Bailiffovim okrožjem Jersey, Bailiffovim okrožjem Guernsey in Otokom Man, da se prenosi sredstev med Združenim kraljestvom in vsakim od teh območij obravnavajo kot prenosi sredstev znotraj Združenega kraljestva v skladu z Uredbo (ES) št. 1781/2006 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 352, 31.12.2008, str. 34).

Člen 25

Smernice

Evropski nadzorni organi do 26. junija 2017 v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010, Uredbe (EU) št. 1094/2010 in Uredbe (EU) št. 1095/2010 izdajo smernice, naslovljene na pristojne organe in ponudnike plačilnih storitev, v zvezi z ukrepi, ki se sprejmejo v skladu s to uredbo, zlasti v zvezi z izvajanjem členov 7, 8, 11 in 12.

POGLAVJE VII

KONČNE DOLOČBE

Člen 26

Razveljavitev Uredbe (ES) št. 1781/2006

Uredba (ES) št. 1781/2006 se razveljavi.

Sklicevanja na razveljavljeno uredbo se štejejo kot sklicevanja na to uredbo in se berejo v skladu s korelacijsko tabelo iz Priloge.

Člen 27

Začetek veljavnosti

Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Uporablja se od 26. junija 2017.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.

V Strasbourgu, 20. maja 2015

Za Evropski parlament

Predsednik

M. SCHULZ

Za Svet

Predsednica

Z. KALNIŃA-LUKAŠEVICA

PRILOGA

KORELACIJSKA TABELA

Uredbo (ES) št. 1781/2006	Ta uredba
Člen 1	Člen 1
Člen 2	Člen 3
Člen 3	Člen 2
Člen 4	Člen 4(1)
Člen 5	Člen 4
Člen 6	Člen 5
Člen 7	Člen 7
Člen 8	Člen 7
Člen 9	Člen 8
Člen 10	Člen 9
Člen 11	Člen 16
Člen 12	Člen 10
—	Člen 11
—	Člen 12
—	Člen 13
Člen 13	—
Člen 14	Člen 15
Člen 15	Členi 17 do 22
Člen 16	Člen 23
Člen 17	Člen 24
Člen 18	—
Člen 19	—
—	Člen 26
Člen 20	Člen 27

UREDBA (EU) 2015/848 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA**z dne 20. maja 2015****o postopkih v primeru insolventnosti****(prenovitev)**

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 81 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ⁽¹⁾,v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ⁽²⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Komisija je 12. decembra 2012 sprejela poročilo o uporabi Uredbe Sveta (ES) št. 1346/2000 ⁽³⁾. V poročilu je bilo ugotovljeno, da Uredba na splošno sicer dobro deluje, vendar bi bilo zaželeno, da se izboljša uporaba določenih njenih določb, da bi tako okrepili učinkovito upravljanje čezmejnih postopkov v primeru insolventnosti. Ker je bila navedena uredba večkrat spremenjena in so potrebne nove spremembe, bi jo bilo treba zaradi jasnosti prenoviti.
- (2) Unija je zastavila cilj vzpostavitve območja svobode, varnosti in pravice.
- (3) Pravilno delovanje notranjega trga zahteva, da bi morali čezmejni postopki v primeru insolventnosti delovati učinkovito in uspešno. To uredbo je treba sprejeti zaradi uresničitve navedenega cilja, ki spada na področje pravosodnega sodelovanja v civilnih zadevah v smislu člena 81 Pogodbe.
- (4) Dejavnosti podjetij imajo vedno večje čezmejne učinke in jih zato v čedalje večji meri ureja pravo Unije. Insolventnost takih podjetij vpliva tudi na pravilno delovanje notranjega trga, zato je potreben akt Unije, ki bi zahteval koordiniranje ukrepov, ki jih je treba sprejeti glede premoženja insolventnega dolžnika.
- (5) Za pravilno delovanje notranjega trga se je treba izogibati spodbujanju strank k prenosu premoženja ali sodnih postopkov iz ene države članice v drugo, s čimer se skuša doseči ugodnejši pravni položaj v škodo vseh upnikov (t. i. izbiranje najugodnejšega sodišča).
- (6) Ta uredba bi morala vključevati določbe, ki urejajo pristojnost za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti ter za zahtevke, ki izhajajo neposredno iz postopkov v primeru insolventnosti in so tesno povezani z njimi. Ta uredba bi prav tako morala vsebovati določbe o priznavanju in izvrševanju odločb, izdanih v takšnih postopkih, ter določbe o pravu, ki se uporablja v postopkih v primeru insolventnosti. Poleg tega bi morala uredba določiti pravila o koordiniranju postopkov v primeru insolventnosti, ki so povezani z istim dolžnikom ali več člani iste skupine družb.
- (7) Stečajni, postopki v zvezi z likvidacijo insolventnih podjetij ali drugih pravnih oseb, postopki prisilne poravnave, dogovori ali drugi podobni postopki in zahtevki, povezani s takšnimi postopki, so izključeni iz področja uporabe Uredbe (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁴⁾. Ti postopki bi morali biti zajeti s to uredbo. Pri razlagi te uredbe bi se bilo treba čim bolj izogibati zakonodajnim vrzelim med tema dvema instrumentoma. Vendar pa samo dejstvo, da nacionalni postopek ni naveden na seznamu v Prilogi A k tej uredbi, ne bi smelo pomeniti, da ga zajema Uredba (EU) št. 1215/2012.

⁽¹⁾ UL C 271, 19.9.2013, str. 55.

⁽²⁾ Stališče Evropskega parlamenta z dne 5. februarja 2014 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in stališče Sveta v prvi obravnavi z dne 12. marca 2015 (še ni objavljeno v Uradnem listu). Stališče Evropskega parlamenta z dne 20. maja 2015 (še ni objavljeno v Uradnem listu).

⁽³⁾ Uredba Sveta (ES) št. 1346/2000 z dne 29. maja 2000 o postopkih v primeru insolventnosti (UL L 160, 30.6.2000, str. 1).

⁽⁴⁾ Uredba (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL L 351, 20.12.2012, str. 1).

- (8) Za doseg cilja izboljšati učinkovitost in uspešnost postopkov v primeru insolventnosti, ki imajo čezmejne učinke, je potrebno in primerno, da bi ukrep Unije, ki je zavezujoč in se neposredno uporablja v državah članicah, vseboval določbe o pristojnosti, priznavanju in pravu, ki se uporablja na tem področju.
- (9) Ta uredba bi se morala uporabljati za postopke v primeru insolventnosti, ki izpolnjujejo pogoje, določene v njej, ne glede na to, ali je dolžnik fizična ali pravna oseba, gospodarski subjekt ali posameznik. Ti postopki v primeru insolventnosti so izčrpno navedeni v Prilogi A. Za nacionalne postopke, vsebovane v Prilogi A, bi se morala ta uredba uporabljati brez nadaljnega preverjanja s strani sodišč drugih držav članic ali so izpolnjeni pogoji iz te uredbe. Nacionalni postopki v primeru insolventnosti, ki niso navedeni v Prilogi A, ne bi smeli biti zajeti s to uredbo.
- (10) Področje uporabe te uredbe bi bilo treba razširiti na postopke, ki spodbujajo sanacijo sicer ekonomsko učinkovitega poslovanja, ki pa je v težavah, in ki dajejo ponovno priložnost podjetnikom. Zlasti bi bilo področje uporabe treba razširiti na postopke, ki predvidevajo prestrukturiranje dolžnika v fazi, ko obstaja samo verjetnost insolventnosti, in na postopke, pri katerih lahko dolžnik v celoti ali delno upravlja s svojim premoženjem in posli. Področje uporabe bi bilo prav tako treba razširiti na postopke, ki predvidevajo odpust dolga ali prilagoditev dolga v zvezi s potrošniki in samozaposlenimi, na primer z znižanjem zneska, ki ga mora plačati dolžnik, ali s podaljšanjem obdobja odplačevanja, ki se odobri dolžniku. Ker takšni postopki ne zahtevajo nujno imenovanja stečajnega upravitelja, bi morali biti zajeti v tej uredbi, če potekajo pod kontrolo ali nadzorom sodišča. V tem okviru bi moral izraz „kontrola“ vključevati primere, ko sodišče ukrepa le na pritožbo upnika ali drugih zainteresiranih strani.
- (11) Ta uredba bi se morala uporabljati tudi za postopke, s katerimi se odobri začasna prekinitve izvršitve zahtevkov, ki so jih vložili posamezni upniki, kadar bi takšni zahtevki lahko negativno vplivali na pogajanja in ovirali možnosti za prestrukturiranje dolžnikovega poslovanja. Takšni postopki ne bi smeli škodovati upnikom in bi morali biti izvedeni predhodno, pred drugimi postopki, ki so zajeti s to uredbo, če ni mogoče doseči dogovora o načrtu prestrukturiranja.
- (12) Ta uredba bi se morala uporabljati za postopke, katerih uvedba je javna, da se upnikom omogoči seznanitev s postopki in prijavo njihovih terjatev, s čimer se zagotovi kolektivnost postopkov, ter se upnikom da priložnost, da izpodbijajo pristojnost sodišča, ki je uvedlo postopke.
- (13) Temu ustrezno bi morali biti zaupni postopki v primeru insolventnosti izključeni iz področja uporabe te uredbe. Medtem ko lahko imajo takšni postopki pomembno vlogo v nekaterih državah članicah, pa njihova zaupna narava upniku ali sodišču, ki se nahaja v drugi državi članici, preprečuje, da bi bil obveščen o uvedbi takšnih postopkov, zaradi česar je težko zagotoviti priznavanje njihovih učinkov po vsej Uniji.
- (14) Kolektivni postopki, zajeti s to uredbo, bi morali vključevati vse ali pomemben del upnikov, ki jim dolžnik dolguje vse svoje neporavnane dolgove ali precejšnji del neporavnanih dolgov, pod pogojem, da to ne vpliva na terjatve tistih upnikov, ki niso vključeni v takšne postopke. Zajeti bi morali biti tudi postopki, ki vključujejo samo finančne upnike dolžnika. Postopki, ki ne vključujejo vseh upnikov dolžnika, bi morali biti postopki, katerih cilj je sanacija dolžnika. Postopki, ki vodijo do dokončnega prenehanja dejavnosti dolžnika ali do likvidacije njegovega premoženja, bi morali vključevati vse upnike dolžnika. Poleg tega dejstvo, da nekateri postopki v primeru insolventnosti za fizične osebe izključujejo specifične vrste terjatev, kot so preživninske terjatve, iz možnosti odpusta dolga, ne bi smelo pomeniti, da takšni postopki niso kolektivni.
- (15) Ta uredba bi se morala uporabljati tudi za postopke, ki se v skladu s pravom nekaterih držav članic uvedejo in vodijo za določeno obdobje na začasni ali prehodni osnovi, preden sodišče izda odredbo, ki potrjuje nadaljevanje postopkov na nezačasni osnovi. Kljub temu, da so označeni kot „začasni“, bi morali takšni postopki ustrezati vsem ostalim zahtevam iz te uredbe.
- (16) Ta uredba bi se morala uporabljati za postopke, ki temeljijo na zakonih v zvezi z insolventnostjo. Vendar se postopki, ki temeljijo na splošnem pravu družb, ki ne obravnava izključno primerov v zvezi z insolventnostjo, ne bi smeli šteti, kot da temeljijo na zakonih v zvezi z insolventnostjo. Podobno se za namen prilagoditve dolga ne bi smeli vključevati posebni postopki, v katerih se odpisejo dolgovi fizične osebe z zelo nizkim dohodkom in zelo nizko vrednostjo premoženja, pod pogojem, da tovrstni postopki nikoli ne predvidevajo plačila upnikom.

- (17) Področje uporabe te uredbe bi bilo treba razširiti na postopke, ki se sprožijo v primerih, ko ima dolžnik nefinančne težave, pod pogojem, da takšne težave dejansko in resno ogrožajo dolžnikovo dejansko ali bodočo sposobnost, da plača svoje dolgove, ko zapadejo v plačilo. Časovni okvir, pomemben za ugotavljanje takšne ogroženosti, se lahko razširi na obdobje nekaj mesecev ali celo več, da bi se lahko upoštevali primeri, v katerih se dolžnik sooča z nefinančnimi težavami, ki ogrožajo nadaljevanje njegovega delovanja in, srednjeročno, njegovo likvidnost. To se na primer lahko zgodi, kadar dolžnik izgubi pogodbo, ki je zanj ključnega pomena.
- (18) Ta uredba ne bi smela posegati v pravila o izterjavi državne pomoči od insolventnih podjetij, kot jih razlaga sodna praksa Sodišča Evropske unije.
- (19) Postopke v primeru insolventnosti v zvezi z zavarovalnicami, kreditnimi institucijami, investicijskimi družbami ali drugimi družbami, institucijami in podjetji, zajete v Direktivi 2001/24/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾, in v zvezi s kolektivnimi naložbenimi podjetji, bi bilo treba izključiti iz področja uporabe te uredbe, saj za vse veljajo posebne ureditve in ker imajo nacionalni nadzorni organi široka pooblastila za posredovanje.
- (20) Postopki v primeru insolventnosti ne vključujejo nujno posega sodnega organa. Zato bi moral imeti izraz „sodišče“ v tej uredbi v nekaterih določbah širši pomen in bi moral vključevati osebo ali organ, ki je po nacionalnem pravu pooblaščen(a) za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti. Zaradi uporabe te uredbe bi morali biti postopki (vključno s pravnimi dejanji in predpisanimi formalnostmi) ne le skladni z določbami te uredbe, temveč tudi uradno priznani in pravno učinkoviti v državi članici, v kateri se uvedejo postopki v primeru insolventnosti.
- (21) Stečajni upravitelji so opredeljeni v tej uredbi in navedeni v Prilogi B. Za stečajne upravitelje, ki so imenovani brez posredovanja sodnega organa, bi morali v skladu z nacionalnim pravom veljati ustrezni predpisi in bi morali biti pooblaščen za delovanje v postopkih v primeru insolventnosti. V nacionalnem regulativnem okviru bi morale biti zagotovljene primerne ureditve za obvladovanje morebitnih nasprotij interesov.
- (22) Ta uredba priznava dejstvo, da na podlagi zelo različnega materialnega prava uvedba postopkov v primeru insolventnosti z univerzalnim področjem uporabe znotraj Unije ni praktična. Uporaba prava države v kateri so bili postopki uvedeni, brez kakršne koli izjeme, bi zaradi tega ozadja pogosto povzročala težave. To velja, na primer, za velike razlike v nacionalnih zakonih na področju pravic zavarovanja terjatev, ki obstajajo v državah članicah. Nadalje so v nekaterih primerih prednostne pravice posameznih upnikov v postopkih v primeru insolventnosti popolnoma različne. Ob naslednjem pregledu te uredbe bo treba identificirati nadaljnje ukrepe, s katerimi bi na evropski ravni izboljšali prednostne pravice zaposlenih. Ta uredba bi to morala upoštevati takšne različne nacionalne zakone na dva različna načina. Po eni strani bi bilo treba predvideti posebna pravila o pravu, ki se uporablja v primeru posebno pomembnih pravic in pravnih razmerij (npr. stvarnih pravic in pogodb o zaposlitvi). Po drugi strani pa bi bilo treba poleg glavnih postopkov v primeru insolventnosti z univerzalnim področjem uporabe dovoliti tudi nacionalne postopke, ki zajemajo samo premoženje, ki se nahaja v državi, v kateri so bili uvedeni postopki v primeru insolventnosti.
- (23) Ta uredba omogoča uvedbo glavnih postopkov v primeru insolventnosti v državi članici, v kateri je središče dolžnikovih glavnih interesov. Ti postopki imajo univerzalno področje uporabe in so usmerjeni v vključevanje celotnega dolžnikovega premoženja. Zaradi zaščite raznolikosti interesov ta uredba omogoča uvedbo sekundarnih postopkov v primeru insolventnosti, ki tečejo vzporedno z glavnimi postopki v primeru insolventnosti. Sekundarni postopki v primeru insolventnosti se lahko uvedejo v državi članici, v kateri ima dolžnik poslovalnico. Učinki sekundarnih postopkov v primeru insolventnosti so omejeni na premoženje, ki se nahaja v tej državi. Obvezna pravila o koordinaciji z glavnimi postopki v primeru insolventnosti izpolnjujejo zahtevo po zagotavljanju enotnosti v Uniji.
- (24) V primeru, da se glavni postopki v primeru insolventnosti v zvezi s pravno osebo ali družbo uvedejo v državi članici, ki ni država članica, v kateri ima ta pravna oseba ali družba registriran sedež, bi morale biti mogoče, da se sekundarni postopki v primeru insolventnosti uvedejo v državi članici, v kateri je registrirani sedež, pod pogojem, da dolžnik opravlja gospodarsko dejavnost, ki predpostavlja udeležbo ljudi in premoženja v tej državi, v skladu s sodno prakso Sodišča Evropske unije.
- (25) Ta uredba se uporablja samo za postopke v zvezi z dolžnikom, katerega središče glavnih interesov se nahaja v Uniji.

⁽¹⁾ Direktiva 2001/24/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. aprila 2001 o reorganizaciji in prenehanju kreditnih institucij (UL L 125, 5.5.2001, str. 15).

- (26) Pravila o pristojnosti, določena v tej uredbi, vzpostavljajo samo mednarodno pristojnost, kar pomeni, da določajo državo članico, katere sodišča lahko uvedejo postopke v primeru insolventnosti. Krajevna pristojnost znotraj te države članice bi morala biti vzpostavljena z nacionalnim pravom zadevne države članice.
- (27) Pred uvedbo postopkov v primeru insolventnosti bi morale pristojno sodišče po uradni dolžnosti preučiti, ali se središče dolžnikovih glavnih interesov ali poslovalnica dolžnika dejansko nahaja na območju njegove pristojnosti.
- (28) Pri določanju, ali tretje osebe lahko preverijo, kje je središče dolžnikovih glavnih interesov, bi bilo treba nameniti posebno pozornost upnikom in njihovem dojemu kraja, kjer dolžnik posluje. To v primeru prenosa središča dolžnikovih glavnih interesov lahko zahteva, da se upnike pravočasno obvesti o novi lokaciji, s katere dolžnik izvaja svoje dejavnosti, na primer z opozorilom na spremembo naslova v poslovni korespondenci ali z javno objavo nove lokacije prek drugih ustreznih sredstev.
- (29) Ta uredba bi morala vsebovati več zaščitnih ukrepov za preprečevanje goljufanja ali zlorabe v smislu izbiranja najugodnejšega sodišča.
- (30) Zato bi morale biti domneve, da so registrirani sedež, glavni kraj poslovanja in običajno prebivališče središče glavnih interesov, izpodbojne, pristojno sodišče države članice pa bi moralo skrbno oceniti, ali se središče dolžnikovih glavnih interesov dejansko nahaja v tej državi članici. V primeru družb bi moralo biti mogoče izpodbiti to domnevo, kadar se glavna uprava družbe nahaja v državi članici, ki ni država članica, v kateri ima družba registriran sedež, in kadar celovita ocena vseh relevantnih dejavnikov, na način, ugotovljiv s strani tretjih oseb, pokaže, da se dejansko središče upravljanja in nadzora družbe ter upravljanja njenih interesov nahaja v tej drugi državi članici. V primeru posameznikov, ki ne opravljajo samostojne poslovne ali poklicne dejavnosti, bi moralo biti mogoče izpodbiti to domnevo na primer, kadar se večji del dolžnikovega premoženja nahaja zunaj države članice dolžnikovega običajnega prebivališča ali kadar je mogoče ugotoviti, da je bil glavni razlog za selitev dolžnikovega premoženja vložitev zahteve za uvedbo postopka v primeru insolventnosti pod novo pristojnostjo in kadar bi takšna vložitev zahteve bistveno škodovala interesom upnikov, katerih posli z dolžnikom so potekali pred premestitvijo.
- (31) Z istim ciljem preprečevanja goljufanja ali zlorabe v smislu izbiranja najugodnejšega sodišča, se ne bi smelo domnevati, da je središče glavnih interesov v kraju registriranega sedeža, v posameznikovem glavnem kraju poslovanja ali kraju njegovega običajnega prebivališča, kadar je dolžnik, ki je družba, pravna oseba ali posameznik, ki opravlja samostojno poslovno ali poklicno dejavnost, svoj registrirani sedež ali glavni kraj poslovanja premestil v drugo državo članico v obdobju treh mesecev pred vložitvijo zahteve za uvedbo postopka v primeru insolventnosti, oziroma je dolžnik, ki je posameznik, ki ne opravlja samostojne poslovne ali poklicne dejavnosti, svoje običajno prebivališče premestil v drugo državo članico v obdobju šestih mesecev pred vložitvijo zahteve za uvedbo postopka v primeru insolventnosti.
- (32) V vseh primerih, kadar okoliščine zadeve zbuja dvome glede pristojnosti sodišča, bi morale sodišče zahtevati, da dolžnik predloži dodatna dokazila s katerimi podpre svoje trditve in, kadar pravo, ki se uporablja za postopke v primeru insolventnosti, to omogoča, dati dolžnikovim upnikom priložnost, da predstavijo svoja stališča glede pristojnosti.
- (33) V primeru, da sodišče, ki odloča o zahtevi za uvedbo postopka v primeru insolventnosti, ugotovi, da se središče glavnih interesov ne nahaja na ozemlju njegove pristojnosti, ne bi smelo uvesti glavnega postopka v primeru insolventnosti.
- (34) Poleg tega bi moral imeti vsak upnik dolžnika na voljo učinkovito pravno sredstvo zoper odločitev, da se uvede postopek v primeru insolventnosti. Posledice vsakršnega izpodbijanja odločitve, da se uvede postopek v primeru insolventnosti, bi morale urejati nacionalno pravo.
- (35) Sodišča države članice, na ozemlju katere so bili uvedeni postopki v primeru insolventnosti, bi morala biti pristojna tudi za zahtevke, ki neposredno izhajajo iz postopkov v primeru insolventnosti in so z njimi tesno povezani. Takšni zahtevki bi morali vključevati zahtevke za izpodbijanje pravnih dejanj, vložene proti toženim strankam v drugih državah članicah, in zahtevke v zvezi z obveznostmi, ki nastanejo tekom postopkov v primeru insolventnosti, kot je predplačilo za stroške postopkov. V nasprotju s tem zahtevki za izpolnitev obveznosti iz pogodbe, ki jo je dolžnik sklenil pred začetkom postopkov, ne izhajajo neposredno iz postopkov. Kadar je takšen zahtevek povezan z drugim zahtevkom, ki temelji na splošnem civilnem ali gospodarskem pravu, bi moral imeti stečajni upravitelj možnost, da oba zahtevka vložijo pred sodišči v državi stalnega prebivališča tožene stranke, če

meni, da je bolj učinkovito zahtevek vložiti pred temi sodišči. To se denimo lahko zgodi, kadar želi stečajni upravitelj zahtevek za ugotavljanje odgovornosti direktorja na podlagi insolvenčnega prava združiti z zahtevkom na podlagi prava družb ali splošnega odškodninskega prava.

- (36) Sodišču, pristojnemu za uvedbo glavnega postopka v primeru insolventnosti, bi moralo biti omogočeno, da odredičasne in zaščitne ukrepe od zahteve za uvedbo postopka. Varovalni ukrepi, sprejeti tako pred kot po uvedbi postopkov v primeru insolventnosti, so pomembni za jamstvo učinkovitosti postopkov v primeru insolventnosti. V zvezi z navedenim bi ta uredba morala predvideti različne možnosti. Po eni strani bi moralo biti sodišču, ki je pristojno za glavni postopek v primeru insolventnosti, omogočeno, da odredičasne in zaščitne ukrepe, ki zajemajo premoženje, ki se nahaja na ozemlju drugih držav članic. Po drugi strani pa bi moralo biti stečajnemu upravitelju, ki je bil začasno imenovan pred uvedbo glavnega postopka v primeru insolventnosti, omogočeno, da v državah članicah, v katerih ima dolžnik poslovalnico, zaprosi za varovalne ukrepe, ki so mogoči po pravu teh držav članic.
- (37) Pred uvedbo glavnega postopka v primeru insolventnosti bi morala biti pravica zahtevati uvedbo postopka v primeru insolventnosti v državi članici, v kateri ima dolžnik poslovalnico, omejena na domače upnike in državne organe ali na primere, v katerih glavni postopek v primeru insolventnosti ne more biti uveden po pravu države članice, v kateri je središče dolžnikovih glavnih interesov. Razlog za to omejitev je, da naj bi bili primeri, v katerih se uvedba krajevnih postopkov v primeru insolventnosti zahteva pred uvedbo glavnega postopka v primeru insolventnosti, omejeni na tisto, kar je nujno potrebno.
- (38) Ta uredba ne omejuje pravice zahtevati uvedbo postopka v primeru insolventnosti v državi članici, v kateri ima dolžnik poslovalnico, po uvedbi glavnega postopka v primeru insolventnosti. Stečajni upravitelj v glavnem postopku v primeru insolventnosti ali katera koli druga oseba, pooblaščenapona nacionalnem pravu navedene države članice, lahko zahteva uvedbo sekundarnega postopka v primeru insolventnosti.
- (39) Ta uredba bi morala predvideti pravila o opredelitvi lokacije dolžnikovega premoženja, ki bi se morala uporabljati pri opredeljevanju, katero premoženje se obravnava v glavnem in katero v sekundarnih postopkih, ali za primere, ki zadevajo stvarne pravice tretjih oseb. Zlasti bi morala ta uredba predvideti, da bi morali biti evropski patenti z enotnim učinkom, blagovna znamka Skupnosti ali katere koli druge podobne pravice, kot so na primer žlahtnijske pravice v Skupnosti ali modeli Skupnosti, vključeni le v glavni postopek v primeru insolventnosti.
- (40) Sekundarni postopki v primeru insolventnosti lahko imajo poleg zaščite domačih interesov različne namene. Lahko se pojavijo primeri, v katerih je dolžnikova stečajna masa preveč kompleksna, da bi se upravljala kot celota, ali so razlike v zadevnih pravnih sistemih tako velike, da bi razširitev učinkov, ki izvirajo iz prava države, v kateri je bil uveden postopek, v druge države članice, v katerih se nahaja premoženje, lahko povzročila težave. Iz tega razloga lahko stečajni upravitelj v glavnem postopku v primeru insolventnosti zahteva uvedbo sekundarnega postopka v primeru insolventnosti, kadar je to potrebno zaradi uspešnega upravljanja stečajne mase.
- (41) Sekundarni postopki v primeru insolventnosti lahko prav tako ovirajo učinkovito upravljanje stečajne mase. Zato ta uredba določa dva posebna primera, v katerih bi moralo biti sodišču, ki odloča o zahtevi za uvedbo sekundarnega postopka v primeru insolventnosti, omogočeno, da na zahtevo stečajnega upravitelja v glavnem postopku v primeru insolventnosti, odloži ali zavrne uvedbo sekundarnega postopka.
- (42) Prvič, s to uredbo se na stečajnega upravitelja v glavnem postopku v primeru insolventnosti prenese možnost dati zavezo domačim upnikom, da bodo obravnavani tako, kot bi bili, če bi bil uveden sekundarni postopek v primeru insolventnosti. Ta zaveza mora izpolnjevati vrsto pogojev iz te uredbe, zlasti jo mora odobriti kvalificirana večina domačih upnikov. Kadar je bila dana takšna zaveza, bi moralo biti sodišču, ki odloča o zahtevi za uvedbo sekundarnega postopka v primeru insolventnosti, omogočeno, da to zahtevo zavrne, če je prepričano, da ta zaveza ustrezno ščiti splošne interese domačih upnikov. Sodišče bi pri ocenjevanju teh interesov moralo upoštevati dejstvo, da je zavezo odobrila kvalificirana večina domačih upnikov.
- (43) Za namene dajanja zaveze domačim upnikom bi morali premoženje in pravice, ki se nahajajo v državi članici, v kateri ima dolžnik poslovalnico, tvoriti podkategorijo stečajne mase in stečajni upravitelj v glavnem postopku v primeru insolventnosti bi moral pri razdelitvi tega premoženja in pravic ali iztržka od njihovega unovčenja, spoštovati prednostne pravice, ki bi jih imeli upniki, če bi bil v tej državi članici uveden sekundarni postopek v primeru insolventnosti.

- (44) V zvezi z odobritvijo zaveze bi se moralo, če je to primerno, uporabljati nacionalno pravo. Zlasti če se za pravila glasovanja, ki se uporabljajo za sprejetje načrtov prestrukturiranja, po nacionalnem pravu zahteva predhodna odobritev terjatev upnikov, bi bilo treba te terjatve za namene glasovanja o zavezi šteti za odobrene. Kadar po nacionalnem pravu obstajajo različni postopki za sprejetje načrtov prestrukturiranja, bi morale države članice določiti poseben postopek, ki bi ga bilo treba uporabljati v tem kontekstu.
- (45) Drugič, ta uredba bi morala predvideti možnost, da sodišče začasno prekine uvedbo sekundarnega postopka v primeru insolventnosti, kadar je bila v glavnem postopku v primeru insolventnosti odobrena začasna prekinitev posameznih postopkov izvršbe, da se ohrani učinkovitost prekinitve odobrene v glavnem postopku v primeru insolventnosti. Sodišču bi moralo biti omogočeno, da odobri začasno prekinitev, če je prepričano, da so uvedeni ustrezni ukrepi za zaščito splošnega interesa domačih upnikov. V takšnem primeru bi bilo treba vse upnike, na katere bi lahko vplival izid pogajanj o načrtu prestrukturiranja, obvestiti o pogajanjih in jim dovoliti, da v njih sodelujejo.
- (46) Da bi zagotovili učinkovito zaščito domačih interesov, stečajnemu upravitelju v glavnem postopku v primeru insolventnosti ne bi smelo biti omogočeno, da na način, ki pomeni zlorabo, unovči ali premeseti premoženje, ki se nahaja v državi članici, v kateri je poslovalnica, zlasti z namenom oviranja možnosti, da so takšni interesi lahko učinkovito zadovoljeni, če se pozneje uvede sekundarni postopek v primeru insolventnosti.
- (47) Ta uredba ne bi smela preprečevati sodiščem države članice, v kateri je bil uveden sekundarni postopek v primeru insolventnosti, da sankcionirajo dolžnikove direktorje za kršitev njihovih dolžnosti, pod pogojem, da imajo ta sodišča po nacionalnem pravu pristojnost za reševanje takšnih sporov.
- (48) Glavni in sekundarni postopki v primeru insolventnosti lahko prispevajo k učinkovitemu upravljanju dolžnikove stečajne mase ali k učinkovitemu unovčenju celotnega premoženja, če akterji, udeleženi v vseh vzporednih postopkih, ustrezno medsebojno sodelujejo. Ustrezno sodelovanje obsega različne udeležene stečajne upravitelje in sodišča, ki tesno medsebojno sodelujejo, zlasti z izmenjavo zadostnega števila informacij. Za zagotovitev vodilne vloge glavnega postopka v primeru insolventnosti bi moral imeti stečajni upravitelj v takšnem postopku na voljo več možnosti za ukrepanje v sekundarnih postopkih v primeru insolventnosti, ki potekajo sočasno. Zlasti bi mu moralo biti omogočeno, da predlaga načrt prestrukturiranja ali poravnave ali zaprositi za odložitev unovčenja premoženja v sekundarnih postopkih v primeru insolventnosti. Tekom sodelovanja bi morali stečajni upravitelji in sodišča upoštevati najboljše prakse za sodelovanje v čezmejnih primerih insolventnosti, navedene v načelih in smernicah o obveščanju in sodelovanju, ki so jih sprejele evropske in mednarodne organizacije, dejavne na področju insolvenčnega prava, ter zlasti v ustreznih smernicah, ki jih je pripravila Komisija Združenih narodov za mednarodno trgovinsko pravo (UNCITRAL).
- (49) Zaradi takšnega sodelovanja, bi moralo biti stečajnim upraviteljem in sodiščem omogočeno, da sklepajo dogovore in protokole zaradi lažjega čezmejnega sodelovanja pri več postopkih v primeru insolventnosti v različnih državah članicah, ki zadevajo istega dolžnika ali člane iste skupine družb, kadar je to združljivo s pravili, ki se uporabljajo v vsakem posameznem postopku. Takšni dogovori in protokoli lahko imajo različne oblike, pri čemer so lahko pisni ali ustni, in različna področja uporabe, pri čemer so lahko splošni ali specifični, ter jih lahko sklenejo različne stranke. Enostavni splošni dogovori lahko poudarijo potrebno po tesnem sodelovanju med strankami, brez da bi obravnavali specifična vprašanja, med tem ko lahko podrobnejši, bolj specifični dogovori vzpostavijo okvir načel za upravljanje več postopkov v primeru insolventnosti in jih lahko odobrijo udeležena sodišča, kadar je tako določeno v nacionalnem pravu. Odražajo lahko dogovor med strankami o sprejetju določenih korakov ali zahtevkov ali vzdržanju od njih.
- (50) Podobno lahko sodišča različnih držav članic sodelujejo tako, da usklajujejo imenovanje stečajnih upraviteljev. V tem okviru lahko imenujejo enega samega stečajnega upravitelja za več postopkov v primeru insolventnosti v zvezi z istim dolžnikom ali za različne člane skupine družb, pod pogojem, da je to združljivo s pravili, ki se uporabljajo za vsakega od postopkov, zlasti s kakršnimi koli zahtevami v zvezi s kvalifikacijami in podeljevanjem licence stečajnega upravitelja.
- (51) Ta uredba bi morala zagotoviti učinkovito upravljanje postopkov v primeru insolventnosti za različne družbe, ki so del skupine družb.

- (52) Če so postopki v primeru insolventnosti uvedeni za več družb iste skupine, bi morali akterji, udeleženi v teh postopkih, ustrezno sodelovati. Za različne udeležene stečajne upravitelje in sodišča bi zato morala veljati podobna obveznost medsebojnega sodelovanja in obveščanja kot za tiste, ki so udeleženi v glavnem in sekundarnem postopku v primeru insolventnosti v zvezi z istim dolžnikom. Sodelovanje med stečajnimi upravitelji ne bi smelo biti v nasprotju z interesi upnikov v nobenem postopku in bi moralo biti usmerjeno k iskanju rešitev, ki bi spodbujale sinergije znotraj skupine.
- (53) Uvedba pravil o postopkih v primeru insolventnosti skupine družb ne bi smela omejevati možnosti sodišča, da uvede postopek v primeru insolventnosti za več družb iz iste skupine na enem samem območju pristojnosti, če sodišče ugotovi, da se središče glavnih interesov teh družb nahaja v eni sami državi članici. V takšnih primerih bi moralo sodišče imeti tudi možnost imenovati, če je primerno, istega stečajnega upravitelja v vseh zadevnih postopkih, pod pogojem, da to ni nezdržljivo s pravili, ki se zanje uporabljajo.
- (54) Ta uredba bi morala zaradi nadaljnega izboljšanja usklajevanja postopkov v primeru insolventnosti članov skupine družb in zato, da se omogoči usklajeno prestrukturiranje skupine, uvedi postopkovna pravila o usklajevanju postopkov v primeru insolventnosti članov skupine družb. Namen takšnega usklajevanja bi moralo biti zagotavljanje učinkovitosti usklajevanja in hkratno upoštevanje ločenosti pravne osebnosti posameznih članov skupine.
- (55) Stečajni upravitelj, imenovan v postopku v primeru insolventnosti, uvedenem v zvezi s članom skupine družb, bi moral imeti možnost zahtevati uvedbo postopka za usklajevanje skupine. Vendar pa bi moral ta stečajni upravitelj pred vložitvijo takšne zahteve pridobiti potrebno dovoljenje, kadar to zahteva pravo, ki se uporablja v primeru insolventnosti. V zahtevi bi morali biti navedeni bistveni elementi usklajevanja, zlasti povzetek načrta usklajevanja, predlog, kdo naj bi bil imenovan za usklajevalca, in povzetek predvidenih stroškov usklajevanja.
- (56) Za zagotovitev prostovoljne narave postopkov za usklajevanje skupine bi morali zadevni stečajni upravitelji imeti možnost, da v določenem roku izrazijo nestrinjanje s svojo udeležbo v postopkih. Da bi zadevnim stečajnim upraviteljem omogočili, da se na podlagi ustreznih informacij odločijo o udeležbi v postopku za usklajevanje skupine, bi morali biti v zgodnji fazi obveščeni o bistvenih elementih usklajevanja. Kljub temu bi moral vsak stečajni upravitelj, ki najprej nasprotuje vključitvi v postopek za usklajevanje skupine, imeti možnost, da pozneje zahteva sodelovanje v njem. V takšnem primeru bi moral usklajevalec sprejeti odločitev o tem, ali je ta zahteva sprejemljiva. Vsi stečajni upravitelji, vključno s stečajnim upraviteljem, ki je vložil zahtevo, bi morali biti obveščeni o odločitvi usklajevalca in bi morali imeti priložnost izpodbijati to odločitev na sodišču, ki je uvedlo postopek za usklajevanje skupine.
- (57) Namen postopka za usklajevanje skupine bi vedno moral biti pospeševanje učinkovitega upravljanja postopa v primeru insolventnosti za člane skupine in na splošno pozitiven vpliv na upnike. Zato bi se moralo s to uredbo zagotoviti, da sodišče, pri katerem je bil vložen zahtevek za postopek za usklajevanje skupine, oceni ta merila še pred uvedbo postopka za usklajevanje skupine.
- (58) Prednosti postopkov za usklajevanje skupine ne bi smele presežati stroškov teh postopkov. Zato je treba zagotoviti, da so stroški usklajevanja in delež teh stroškov, ki ga bo nosil vsak član skupine, ustrezni, sorazmerni in razumni ter da se jih določi v skladu z nacionalnim pravom države članice, v kateri je bil uveden postopek za usklajevanje skupine. Udeleženi stečajni upravitelji bi prav tako morali imeti možnost nadzirati te stroške že od zgodnje faze naprej. Kadar tako zahteva nacionalno pravo, lahko nadziranje stroškov od zgodnje faze postopka naprej vključuje, da stečajni upravitelj zaprosi za odobritev sodišča ali odbora upnikov.
- (59) Kadar usklajevalec meni, da bi izpolnjevanje njegovih nalog bistveno povečalo stroške v primerjavi s prvotno ocenjenimi stroški, v vsakem primeru pa, kadar stroški presežajo 10 % predvidenih stroškov, bi moralo sodišče, ki je uvedlo postopek za usklajevanje skupine, usklajevalcu odobriti, da takšne stroške preseže. Pred sprejetjem takšne odločitve bi moralo sodišče, ki je uvedlo postopek za usklajevanje skupine, udeleženi stečajni upraviteljem omogočiti zaslišanje, da bi lahko sporočili svoje pripombe v zvezi s primernostjo usklajevalčeve zahteve.

- (60) V tej uredbi bi bilo poleg tega treba predvideti alternativni mehanizem za usklajeno prestrukturiranje skupine za tiste člane skupine družb, ki ne sodelujejo v postopku za usklajevanje skupine. Stečajni upravitelj, imenovan v postopku v zvezi s članom skupine družb, bi moral imeti procesno sposobnost zahtevati prekinitev vseh ukrepov, povezanih z unovčenjem premoženja v postopku, uvedenem proti drugim članom skupine, za katere ne velja postopek usklajevanja skupine. Takšno prekinitev bi morale biti mogoče zahtevati le, če je načrt prestrukturiranja predstavljen članom zadevne skupine, če je ta načrt v korist upnikov v postopku, za katerega se zahteva prekinitev, ter če je prekinitev potrebna, da se zagotovi pravilno izvajanje načrta.
- (61) Ta uredba državam članicam ne bi smela preprečevati, da določijo nacionalna pravila, ki bi dopolnila pravila o sodelovanju, obveščanju in usklajevanju v zvezi z insolventnostjo članov skupin družb iz te uredbe, pod pogojem, da je področje uporabe navedenih nacionalnih pravil omejeno na nacionalno pristojnost in da njihova uporaba ne bi škodovala učinkovitosti pravil, določenih s to uredbo.
- (62) Pravila o sodelovanju, obveščanju in usklajevanju v okviru insolventnosti članov skupine družb, določena v tej uredbi, bi se morala uporabljati le, kadar so postopki v zvezi z različnimi člani iste skupine družb uvedeni v več kot eni državi članici.
- (63) Vsak upnik, ki ima običajno ali stalno prebivališče ali registrirani sedež v Uniji, bi morali imeti pravico do prijave terjatev v vsakem postopku v primeru insolventnosti, ki teče znotraj Unije in se nanaša na premoženje dolžnika. To bi moralo veljati tudi za davčne organe in ustanove socialnega zavarovanja. Ta uredba ne bi smela stečajnemu upravitelju preprečevati prijave terjatev v imenu določene skupine upnikov, na primer zaposlenih, če tako določa nacionalno pravo. Vendar bi za zagotovitev enake obravnave upnikov razdelitev iztržkov od unovčenja premoženja morala biti koordinirana. Vsakemu upniku bi moralo biti omogočeno, da obdrži tisto, kar je prejel v okviru postopka v primeru insolventnosti, vendar bi moral imeti pravico sodelovati v razdelitvi skupnega premoženja v drugem postopku le, če so upniki z enakim položajem pridobili enak delež svojih terjatev.
- (64) Bistvenega pomena je, da so upniki, ki imajo običajno ali stalno prebivališče ali registrirani sedež v Uniji, obveščeni o uvedbi postopka v primeru insolventnosti v zvezi s premoženjem dolžnika. Da bi zagotovili hiter prenos informacij upnikom, se Uredba (ES) št. 1393/2007 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾ ne bi smela uporabljati v primerih, ko se ta uredba nanaša na obveznost obveščanja upnikov. Uporaba standardnih obrazcev, ki so na voljo v vseh uradnih jezikih institucij Unije, bi morala upnikom olajšati prijavo terjatev v postopkih, uvedenih v drugi državi članici. Posledice nepopolne vložitve standardnih obrazcev bi morale biti zadeva nacionalnega prava.
- (65) Ta uredba bi morala zagotoviti takojšnje priznanje odločb o uvedbi, vodenju in končanju postopkov v primeru insolventnosti, ki spadajo v njeno področje uporabe, ter odločb, sprejetih v neposredni povezavi s takšnimi postopki v primeru insolventnosti. Avtomatično priznanje bi zato moralo pomeniti, da se učinki, ki se pripisujejo postopkom po pravu države članice, v kateri so bili uvedeni postopki v primeru insolventnosti, razširijo na vse druge države članice. Priznavanje odločb sodišča držav članic bi moralo temeljiti na načelu medsebojnega zaupanja. Zato bi bilo treba vzroke za nepriznavanje zmanjšati na najmanjšo potrebno mero. Na tej podlagi bi bilo treba reševati tudi spore, kadar bi se sodišči dveh držav članic izrekli za pristojna za uvedbo glavnega postopka v primeru insolventnosti. Odločbo sodišča, ki prvo uvede postopek, bi morale priznati druge države članice, pri čemer te ne bi bile pooblašcene za pregledovanje te sodne odločbe.
- (66) Ta uredba bi morala za zadeve, ki jih zajema, določiti enotne kolizijske norme, ki v okviru zadevnega področja uporabe nadomeščajo nacionalna pravila mednarodnega zasebnega prava. Če ni določeno drugače, bi se moralo uporabiti pravo države članice, v kateri je bil uveden postopek v primeru insolventnosti (*lex concursus*). Ta kolizijska norma bi morala veljati tako za glavni postopek v primeru insolventnosti kot tudi za domače postopke. *Lex concursus* določa vse procesne in materialne učinke postopka v primeru insolventnosti, za zadevne osebe in zadevna pravna razmerja. Ureja vse pogoje za uvedbo, vodenje in končanje postopka v primeru insolventnosti.
- (67) Avtomatično priznanje postopka v primeru insolventnosti, za katerega se praviloma uporablja pravo države, v kateri je bil postopek uveden, lahko kolidira s pravili drugih držav članic o izvajanju pravnih dejanj. Za zagotovitev zaščite zakonitih pričakovanj in pravne varnosti v državah članicah, ki niso tiste, v kateri je bil uveden postopek v primeru insolventnosti, bi bilo treba predvideti številne izjeme od splošnega pravila.

⁽¹⁾ Uredba (ES) št. 1393/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. novembra 2007 o vročanju sodnih in izvensodnih pisanj v civilnih ali gospodarskih zadevah držav članicah (vročanje pisanj) in razveljavitvi Uredbe Sveta (ES) št. 1348/2000 (UL L 324, 10.12.2007, str. 79).

- (68) Obstaja zlasti potreba po posebni navedbi odstopanja od prava države, v kateri je bil uveden postopek v primeru insolventnosti, v primeru stvarnih pravic, saj so te pravice precejšnjega pomena pri odobritvi kreditov. Podlago, veljavnost in učinkovanje stvarnih pravic bi bilo zato treba praviloma določiti po pravu kraja (*lex situs*) in nanje ne bi smela vplivati uvedba postopka v primeru insolventnosti. Imetniku stvarnih pravic bi zato moralo biti še naprej omogočeno dodatno jamstvo pri uveljavljanju izločitvenih in ločitvenih pravic. Kadar za premoženje v eni državi članici veljajo stvarne pravice po pravu kraja, v katerem se nahaja premoženje dolžnika, glavni postopek v primeru insolventnosti pa teče v drugi državi članici, bi moral imeti stečajni upravitelj v glavnem postopku v primeru insolventnosti možnost zahtevati uvedbo sekundarnega postopka v primeru insolventnosti na območju pristojnosti nastanka stvarnih pravic, če ima dolžnik tam poslovalnico. Če sekundarni postopek v primeru insolventnosti ni uveden, bi se moral presežek od prodaje premoženja, za katero veljajo stvarne pravice, izplačati stečajnemu upravitelju v glavnem postopku v primeru insolventnosti.
- (69) Ta uredba določa več določb v zvezi z možnostjo, da sodišče prekine uvedbo postopka ali prekine postopek izvršbe. Takšna morebitna prekinitve ne bi smela vplivati na stvarne pravice upnikov ali tretjih oseb.
- (70) Če pravo države, v kateri je bil uveden postopek, ne dovoljuje pobota terjatev, bi moral biti upnik kljub temu upravičen do pobota, če je ta mogoč po pravu, ki se uporablja za terjatev insolventnega dolžnika. S tem bi pobot dobil neke vrste garancijsko funkcijo, ki temelji na predpisih in na katero se zadevni upnik lahko zanesa v času nastanka terjatve.
- (71) Potreba po posebni zaščiti obstaja tudi v primeru plačilnih sistemov in finančnih trgov, na primer v zvezi z dogovori o izravnavi in o poravnavanju neto saldov v okviru teh sistemov, kot tudi za prodajo vrednostnih papirjev in za garancije, odobrene za take posle, kar posebej ureja Direktiva 98/26/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾. Edino relevantno pravo za take posle bi moralo biti tisto, ki se uporablja za zadevni sistem ali trg. Namen tega prava je, da se v primeru insolventnosti poslovnega partnerja v okviru sistemov plačil in poravnave ali na urejenih finančnih trgih držav članic prepreči možnost spreminjanja mehanizmov plačil in poravnave poslov. Direktiva 98/26/ES vsebuje posebne določbe, ki bi morale imeti prednost pred splošnimi pravili, določenimi v tej uredbi.
- (72) Da bi zaščitili zaposlene in delovna mesta, bi bilo treba učinke postopkov v primeru insolventnosti na nadaljevanje ali prenehanje delovnega razmerja ter na pravice in obveznosti vseh strank v delovnem razmerju določiti s pravom, ki se v skladu s splošnimi kolizijskimi normami uporablja za relevantno pogodbo o zaposlitvi. Poleg tega bi morala država članica, v kateri se nahaja poslovalnica dolžnika, v primerih, ko je za prenehanje delovnega razmerja potrebna odobritev sodišča ali upravnega organa, ohraniti pristojnost za takšno odobritev, tudi če v tej državi članici ni bil uveden noben postopek v primeru insolventnosti. Vsa druga vprašanja v zvezi z insolvenčnim pravom, kot je vprašanje, ali so terjatve zaposlenih zavarovane s prednostnimi pravicami in o statusu, ki ga lahko imajo takšne prednostne pravice, bi bilo treba reševati na podlagi prava države članice, v kateri je bil uveden (glavni ali sekundarni) postopek v primeru insolventnosti, razen v primerih, ko je bila v skladu s to uredbo dana zaveza za izogib sekundarnemu postopku v primeru insolventnosti.
- (73) Pravo, ki se uporablja za učinke postopkov v primeru insolventnosti na vsako pravdo v teku ali arbitražne postopke v teku, ki se nanašajo na premoženje ali pravico, ki je del dolžnikove stečajne mase, bi moralo biti pravo države članice, v kateri potekajo pravde ali v kateri je sedež arbitražnega postopka. Vendar to pravilo ne bi smelo vplivati na nacionalna pravila o priznavanju in izvrševanju arbitražnih odločb.
- (74) Da se omogoči upoštevanje posebnih postopkovnih pravil sodnih sistemov v določenih državah članicah, bi bilo treba določiti prilagodljivost v zvezi z določenimi pravili te uredbe. Zato bi morale navedbe v tej uredbi v zvezi z obvestilom, ki ga izda sodni organ države članice, kadar tako zahtevajo postopkovna pravila države članice, vključevati odredbo tega sodnega organa, da se izda takšno obvestilo.
- (75) Iz poslovnih razlogov bi bilo treba glavno vsebino odločitve o uvedbi postopka na zahtevo stečajnega upravitelja objaviti v državi članici, ki ni država članica, v kateri je sodišče, ki je sprejelo to odločitev. Če se v zadevni državi članici nahaja kakšna poslovalnica, bi morala biti takšna objava obvezna. V nobenem primeru pa objava ne bi smela biti predpogoj za priznanje tujih postopkov.

⁽¹⁾ Direktiva 98/26/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. maja 1998 o dokončnosti poravnave pri plačilih in sistemih poravnave vrednostnih papirjev (UL L 166, 11.6.1998, str. 45).

- (76) Zaradi boljšega zagotavljanja informacij zadevnim upnikom in sodiščem ter preprečevanja uvedbe vzporednih postopkov v primeru insolventnosti bi bilo treba zahtevati, da države članice v čezmejnih postopkih v primeru insolventnosti objavijo ustrezne informacije v javno dostopnem elektronskem registru. Da se upnikom in sodiščem, ki imajo stalno prebivališče oziroma se nahajajo v drugih državah članicah, omogoči dostop do teh informacij, bi v tej uredbi morali predvideti medsebojno povezavo med temi registri insolventnosti prek evropskega portala e-pravosodje. Države članice bi morale imeti možnost objaviti ustrezne informacije v več registrih, moralo pa bi tudi biti mogoče medsebojno povezati več kot en register na državo članico.
- (77) V tej uredbi bi morala biti določena minimalna količina informacij za objavo v registrih insolventnosti. Državam članicam bi moralo biti omogočeno, da vključijo dodatne informacije. Kadar je dolžnik posameznik, bi morali registri insolventnosti prikazovati le registrsko številko, če dolžnik opravlja samostojno poslovno ali poklicno dejavnost. To registrsko številko bi bilo treba razumeti kot enotno registrsko številko dolžnikove samostojne poslovne ali poklicne dejavnosti, objavljeno v registru podjetij, če ta obstaja.
- (78) Informacije o nekaterih vidikih postopkov v primeru insolventnosti so za upnike bistvenega pomena, kot na primer informacije o rokih za prijavo terjatev ali za izpodbijanje odločitev. Vendar pa se na podlagi te uredbe od držav članic ne bi smelo zahtevati, da izračunajo te roke za vsak primer posebej. Državam članicam bi moralo biti omogočeno, da izpolnijo svoje obveznosti tako, da dodajo spletne povezave na evropskem portalu e-pravosodje, kjer naj bodo zagotovljene nazorne informacije o merilih za izračun teh rokov.
- (79) Da bi v zadostni meri zaščitili informacije o posameznikih, ki ne opravljajo samostojne poslovne ali poklicne dejavnosti, bi države članice morale imeti možnost določiti, da za dostop do navedenih informacij veljajo dopolnilna merila za iskanje, kot so enotna matična številka dolžnika, naslov, datum rojstva ali okrožje pristojnega sodišča, ali da se dostop do informacij omogoči pod pogojem, da se zanj vložijo zahtevek pri pristojnem organu ali da se ugotovi obstoj legitimnega interesa za dostop do takšnih informacij.
- (80) Državam članicam bi prav tako moralo biti omogočeno, da v svoje registre insolventnosti ne vključijo informacij o posameznikih, ki ne opravljajo samostojne poslovne ali poklicne dejavnosti. V takšnih primerih bi morale države članice poskrbeti za to, da se ustrezne informacije upnikom zagotovijo z individualnim obvestilom in da zadevni postopki ne vplivajo na terjatve upnikov, ki niso prejeli zadevnih informacij.
- (81) Lahko se zgodi, da nekatere zadevne osebe niso seznanjene z uvedbo postopka v primeru insolventnosti in v dobri veri ravnajo v nasprotju z novimi okoliščinami. Za zaščito teh oseb, ki ne vedo, da je bil uveden tuj postopek in opravijo plačilo dolžniku, namesto tujemu stečajnemu upravitelju, bi bilo treba uvesti določbe, da ima tako plačilo učinek pokritja dolga.
- (82) Za zagotavljanje enakih pogojev izvajanja te uredbe bi bilo treba na Komisijo prenesti izvedbena pooblastila. Ta pooblastila bi bilo treba izvajati v skladu z Uredbo (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾.
- (83) Ta uredba spoštuje temeljne pravice in upošteva načela iz Listine Evropske unije o temeljnih pravicah. Namen te uredbe je zlasti spodbujati uporabo členov 8, 17 in 47 o varstvu osebnih podatkov, lastninski pravici oziroma pravici do učinkovitega pravnega sredstva in nepristranskega sodišča.
- (84) Za obdelavo osebnih podatkov v okviru te uredbe se uporabljata Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 95/46/ES ⁽²⁾ ter Uredba (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽³⁾.
- (85) Ta uredba ne posega v Uredbo (EGS, Euratom) št. 1182/71 Sveta ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Uredba (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o določitvi splošnih pravil in načel, na podlagi katerih države članice nadzirajo izvajanje izvedbenih pooblastil Komisije (UL L 55, 28.2.2011, str. 13).

⁽²⁾ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 95/46/ES z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov (UL L 281, 23.11.1995, str. 31).

⁽³⁾ Uredba (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2000 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah in organih Skupnosti in o prostem pretoku takih podatkov (UL L 8, 12.1.2001, str. 1).

⁽⁴⁾ Uredba (EGS, Euratom) št. 1182/71 Sveta z dne 3. junija 1971 o določitvi pravil glede rokov, datumov in iztekov rokov (UL L 124, 8.6.1971, str. 1).

- (86) Ker cilja te uredbe države članice ne morejo zadovoljivo doseči, temveč se zaradi oblikovanja pravnega okvirja za ustrezno upravljanje čezmejnih postopkov v primeru insolventnosti lažje doseže na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji (PEU). V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta uredba ne presega tistega, kar je potrebno za doseg navedenega cilja.
- (87) V skladu s členom 3 ter členom 4a(1) Protokola (št. 21) o stališču Združenega kraljestva in Irske glede območja svobode, varnosti in pravice, ki je priložen Pogodbi o Evropski uniji in Pogodbi o delovanju Evropske unije, sta Združeno kraljestvo in Irska podali uradno obvestilo, da želita sodelovati pri sprejetju in uporabi te uredbe.
- (88) V skladu s členoma 1 in 2 Protokola (št. 22) o stališču Danske, ki je priložen Pogodbi o Evropski uniji in Pogodbi o delovanju Evropske unije, Danska ne sodeluje pri sprejetju te uredbe, ki zato zanjo ni zavezujoča in se v njej ne uporablja.
- (89) Opravljeno je bilo posvetovanje z Evropskim nadzornikom za varstvo podatkov, ki je mnenje podal 27. marca 2013 ⁽¹⁾ –

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

POGLAVJE I

SPLOŠNE DOLOČBE

Člen 1

Področje uporabe

1. Ta uredba se uporablja za javne kolektivne postopke, vključno s postopki za izdajo začasne odredbe, ki temeljijo na pravu v zvezi z insolventnostjo in v katerih je z namenom sanacije, prilagoditve dolga, reorganizacije ali likvidacije:

- (a) dolžniku v celoti ali deloma odvzeto njegovo premoženje in je imenovan stečajni upravitelj;
- (b) za premoženje in posle dolžnika postavljena kontrola ali nadzor sodišča ali
- (c) s strani sodišča ali po zakonu odrejena začasna prekinitve posameznih postopkov izvršbe, da bi se omogočila pogajanja med dolžnikom in njegovimi upniki, pod pogojem, da postopki, v katerih je odrejena prekinitve, določajo primerne ukrepe za zaščito vseh upnikov in kadar dogovor ni dosežen, potekajo pred enim od postopkov iz točke (a) ali (b).

Kadar se postopki iz tega odstavka lahko začnejo v primerih, ko obstaja samo verjetnost insolventnosti, je njihov namen preprečiti insolventnosti dolžnika ali prenehanje dolžnikovih poslovnih dejavnosti.

Postopki iz tega odstavka so navedeni v Prilogi A.

2. Ta uredba se ne uporablja za postopke iz odstavka 1, ki zadevajo:

- (a) zavarovalnice;
- (b) kreditne institucije;
- (c) investicijska podjetja in druga podjetja, institucije in podjetje, v kolikor so zajeti z Direktivo 2001/24/ES, ali
- (d) kolektivne naložbene podjetje.

Člen 2

Opredelitev pojmov

V tej uredbi:

1. „kolektivni postopki“ pomeni postopke, ki vključujejo vse dolžnikove upnike ali njihov znaten del, pod pogojem, da v slednjem primeru postopki ne vplivajo na terjatve upnikov, ki niso vključeni vanje;

⁽¹⁾ UL C 358, 7.12.2013, str. 15.

2. „kolektivni naložbeni podjemi“ pomeni kolektivne naložbene podjeme za vlaganja v prenosljive vrednostne papirje (KNPVP), kot so opredeljeni v Direktivi 2009/65/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾, in alternativne investicijske sklade (AIS), kot so opredeljeni v Direktivi 2011/61/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾;
3. „dolžnik, ki sam nadaljuje vodenje poslov“ pomeni dolžnika, glede katerega je bil uveden postopek v primeru insolventnosti, za katerega ni nujno, da vključuje imenovanje stečajnega upravitelja ali celotni prenos pravic in dolžnosti upravljanja dolžnikovega premoženja na stečajnega upravitelja, in pri katerem zato dolžnik ohrani celoten ali vsaj delen nadzor nad svojim premoženjem in posli;
4. „postopek v primeru insolventnosti“ pomeni postopek, naveden v Prilogi A;
5. „stečajni upravitelj“ pomeni katero koli osebo ali organ, katerega naloga, tudi začasno, je:
  - (i) preveriti in priznati terjatve, predložene v postopku v primeru insolventnosti;
  - (ii) zastopati kolektivni interes upnikov;
  - (iii) upravljati, v celoti ali deloma, premoženje, ki je bilo dolžniku odvzeto;
  - (iv) unovčiti premoženje iz točke (iii) ali
  - (v) nadzorovati upravljanje dolžnikovih poslov.Osebe in organi iz prvega pododstavka so navedeni v Prilogi B;
6. „sodišče“ pomeni
  - (i) v točkah (b) in (c) člena 1(1), v členu 4(2), v členih 5 in 6, v členu 21(3), v točki (j) člena 24(2), v členih 36 in 39 ter v členih 61 do 77 sodni organ države članice;
  - (ii) v vseh drugih členih sodni organ ali kateri koli drugi pristojni organ države članice, ki je pooblaščen za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti, za potrditev takšne uvedbe ali za sprejemanje odločitev tekom takšnih postopkov;
7. „odločba o uvedbi postopka v primeru insolventnosti“ vključuje:
  - (i) odločitev katerega koli sodišča, da se uvede postopek v primeru insolventnosti ali da se potrdi uvedba takšnega postopka, in
  - (ii) odločitev sodišča o imenovanju stečajnega upravitelja;
8. „čas uvedbe postopka“ pomeni čas začetka učinkovanja odločbe o uvedbi postopka v primeru insolventnosti, ne glede na to, ali je odločba dokončna ali ne;
9. „država članica, v kateri se nahaja premoženje“ pomeni, v primeru:
  - (i) imenskih delnic v družbah, razen tistih iz točke (ii), državo članico, na katere ozemlju ima družba, ki je delnice izdala, registrirani sedež;
  - (ii) finančnih instrumentov, lastništvo katerih se izkaže z vpisom v register ali na račun, ki ga vodi posrednik ali ki se zanj vodi („nematerializirani vrednostni papirji“), državo članico, v kateri se vodi register ali račun, na katerem so vpisi;
  - (iii) denarja na računih pri kreditni instituciji, državo članico, ki je navedena v mednarodni številki bančnega računa (IBAN), ali v primeru denarja na računih pri kreditni instituciji, ki nima številke IBAN, državo članico, v kateri ima kreditna institucija, pri kateri je odprt račun, osrednjo upravo, ali v primeru da je račun odprt pri podružnici, predstavništvu ali drugi poslovalnici, državo članico, v kateri se nahaja podružnica, predstavništvo ali druga poslovalnica;
  - (iv) v javni register vpisanega lastništva ali upravičenja do lastnine in pravic, razen tistih iz točke (i), državo članico, ki vodi register;
  - (v) evropskih patentov, državo članico, za katero se podeli evropski patent;

⁽¹⁾ Direktiva 2009/65/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o usklajevanju zakonov in drugih predpisov o kolektivnih naložbenih podjetjih za vlaganja v prenosljive vrednostne papirje (KNPVP) (UL L 302, 17.11.2009, str. 32).

⁽²⁾ Direktiva 2011/61/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2011 o upraviteljih alternativnih investicijskih skladov in spremembah direktiv 2003/41/ES in 2009/65/ES ter uredb (ES) št. 1060/2009 in (EU) št. 1095/2010 (UL L 174, 1.7.2011, str. 1).

- (vi) avtorskih in sorodnih pravic, državo članico, na katere ozemlju ima imetnik takšnih pravic običajno prebivališče ali registrirani sedež;
  - (vii) stvarnega premoženja, razen tistega iz točk (i) do (iv), državo članico, na ozemlju katere se nahaja to premoženje;
  - (viii) terjatev do tretjih oseb, razen tistih v zvezi s premoženjem, navedenim v točki (iii), državo članico, na katere ozemlju ima tretja oseba, ki bi terjatve morala izpolniti, središče svojih glavnih interesov, kot je določeno v skladu s členom 3(1);
10. „poslovalnica“ pomeni kateri koli kraj poslovanja, v katerem dolžnik opravlja ali je v obdobju treh mesecev pred vložitvijo zahteve za uvedbo glavnega postopka v primeru insolventnosti, opravljal stalno gospodarsko dejavnost, ki predpostavlja udeležbo ljudi in premoženja;
  11. „domač upnik“ pomeni upnika, katerega terjatve do dolžnika so nastale pri poslovanju ali v zvezi s poslovanjem poslovalnice, ki se nahaja v državi članici, ki ni država članica, v kateri se nahaja središče dolžnikovih glavnih interesov;
  12. „tuj upnik“ pomeni upnika, ki ima običajno ali stalno prebivališče ali registriran sedež v državi članici, ki ni država, v kateri je bil uveden postopek, vključno z davčnimi organi in organi socialne varnosti držav članic;
  13. „skupina družb“ pomeni obvladujočo družbo in vse njene odvisne družbe;
  14. „obvladujoča družba“ pomeni družbo, ki nadzira, bodisi posredno ali neposredno, eno ali več odvisnih družb ter vključuje družbo, ki pripravlja konsolidirane računovodske izkaze v skladu z Direktivo 2013/34/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾.

Člen 3

Mednarodna pristojnost

1. Sodišča države članice, na katere ozemlju je središče dolžnikovih glavnih interesov, so pristojna za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti (v nadaljnjem besedilu: glavni postopki v primeru insolventnosti). Središče glavnih interesov je kraj, v katerem dolžnik redno posluje in ki ga tretje osebe lahko preverijo.

V primeru družbe ali pravne osebe se domneva, če ni dokazano nasprotno, da je kraj registriranega sedeža središče dolžnikovih glavnih interesov. Tako se domneva le, če registrirani sedež ni bil preseljen v drugo državo članico v obdobju treh mesecev pred vložitvijo zahteve za uvedbo postopka v primeru insolventnosti.

V primeru posameznika, ki opravlja samostojno poslovno ali poklicno dejavnost, se domneva, če ni dokazano nasprotno, da je središče njegovih glavnih interesov glavni kraj njegovega poslovanja. Tako se domneva le, če glavni kraj posameznikovega poslovanja ni bil preseljen v drugo državo članico v obdobju treh mesecev pred vložitvijo zahteve za uvedbo postopka v primeru insolventnosti.

V primeru katerega koli drugega posameznika se domneva, če ni dokazano nasprotno, da je središče njegovih glavnih interesov kraj njegovega običajnega prebivališča. Tako se domneva le, če običajno prebivališče ni bilo preseljeno v drugo državo članico v obdobju šestih mesecev pred vložitvijo zahteve za uvedbo postopka v primeru insolventnosti.

2. Kadar je središče dolžnikovih glavnih interesov na ozemlju države članice, so sodišča druge države članice pristojna za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti proti navedenemu dolžniku le, če ima ta poslovalnica na ozemlju te druge države članice. Učinki teh postopkov so omejeni na dolžnikovo premoženje, ki se nahaja na ozemlju te druge države članice.

3. Kadar je bil postopek v primeru insolventnosti uveden v skladu z odstavkom 1, so vsi postopki, ki so bili uvedeni pozneje v skladu z odstavkom 2, sekundarni postopki v primeru insolventnosti.

⁽¹⁾ Direktiva 2013/34/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o letnih računovodskih izkazih, konsolidiranih računovodskih izkazih in povezanih poročilih nekaterih vrst podjetij, spremembi Direktive 2006/43/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi direktiv Sveta 78/660/EGS in 83/349/EGS (UL L 182, 29.6.2013, str. 19).

4. Teritorialni postopki v primeru insolventnosti, navedeni v odstavku 2, se lahko uvedejo le pred uvedbo glavnega postopka v primeru insolventnosti v skladu z odstavkom 1, kadar:

- (a) se postopek v primeru insolventnosti iz odstavka 1 ne more uvesti zaradi pogojev, ki jih določa pravo države članice, na katere ozemlju je središče dolžnikovih glavnih interesov, ali
- (b) uvedbo teritorialnih postopkov v primeru insolventnosti zahteva:
  - (i) upnik, katerega terjatev izhaja ali je povezana s poslovanjem poslovalnice, ki se nahaja na ozemlju države članice, v kateri se zahteva uvedba teritorialnih postopkov, ali
  - (ii) javni organ, ki ima v skladu s pravom države članice, na katere ozemlju se poslovalnica nahaja, pravico, da zahteva uvedbo postopka v primeru insolventnosti.

Ko je uveden glavni postopek v primeru insolventnosti, teritorialni postopki v primeru insolventnosti postanejo sekundarni postopki v primeru insolventnosti.

Člen 4

Preizkus pristojnosti

1. Sodišče, ki odloča o zahtevi za uvedbo postopka v primeru insolventnosti, po uradni dolžnosti preveri, ali je pristojno na podlagi člena 3. V odločbi o uvedbi postopka v primeru insolventnosti se navede razloge za določitev pristojnosti sodišča, in zlasti, ali pristojnost temelji na členu 3(1) ali (2).

2. Ne glede na odstavek 1, lahko države članice, če je postopek v primeru insolventnosti uveden v skladu z nacionalnim pravom brez odločitve sodišča, stečajnemu upravitelju, imenovanemu v takšnem postopku, poverijo, naj preveri ali je država članica, v kateri se obravnava zahteva za uvedbo tega postopka, pristojna v skladu s členom 3. V tem primeru stečajni upravitelj v odločitvi o uvedbi postopka navede razloge za določitev pristojnosti, in zlasti, ali pristojnost temelji na členu 3(1) ali (2).

Člen 5

Sodna presoja odločitve o uvedbi glavnega postopka v primeru insolventnosti

1. Dolžnik ali kateri koli upnik lahko pred sodiščem izpodbija odločitev o uvedbi glavnega postopka v primeru insolventnosti na podlagi mednarodne pristojnosti.

2. Kadar tako določa nacionalno pravo, lahko odločitev o uvedbi glavnega postopka v primeru insolventnosti izpodbijajo druge stranke, ki niso navedene v odstavku 1, oziroma se odločitev lahko izpodbija na drugi podlagi, kot je pomanjkanje mednarodne pristojnosti.

Člen 6

Pristojnost za zahtevek, izhajajoč neposredno iz postopka v primeru insolventnosti in tesno povezan z njim

1. Sodišča države članice, na katere ozemlju je bil uveden postopek v primeru insolventnosti v skladu s členom 3, so pristojna za vsak zahtevek, ki izhaja neposredno iz postopka v primeru insolventnosti in je z njim tesno povezan, kot je zahtevek za izpodbijanje pravnih dejanj.

2. Kadar se zahtevek iz odstavka 1 navezuje na zahtevek v civilnih in gospodarskih zadevah zoper isto toženo stranko, lahko stečajni upravitelj oba zahtevka vloži pri sodiščih države članice, na katere ozemlju ima tožena stranka stalno prebivališče, ali, kadar je zahtevek vložen zoper več toženih strank, pri sodiščih države članice, na katere ozemlju ima katera koli od teh toženih strank stalno prebivališče, pod pogojem, da so ta sodišča pristojna na podlagi Uredbe (EU) št. 1215/2012.

Prvi pododstavek se uporablja za dolžnika, ki sam nadaljuje vodenje poslov, pod pogojem, da mu nacionalno pravo dovoljuje vlaganje zahtevkov za račun stečajne mase.

3. Za namene odstavka 2 se šteje, da se zahtevka navezujeta drug na drugega, kadar sta tako tesno povezana med seboj, da ju je primerno obravnavati in o njiju odločati skupaj, da bi se izognili nevarnosti nezdružljivih odločb, ki bi izhajale iz ločenih postopkov.

Člen 7

Pravo, ki se uporablja

1. Če ta uredba ne določa drugače, se za postopek v primeru insolventnosti in njegove učinke, uporablja pravo države članice, na katere ozemlju je bil uveden takšen postopek (v nadaljnjem besedilu: država, v kateri je bil uveden postopek).
2. Pravo države, v kateri je bil uveden postopek, določa pogoje za uvedbo, vodenje in končanje tega postopka. Zlasti določa naslednje:
  - (a) dolžnike, zoper katere je mogoče uvesti postopek v primeru insolventnosti;
  - (b) premoženje, ki je sestavni del stečajne mase, in obravnavanje premoženja, ki ga je dolžnik pridobil ali ki je bilo nanj preneseno po uvedbi postopka v primeru insolventnosti;
  - (c) ustrezna pooblastila dolžnika in stečajnega upravitelja;
  - (d) pogoje, pod katerimi je mogoče uveljavljati pobote;
  - (e) učinke postopka v primeru insolventnosti na trenutne pogodbe, katerih stranka je dolžnik;
  - (f) učinke postopka v primeru insolventnosti na postopke, ki so jih sprožili posamezni upniki, razen za pravde v teku;
  - (g) terjatve, ki jih je treba prijaviti zoper dolžnikovo stečajno maso, in obravnavo terjatev, nastalih po uvedbi postopka v primeru insolventnosti;
  - (h) pravila o prijavi, preverjanju in priznanju terjatev;
  - (i) pravila o razdelitvi iztržkov od unovčenja premoženja, razvrščanju terjatev ter pravicah upnikov, ki so po uvedbi postopka v primeru insolventnosti prejeli delno zadoščenje na podlagi stvarnih pravic ali prek pobota;
  - (j) pogoje in učinke končanja postopka v primeru insolventnosti, zlasti s poravnavo;
  - (k) pravice upnikov po končanju postopka v primeru insolventnosti;
  - (l) kdo mora nositi stroške in izdatke, nastale med postopkom v primeru insolventnosti;
  - (m) pravila v zvezi z ničnostjo, izpodbojnostjo ali neizvršljivostjo pravnih dejanj, ki so v škodo vseh upnikov.

Člen 8

Stvarne pravice tretjih oseb

1. Uvedba postopka v primeru insolventnosti ne vpliva na stvarne pravice upnikov ali tretjih oseb glede dolžnikovih premičnin ali nepremičnin, opredmetenega ali neopredmetenega premoženja, tako posebnega premoženja, kot tudi zbirke nedoločene premoženja kot celote, ki se občasno spreminja, ki se ob uvedbi postopka v primeru insolventnosti nahaja na ozemlju druge države članice.
2. Pravice iz odstavka 1 pomenijo zlasti:
  - (a) pravico razpolagati s premoženjem ali naročiti njegovo razpolaganje ter prejeti zadoščenje iz iztržka od prodaje ali prihodka od tega premoženja, zlasti na podlagi zastavne pravice ali hipoteke;
  - (b) izključno pravico do poplčila terjatve, zlasti na podlagi zastavne pravice na terjatvi ali z odstopom terjatve na podlagi jamstva;
  - (c) pravico zahtevati premoženje in/ali zahtevati povračilo premoženja od kogar koli, ki poseduje ali uporablja premoženje v nasprotju z željami upravičenca;
  - (d) stvarno pravico do koristne uporabe premoženja.
3. Pravica, ki je vpisana v javni register in izvršljiva proti tretjim osebam ter na podlagi katere je mogoče pridobiti stvarno pravico v smislu odstavka 1, se šteje za stvarno pravico.

4. Odstavek 1 ne preprečuje uveljavljanja zahtevkov za ničnost, izpodbojnost ali neizvršljivost pravnih dejanj, kakor je navedeno v točki (m) člena 7(2).

Člen 9

Pobot

1. Uvedba postopka v primeru insolventnosti ne vpliva na pravico upnikov, da zahtevajo pobot svojih terjatev s terjatvami dolžnika, kadar je tak pobot dopusten po pravu, ki se uporablja za terjatev insolventnega dolžnika.
2. Odstavek 1 ne preprečuje uveljavljanja zahtevkov za ničnost, izpodbojnost ali neizvršljivost pravnih dejanj, kakor je navedeno v točki (m) člena 7(2).

Člen 10

Pridržek lastninske pravice

1. Uvedba postopka v primeru insolventnosti zoper kupca premoženja ne vpliva na pravice prodajalca, ki temeljijo na pridržku lastninske pravice, kadar se v času uvedbe postopka premoženje nahaja na ozemlju države članice, ki ni država, v kateri je bil uveden postopek.
2. Uvedba postopka v primeru insolventnosti zoper prodajalca premoženja po izročitvi premoženja, ni razlog za razveljavitev ali odpoved prodaje in kupcu ne preprečuje pridobitve lastninske pravice, kadar se v času uvedbe postopka premoženje nahaja na ozemlju države članice, ki ni država, v kateri je bil uveden postopek.
3. Odstavka 1 in 2 ne preprečujeta uveljavljanja zahtevkov za ničnost, izpodbojnost ali neizvršljivost pravnih dejanj, kakor je navedeno v točki (m) člena 7(2).

Člen 11

Pogodbe v zvezi z nepremičninami

1. Učinke postopka v primeru insolventnosti na pogodbo, s katero se podeljuje pravica do pridobitve ali uporabe nepremičnin, ureja izključno pravo države članice, na katere ozemlju leži nepremičnina.
2. Sodišče, ki je uvedlo glavni postopek v primeru insolventnosti, je pristojno za odobritev prekinitve ali spremembe pogodb iz tega člena, kadar:
  - (a) pravo države članice, ki se uporablja za navedene pogodbe, zahteva, da se takšna pogodba lahko prekine ali spremeni le z odobritvijo sodišča, ki uvede postopek v primeru insolventnosti, in
  - (b) v tej državi članici ni bil uveden noben postopek v primeru insolventnosti.

Člen 12

Plačilni sistemi in finančni trgi

1. Brez poseganja v člen 8 učinke postopka v primeru insolventnosti na pravice in obveznosti udeležencev v plačilnem sistemu, v sistemu poravnav ali na finančnem trgu ureja izključno pravo države članice, ki se uporablja za ta sistem ali trg.
2. Odstavek 1 ne preprečuje uveljavljanja zahtevkov za ničnost, izpodbojnost ali neizvršljivost plačil ali poslov po pravu, ki se uporablja za relevantni plačilni sistem ali finančni trg.

*Člen 13***Pogodbe o zaposlitvi**

1. Učinke postopka v primeru insolventnosti na pogodbe o zaposlitvi in delovna razmerja ureja izključno pravo države članice, ki se uporablja za zadevno pogodbo o zaposlitvi.
2. Sodišča države članice, v kateri se lahko uvede sekundarni postopki v primeru insolventnosti, ohranijo pristojnost za odobritev prekinitve ali spremembe pogodb iz tega člena, tudi če v tej državi članici ni bil uveden noben postopek v primeru insolventnosti.

Prvi pododstavek se uporablja tudi za organ, ki je po nacionalnem pravu pristojen za odobritev prekinitve ali spremembe pogodb iz tega člena.

*Člen 14***Učinki na pravice, za katere je potrebna registracija**

Učinke postopka v primeru insolventnosti na pravice dolžnika na nepremičnini, ladji ali zrakoplovu, za katere je potreben vpis v javni register, določa pravo države članice, pod katere nadzorom se vodi register.

*Člen 15***Evropski patenti z enotnim učinkom in blagovne znamke Skupnosti**

Za namene te uredbe se lahko evropski patent z enotnim učinkom, blagovna znamka Skupnosti ali katera koli druga podobna pravica, določena na podlagi prava Unije, vključi le v postopke, navedene v členu 3(1).

*Člen 16***Škodljiva dejanja**

Točka (m) člena 7(2) se ne uporablja, če oseba, ki je imela korist od dejanja, ki je v škodo vsem upnikom, dokaže, da:

- (a) se za dejanje uporablja pravo države članice, ki ni država, v kateri je bil uveden postopek in
- (b) pravo te države članice v zadevnem primeru ne dopušča nobenega sredstva za izpodbijanje navedenega dejanja.

*Člen 17***Zaščita kupcev, ki so tretje osebe**

Kadar dolжник na podlagi dejanja, zaključenega po uvedbi postopka v primeru insolventnosti, odplačno razpolaga z:

- (a) nepremičnim premoženjem,
- (b) ladjo ali zrakoplovom, za katera je potrebna registracija v javni register, ali
- (c) vrednostnimi papirji, nastanek katerih zahteva registracijo v javnem registru, določenem po pravu,

veljavnost navedenega dejanja ureja pravo države, na katere ozemlju se nahaja nepremično premoženje ali pod katere nadzorom se vodi register.

*Člen 18***Učinki postopka v primeru insolventnosti na pravdo ali arbitražne postopke v teku**

Učinke postopka v primeru insolventnosti na pravdo ali arbitražni postopek v teku, ki zadeva premoženje ali pravico, ki je del stečajne mase dolžnika, ureja izključno pravo države članice, v kateri je navedena pravda v teku ali v kateri je sedež arbitražnega sodišča.

POGLAVJE II

PRIZNANJE POSTOPKA V PRIMERU INSOLVENTNOSTI*Člen 19***Načelo**

1. Vsaka odločba o uvedbi postopka v primeru insolventnosti, ki jo sprejme sodišče države članice, pristojno v skladu s členom 3, se prizna v vseh drugih državah članicah od trenutka, ko začne učinkovati v državi, v kateri je bil uveden postopek.

Pravilo, določeno v prvem pododstavku, velja tudi, kadar zaradi razlogov na strani dolžnika uvedba postopka v primeru insolventnosti zoper tega dolžnika v drugih državah članicah ni mogoča.

2. Priznanje postopka iz člena 3(1) ne preprečuje, da sodišče v drugi državi članici uvede postopek iz člena 3(2). Slednji postopek je sekundarni postopek v primeru insolventnosti v smislu poglavja III.

*Člen 20***Učinki priznanja**

1. Odločba o uvedbi postopka v primeru insolventnosti iz člena 3(1) ima, brez nadaljnjih formalnosti, enake učinke v kateri koli drugi državi članici, kakor jih ima po pravu države, v kateri je bil uveden postopek, če ta uredba ne določa drugače in kolikor v tej drugi državi članici ni uveden noben postopek iz člena 3(2).

2. Učinkov postopka iz člena 3(2), ni mogoče izpodbijati v drugih državah članicah. Vse omejitve pravic upnikov, zlasti odlog ali poplačilo, učinkujejo v zvezi s premoženjem, ki se nahaja na ozemlju druge države članice, samo zoper tiste upnike, ki s tem soglašajo.

*Člen 21***Pooblastila stečajnega upravitelja**

1. Stečajni upravitelj, ki ga je imenovalo sodišče, pristojno v skladu s členom 3(1), lahko v drugi državi članici izvršuje vsa pooblastila, ki so mu bila dana na podlagi prava države, v kateri je bil uveden postopek, kolikor v tej drugi državi članici ni bil uveden noben drug postopek v primeru insolventnosti in v drugi državi članici ni bil sprejet noben nasproten varovalni ukrep zaradi zahteve za uvedbo postopka v primeru insolventnosti v tej državi. Ob upoštevanju členov 8 in 10 lahko stečajni upravitelj zlasti odstrani dolžnikovo premoženje z ozemlja države članice, na katerem se nahaja.

2. Stečajni upravitelj, ki ga je imenovalo sodišče, pristojno v skladu s členom 3(2), lahko v kateri koli drugi državi članici sodno ali izvensodno uveljavlja, da so bile premoženje po uvedbi postopka premeščene z ozemlja države, v kateri je bil uveden postopek, na ozemlje te druge države članice. Stečajni upravitelj lahko prav tako vložiti kakršnen koli izpodbojni zahtevek, ki je v interesu upnikov.

3. Pri izvrševanju pooblastil stečajni upravitelj ravna v skladu s pravom države članice, na katere ozemlju namerava ukrepati, zlasti v zvezi s postopki unovčenja premoženja. Ta pooblastila ne smejo vsebovati prisilnih ukrepov, razen če jih odredi sodišče te države članice, ali pravice do odločanja o pravnih postopkih ali sporih.

*Člen 22***Dokazilo o imenovanju stečajnega upravitelja**

Imenovanje stečajnega upravitelja se izkaže z overjeno kopijo izvirne odločbe o njegovem imenovanju ali s kakršnim koli drugim potrdilom, ki ga izda pristojno sodišče.

Lahko se zahteva prevod v uradni jezik ali v enega izmed uradnih jezikov države članice, na katere ozemlju namerava stečajni upravitelj ukrepati. Pri tem se ne zahteva nobena overitev ali druga podobna formalnost.

Člen 23

Vračilo in vračunavanje

1. Upnik, ki po uvedbi postopka iz člena 3(1), na kakršen koli način, zlasti z izvršbo, pridobi popolno ali delno poplačilo svojih terjatev iz premoženja dolžnika, ki se nahaja na ozemlju druge države članice, vrne stečajnemu upravitelju to kar je prejel, ob upoštevanju členov 8 in 10.
2. Za zagotovitev enake obravnave upnikov, upnik, ki je tekom postopka v primeru insolventnosti pridobil dividende iz naslova svoje terjatve, sodeluje pri razdelitvi v drugem postopku le, kadar so v tem drugem postopku upniki enakega položaja ali kategorije prejeli enake dividende.

Člen 24

Vzpostavitev registrov insolventnosti

1. Države članice na svojem ozemlju vzpostavijo in vodijo enega ali več registrov, v katerih se objavijo informacije o postopkih v primeru insolventnosti (v nadaljnjem besedilu: registri insolventnosti). Te informacije se objavijo takoj ko je mogoče po uvedbi takšnih postopkov.
2. Informacije iz odstavka 1 se javno objavijo, ob upoštevanju pogojev, določenih v členu 27 in vključujejo naslednje (v nadaljnjem besedilu: obvezne informacije):
  - (a) datum uvedbe postopka v primeru insolventnosti;
  - (b) sodišče, ki je uvedlo postopek v primeru insolventnosti, in morebitno referenčno številko zadeve;
  - (c) vrsto uvedenega postopka v primeru insolventnosti, navedeno v Prilogi A, in po potrebi vsako ustrezno podvrsto takšnega postopka, uvedenega v skladu z nacionalnim pravom;
  - (d) navedbo, ali pristojnost za uvedbo postopka temelji na členu 3(1), 3(2) ali 3(4);
  - (e) če je dolжник družba ali pravna oseba, dolžnikovo ime, registrsko številko, registrirani sedež oziroma, če je ta drugačen, poštni naslov;
  - (f) če je dolжник posameznik, ne glede na to ali opravlja samostojno poslovno ali poklicno dejavnost, dolžnikovo ime, morebitno registrsko številko in poštni naslov oziroma v kolikor je naslov zaščiten, dolžnikov kraj in datum rojstva;
  - (g) ime, poštni naslov ali naslov e-pošte morebitnega stečajnega upravitelja, imenovanega v postopku;
  - (h) rok za prijavo morebitnih terjatev ali napotilo na merila za izračun tega roka;
  - (i) morebitni datum končanja glavnega postopka v primeru insolventnosti;
  - (j) sodišče, pred katerim se v skladu s členom 5 izpodbija odločitev o uvedbi postopka v primeru insolventnosti, in po potrebi rok, do kdaj se to lahko stori, ali napotilo na merila za izračun tega roka.
3. Odstavek 2 državam članicam ne preprečuje, da bi v svoje nacionalne registre insolventnosti vključile dokumente ali dodatne informacije, kot je prepoved opravljanja funkcije direktorja, povezana z insolventnostjo.
4. Države članice v registre insolventnosti niso dolžne vključiti informacij iz odstavka 1 tega člena v zvezi s posamezniki, ki ne opravljajo samostojne poslovne ali poklicne dejavnosti, ali javno objaviti takšnih informacij preko sistema medsebojne povezave teh registrov, pod pogojem, da so znani tuji upniki v skladu s členom 54 obveščeni o elementih iz točke (j) odstavka 2 tega člena.

Kadar država članica uporabi možnost iz prvega pododstavka, postopki v primeru insolventnosti ne vplivajo na terjatve tujih upnikov, ki niso prejeli informacij iz prvega pododstavka.

5. Objava informacij v registrih na podlagi te uredbe nima nobenih drugih pravnih učinkov razen tistih, določenih v nacionalnem pravu in členu 55(6).

Člen 25

Medsebojno povezovanje registrov insolventnosti

1. Komisija z izvedbenimi akti vzpostavi decentraliziran sistem za medsebojno povezavo registrov insolventnosti. Ta sistem sestavljajo registri insolventnosti in evropski portal e-pravosodje, ki je osrednja javna točka elektronskega dostopa do informacij v sistemu. Sistem zagotavlja storitev iskanja v vseh uradnih jezikih institucij Unije, da se dajo na voljo obvezne informacije in vsi drugi dokumenti ali informacije vključene v registre insolventnosti, za katere se države članice odločijo, da bodo dostopni prek evropskega portala e-pravosodje.

2. V skladu s postopkom iz člena 87 Komisija do 26. junija 2019 z izvedbenimi akti sprejme:

- (a) tehnične specifikacije, ki določajo način obveščanja in izmenjave informacij z elektronskimi sredstvi na podlagi opredeljenih vmesniških specifikacij za sistem medsebojnega povezovanja registrov insolventnosti;
- (b) tehnične ukrepe, ki zagotavljajo minimalne varnostne standarde informacijske tehnologije pri obveščanju in razširjanju informacij znotraj sistema medsebojnega povezovanja registrov insolventnosti;
- (c) minimalna merila za storitev iskanja, ki jo zagotavlja evropski portal e-pravosodje, na podlagi informacij iz člena 24;
- (d) minimalna merila za predstavitev rezultatov takšnih iskanj na podlagi informacij iz člena 24;
- (e) sredstva in tehnične pogoje za razpoložljivost storitev, ki jih zagotavlja sistem medsebojnega povezovanja, in
- (f) glosar z osnovno razlago nacionalnih postopkov v primeru insolventnosti, navedenih v Prilogi A.

Člen 26

Stroški vzpostavitve in medsebojnega povezovanja registrov insolventnosti

1. Vzpostavitev, vzdrževanje in prihodnji razvoj sistema medsebojnega povezovanja registrov insolventnosti se financirajo iz splošnega proračuna Unije.

2. Vsaka država članica krije stroške vzpostavitve in prilagajanja svojih nacionalnih registrov insolventnosti, da se zagotovi njihova interoperabilnost z evropskim portalom e-pravosodje, ter stroške upravljanja, delovanja in vzdrževanja teh registrov. To ne posega v možnost predložitve vlog za nepovratna sredstva, namenjena podpori takšnim dejavnostim, v okviru finančnih programov Unije.

Člen 27

Pogoji dostopa do informacij prek sistema medsebojnega povezovanja

1. Države članice zagotovijo, da so obvezne informacije iz točk (a) do (j) člena 24(2) na voljo brezplačno prek sistema medsebojne povezave registrov insolventnosti.

2. Ta uredba državam članicam ne preprečuje, da bi za dostop do dokumentov ali dodatnih informacij iz člena 24(3) prek sistema medsebojne povezave registrov insolventnosti zaračunavale razumno pristojbino.

3. Države članice lahko določijo, da za dostop do obveznih informacij v zvezi s posamezniki, ki ne opravljajo samostojne poslovne ali poklicne dejavnosti, in v zvezi s posamezniki, ki opravljajo samostojno poslovno ali poklicno dejavnost, kadar postopki v primeru insolventnosti niso povezani s to dejavnostjo, poleg minimalnih meril iz točke (c) člena 25(2), veljajo še dopolnilna merila za iskanje v zvezi s tem dolžnikom.

4. Države članice lahko zahtevajo, da se dostop do informacij iz odstavka 3 omogoči pod pogojem, da se zanj vloži zahteva pri pristojnem organu. Države članice lahko določijo, da se dostop omogoči pod pogojem, da se preveri ali obstaja legitimen interes za dostop do takšnih informacij. Vložnik lahko zahtevo za dostop do informacij vloži v elektronski obliki z uporabo standardnega obrazca prek evropskega portala e-pravosodje. Kadar se zahteva legitimen interes, se vložniku dovoli, da svojo zahtevo utemelji s predložitvijo elektronskih kopij relevantnih dokumentov. Pristojni organ vložniku odgovori v treh delovnih dneh.

Vložnik ni dolžan zagotoviti prevoda dokumentov, ki utemeljujejo njegovo zahtevo, ali nositi stroškov prevoda, ki bi jih lahko imel pristojni organ.

Člen 28

Objava v drugi državi članici

1. Stečajni upravitelj ali dolžnik, ki sam nadaljuje vodenje poslov, zahteva, da se obvestilo o odločbi o uvedbi postopka v primeru insolventnosti in po potrebi odločbi o imenovanju stečajnega upravitelja objavi v kateri koli drugi državi članici, v kateri se nahaja poslovalnica dolžnika, v skladu s postopki objavljanja, določenimi v tej državi članici. V takšni objavi se po potrebi navede imenovani stečajni upravitelj in tudi to, ali uporabljena pravila o pristojnosti temeljijo na členu 3(1) ali (2).

2. Stečajni upravitelj ali dolžnik, ki sam nadaljuje vodenje poslov, lahko zahteva, da se informacije iz odstavka 1 objavijo v kateri koli drugi državi članici, kadar meni, da je to v skladu s postopki objavljanja, določenimi v tej državi članici, potrebno.

Člen 29

Registracija v javnih registrih druge države članice

1. Kadar pravo države članice, v kateri se nahaja poslovalnica dolžnika in je ta poslovalnica vpisana v javni register te države članice, ali pravo države članice, v kateri se nahajajo nepremičnine dolžnika, zahteva, da se informacije o uvedbi postopka v primeru insolventnosti iz člena 28 objavijo v zemljiški knjigi, registru družb ali katerem koli drugem javnem registru, stečajni upravitelj ali dolžnik, ki sam nadaljuje vodenje poslov, sprejme vse potrebne ukrepe, da zagotovi takšno registracijo.

2. Stečajni upravitelj ali dolžnik, ki sam nadaljuje vodenje poslov, lahko zahteva takšno registracijo v kateri koli drugi državi članici, pod pogojem, da pravo države članice, v kateri se vodi register, dovoljuje takšno registracijo.

Člen 30

Stroški

Stroški objave in vpisa v register, kakor je predvideno v členih 28 in 29, štejejo kot stroški in izdatki, ki so nastali v postopku.

Člen 31

Izpolnitev obveznosti do dolžnika

1. Kadar je bila v državi članici izpolnjena obveznost v korist dolžnika, zoper katerega je bil v drugi državi članici uveden postopek v primeru insolventnosti, čeprav bi morala biti izpolnjena v korist stečajnega upravitelja v tem postopku, je oseba, ki jo je izpolnila, obveznosti oproščena, če ni vedela za uvedbo postopka.

2. Kadar je obveznost izpolnjena pred objavo, predvideno v členu 28, se za osebo, ki je obveznost izpolnila, domneva, da ni vedela za uvedbo postopka, če ni dokazano nasprotno. Kadar je obveznost izpolnjena po objavi, se za osebo, ki je obveznost izpolnila, domneva, da je vedela za uvedbo postopka, če ni dokazano nasprotno.

Člen 32

Priznavanje in izvršljivost drugih odločb

1. Odločbe sodišča, katerega odločba o uvedbi postopka se prizna v skladu s členom 19, ki zadevajo vodenje in končanje postopka v primeru insolventnosti, ter dogovori, ki jih je odobrilo to sodišče, se prav tako priznajo brez nadaljnjih formalnosti. Takšne odločbe se izvršijo v skladu s členi 39 do 44 in 47 do 57 Uredbe (EU) št. 1215/2012.

Prvi pododstavek se uporablja tudi za odločbe, ki izhajajo neposredno iz postopka v primeru insolventnosti in so z njim tesno povezane, čeprav jih je sprejelo drugo sodišče.

Prvi pododstavek se uporablja tudi za odločbe o varovalnih ukrepih, sprejete po vložitvi zahteve za uvedbo postopka v primeru insolventnosti ali v zvezi z njim.

2. Priznavanje in izvršitev odločb, ki niso navedene v odstavku 1 tega člena, ureja Uredba (EU) št. 1215/2012, pod pogojem, da se uporablja ta uredba.

Člen 33

Javni red

Vsaka država članica lahko zavrne priznanje postopka v primeru insolventnosti, ki je bil uveden v drugi državi članici, ali izvršitev odločbe, sprejete v okviru takega postopka, kadar bi bili učinki takega priznanja ali izvršitve očitno v nasprotju z javnim redom navedene države, zlasti z njenimi temeljnimi načeli ali ustavnimi pravicami in svoboščinami posameznikov.

POGLAVJE III

SEKUNDARNI POSTOPEK V PRIMERU INSOLVENTNOSTI

Člen 34

Uvedba postopka

Kadar sodišče države članice uvede glavni postopek v primeru insolventnosti in ga prizna druga država članica, lahko sodišče te druge države članice, pristojno v skladu s členom 3(2), uvede sekundarni postopek v primeru insolventnosti v skladu z določbami iz tega poglavja. Kadar se pri glavnem postopku v primeru insolventnosti zahteva, da je dolžnik insolventen, se njegove insolventnosti ne preverja ponovno v državi članici, kjer se lahko uvede sekundarni postopek v primeru insolventnosti. Učinki sekundarnega postopka v primeru insolventnosti so omejeni na dolžnikovo premoženje, ki se nahaja na ozemlju države članice, v kateri je bil ta postopek uveden.

Člen 35

Pravo, ki se uporablja

Če ta uredba ne določa drugače, je pravo, ki se uporablja v sekundarnih postopkih v primeru insolventnosti, pravo države članice, na katere ozemlju so bili uvedeni sekundarni postopki v primeru insolventnosti.

Člen 36

Pravica do zaveze v izogib sekundarnemu postopku v primeru insolventnosti

1. Da se izogne uvedbi sekundarnega postopka v primeru insolventnosti, lahko stečajni upravitelj v glavnem postopku v primeru insolventnosti da enostransko zavezo (v nadaljnjem besedilu: zaveza) v zvezi s premoženjem, ki se nahaja v državi članici, v kateri bi se lahko uvedel sekundarni postopki v primeru insolventnosti, da bo pri razdelitvi tega premoženja ali iztržka, prejetega kot rezultat njegovega unovčenja, upošteval razdelitev in prednostne pravice po nacionalnem pravu, ki bi jih imeli upniki, če bi bil sekundarni postopek v primeru insolventnosti uveden v navedeni državi članici. V zavezi se navedejo dejanske predpostavke, na katerih temelji, zlasti v zvezi z vrednostjo premoženja, ki se nahaja v zadevni državi članici, in možnostmi, ki so na voljo za unovčenje takšnega premoženja.

2. Kadar je bila dana zaveza v skladu s tem členom, je pravo, ki se uporablja za razdelitev iztržka od unovčenja premoženja iz odstavka 1, za razvrščanje terjatev upnikov in za pravice upnikov v zvezi s premoženjem iz odstavka 1, pravo države članice, v kateri bi se lahko uvedel sekundarni postopek v primeru insolventnosti. Premoženje iz odstavka 1 se določi v trenutku, v katerem je bila dana zaveza.
3. Zaveza se da v uradnem jeziku oziroma v enem od uradnih jezikov države članice, v kateri bi bilo mogoče uvesti sekundarni postopek v primeru insolventnosti, ali, kadar v tej državi članici obstaja več uradnih jezikov, uradnem jeziku oziroma enem od uradnih jezikov kraja, v katerem bi se lahko uvedel sekundarni postopek v primeru insolventnosti.
4. Zaveza se da pisno. Zanj v državi, kjer se uvede glavni postopek v primeru insolventnosti, veljajo vse druge zahteve v zvezi z obliko in morebitne druge zahteve za odobritev glede razdelitve.
5. Zavezo odobrijo znani domači upniki. Za odobritev zaveze veljajo tudi pravila glede kvalificirane večine in glasovanja, ki se uporabljajo za sprejetje načrtov prestrukturiranja v skladu s pravom države članice, v kateri bi se lahko uvedel sekundarni postopek v primeru insolventnosti. Upnikom je omogočena udeležba pri glasovanju z uporabo sredstev za obveščanje na daljavo, če nacionalno pravo to dovoljuje. Stečajni upravitelj obvesti znane domače upnike o zavezi ter o pravilih in postopkih za njeno odobritev, pa tudi o odobritvi oziroma zavrnitvi zaveze.
6. Zaveza, ki se da in odobri v skladu s tem členom, je zavezujoča za stečajno maso. Če se uvede sekundarni postopek v primeru insolventnosti v skladu s členoma 37 in 38, stečajni upravitelj v glavnem postopku v primeru insolventnosti prenese vse premoženje, ki ga je po dani zavezi odstranil z ozemlja te države članice, oziroma, če je bilo to premoženje že unovčeno, iztržek od njega, na stečajnega upravitelja v sekundarnem postopku v primeru insolventnosti.
7. Kadar stečajni upravitelj da zavezo, domače upnike o nameravani razdelitvi obvesti še pred razdelitvijo premoženja in iztržka iz odstavka 1. Če te informacije niso v skladu s pogoji zaveze ali pravom, ki se uporablja, lahko vsak domači upnik izpodbija takšno razdelitev pred sodišči v državi članici, v kateri je bil uveden glavni postopek v primeru insolventnosti z namenom, da se izvede razdelitev v skladu s pogoji zaveze in pravom, ki se uporablja. V takšnem primeru se razdelitev ne opravi, dokler sodišče ne sprejme odločitve v zvezi z izpodbijanjem.
8. Domači upniki se lahko obrnejo na sodišča države članice, v kateri je bil uveden glavni postopek v primeru insolventnosti, da bi od stečajnega upravitelja v glavnem postopku zahtevali, da sprejme vse ustrezne ukrepe, potrebne za zagotovitev skladnosti s pogoji zaveze, ki so na voljo v okviru prava države, v kateri je bil uveden glavni postopek v primeru insolventnosti.
9. Domači upniki se lahko obrnejo tudi na sodišča države članice, v kateri bi bilo mogoče uvesti sekundarni postopek v primeru insolventnosti, da bi od sodišča zahtevali, naj sprejmečasne ali zaščitne ukrepe, s katerimi bi zagotovilo, da stečajni upravitelj spoštuje pogoje zaveze.
10. Stečajni upravitelj je odgovoren za morebitno škodo, povzročeno domačim upnikom, ki je rezultat njegovega nespoštovanja obveznosti in zahtev, določenih v tem členu.
11. Za namen tega člena se, če tako določa nacionalno pravo, šteje, da je organ, ki ima sedež v državi članici, kjer bi bilo mogoče uvesti sekundarni postopek v primeru insolventnosti, in ki je dolžan v skladu z Direktivo 2008/94/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾ zagotoviti plačilo neporavnanih terjatev delojemalcev, ki izhajajo iz pogodb o zaposlitvi ali delovnih razmerij, domači upnik.

⁽¹⁾ Direktiva 2008/94/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. oktobra 2008 o varstvu delavcev v primeru plačilne nesposobnosti delodajalca (UL L 283, 28.10.2008, str. 36).

Člen 37

Pravica zahtevati uvedbo sekundarnega postopka v primeru insolventnosti

1. Uvedbo sekundarnega postopka v primeru insolventnosti lahko zahteva:
  - (a) stečajni upravitelj v glavnem postopku v primeru insolventnosti;
  - (b) katera koli druga oseba ali organ, ki ima v skladu s pravom države članice, na katere ozemlju se zahteva uvedba sekundarnega postopka v primeru insolventnosti, pravico zahtevati uvedbo postopka v primeru insolventnosti.
2. Kadar zaveza postane zavezujoča v skladu s členom 36, se zahteva za uvedbo sekundarnega postopka v primeru insolventnosti vloži v 30 dneh od prejema uradnega obvestila o odobritvi zaveze.

Člen 38

Odločitev o uvedbi sekundarnega postopka v primeru insolventnosti

1. Sodišče, ki odloča o zahtevi za uvedbo sekundarnega postopka v primeru insolventnosti, takoj obvesti stečajnega upravitelja oziroma dolžnika, ki sam nadaljuje vodenje poslov, v glavnem postopku v primeru insolventnosti in mu da možnost, da izrazi mnenje o zahtevi.
2. Kadar stečajni upravitelj v glavnem postopku v primeru insolventnosti da zavezo v skladu s členom 36, sodišče iz odstavka 1 tega člena na zahtevo stečajnega upravitelja ne uvede sekundarnega postopka v primeru insolventnosti, če se prepriča, da zaveza ustrezno varuje splošne interese domačih upnikov.
3. Kadar se odobri začasna prekinitve posameznih postopkov izvršbe, da bi omogočili pogajanja med dolžnikom in njegovimi upniki, lahko sodišče na zahtevo stečajnega upravitelja ali dolžnika, ki sam nadaljuje vodenje poslov, uvedbo sekundarnega postopka v primeru insolventnosti prekine za največ tri mesece, pod pogojem, da obstajajo ustrezni ukrepi za varovanje interesov domačih upnikov.

Sodišče iz odstavka 1 lahko odredi zaščitne ukrepe za varovanje interesov domačih upnikov, tako da od stečajnega upravitelja ali dolžnika, ki sam nadaljuje vodenje poslov, zahteva, naj ne odstrani ali odtuji premoženja, ki se nahaja v državi članici, v kateri se nahaja njegov poslovalnica, razen če se to zgodi v okviru običajnega poslovanja. Sodišče lahko odredi tudi druge ukrepe za varovanje interesov domačih upnikov med prekinitvijo, razen če to ni združljivo z nacionalnimi predpisi o civilnem postopku.

Sodišče prekinitve uvedbe sekundarnega postopka v primeru insolventnosti odpravi na lastno pobudo ali na zahtevo katerega koli upnika, če se med prekinitvijo v pogajanjih iz prvega pododstavka doseže sporazum.

Sodišče lahko prekinitve odpravi na lastno pobudo ali na zahtevo katerega koli upnika, če bi nadaljevanje prekinitve škodovalo pravicam upnika, zlasti če so pogajanja prekinjena ali je postalo jasno, da se verjetno ne bodo zaključila, ali če je stečajni upravitelj oziroma dolžnik, ki sam nadaljuje vodenje poslov, kršil prepoved odtujitve premoženja ali njegove odstranitve z ozemlja države članice, v kateri se nahaja poslovalnica.

4. Na zahtevo stečajnega upravitelja v glavnem postopku v primeru insolventnosti lahko sodišče iz odstavka 1 uvede eno od vrst postopkov v primeru insolventnosti, kot so navedeni v Prilogi A, ki je različne vrste od postopka, ki se je prvotno zahteval, pod pogojem, da so izpolnjeni pogoji za uvedbo te vrste postopka v skladu z nacionalnim pravom in da je ta vrsta postopka najprimernejša z vidika interesov domačih upnikov ter skladnosti med glavnim in sekundarnim postopkom v primeru insolventnosti. Uporablja se drugi stavek člena 34.

Člen 39

Sodna presoja odločitve o uvedbi sekundarnega postopka v primeru insolventnosti

Stečajni upravitelj v glavnem postopku v primeru insolventnosti lahko izpodbija odločitev o uvedbi sekundarnega postopka v primeru insolventnosti pred sodišči države članice, v kateri je bil uveden sekundarni postopek v primeru insolventnosti, z obrazložitvijo, da sodišče ni spoštovalo pogojev in zahtev iz člena 38.

Člen 40

Predplačilo stroškov in izdatkov

Kadar pravo države članice, v kateri je bila zahtevana uvedba sekundarnega postopka v primeru insolventnosti, zahteva, da dolžnikovo premoženje zadostuje za celotno ali delno pokritje stroškov in izdatkov postopka, lahko sodišče ob prejemu takšne zahteve, od vlagatelja zahteve zahteva predplačilo stroškov ali ustrezno jamstvo.

Člen 41

Sodelovanje in obveščanje med stečajnimi upravitelji

1. Stečajni upravitelj v glavnem postopku v primeru insolventnosti in stečajni upravitelj ali upravitelji v sekundarnih postopkih v primeru insolventnosti, ki zadevajo istega dolžnika, sodelujejo med seboj, v kolikor takšno sodelovanje ni nezdržljivo s pravili, ki se uporabljajo za vsakega od postopkov. Takšno sodelovanje ima lahko kakršno koli obliko, med drugim se lahko sklenejo dogovori ali protokoli.
2. Stečajni upravitelji v okviru sodelovanja iz odstavka 1:
  - (a) čim prej sporočijo drugim stečajnim upraviteljem vse informacije, ki bi lahko bile pomembne za druge postopke, zlasti o napredku, doseženem pri prijavi in preverjanju terjatev, ter vseh ukrepov, katerih cilj je sanacija ali prestrukturiranje dolžnika ali končanje postopka, pod pogojem, da so sprejeti ustrezni ukrepi za varstvo zaupnih informacij;
  - (b) preučijo možnost prestrukturiranja dolžnika ter, kadar ta možnost obstaja, usklajujejo pripravo in izvajanje načrta prestrukturiranja;
  - (c) usklajujejo upravljanje unovčenja ali uporabo premoženja in poslov dolžnika; stečajni upravitelj v sekundarnem postopku v primeru insolventnosti pravočasno omogoči stečajnemu upravitelju v glavnem postopku v primeru insolventnosti, da predloži predloge za unovčenje ali uporabo premoženja v sekundarnem postopku v primeru insolventnosti.
3. Odstavka 1 in 2 se smiselno uporabljata takrat, ko ima v glavnem ali sekundarnem postopku v primeru insolventnosti ali v katerem koli od teritorialnih postopkov v primeru insolventnosti, ki zadevajo istega dolžnika in potekajo istočasno, dolžnik še vedno v posesti svoje premoženje.

Člen 42

Sodelovanje in obveščanje med sodišči

1. Zaradi lažjega usklajevanja glavnega, teritorialnih in sekundarnih postopkov v primeru insolventnosti v zvezi z istim dolžnikom, sodišče, ki obravnava zahtevo za uvedbo postopka v primeru insolventnosti ali ki je uvedlo takšen postopek, sodeluje s katerim koli drugim sodiščem, ki obravnava zahtevo za uvedbo postopka v primeru insolventnosti ali ki je uvedlo takšen postopek, v kolikor takšno sodelovanje ni nezdržljivo s pravili, ki se uporabljajo za vsakega od postopkov. Kadar je primerno, lahko sodišča v ta namen imenujejo neodvisno osebo ali organ, ki bo deloval po njihovih navodilih, pod pogojem, da to ni nezdržljivo s pravili, ki se uporabljajo za vsakega od postopkov.
2. Sodišča ali katera koli imenovana oseba ali organ iz odstavka 1, ki deluje v njihovem imenu, se lahko v okviru sodelovanja iz odstavka 1 neposredno medsebojno obveščajo ali drug drugega neposredno zaprosijo za informacije ali pomoč, pod pogojem, da se pri takšnem obveščanju upoštevajo procesne pravice strank v postopkih ter zaupnost informacij.
3. Sodelovanje iz odstavka 1 se lahko izvaja na kakršen koli način, ki je po mnenju sodišča primeren. Zlasti lahko zadeva:
  - (a) usklajevanje pri imenovanju stečajnih upraviteljev;
  - (b) obveščanje o informacijah na kakršen koli način, ki je po mnenju sodišča primeren;
  - (c) usklajevanje upravljanja ter nadzora dolžnikovega premoženja in poslov;
  - (d) usklajevanje izvajanja zaslišanj;
  - (e) po potrebi usklajevanje pri odobritvi protokolov.

Člen 43

Sodelovanje in obveščanje med stečajnimi upravitelji in sodišči

1. Zaradi lažjega usklajevanja glavnega, teritorialnih in sekundarnih postopkov v primeru insolventnosti, uvedenih v zvezi z istim dolžnikom:

- (a) stečajni upravitelj v glavnem postopku v primeru insolventnosti sodeluje z vsemi sodišči, ki odločajo o zahtevi za uvedbo sekundarnega postopka v primeru insolventnosti ali ki so uvedla takšen postopek, in jih obvešča;
- (b) stečajni upravitelj v teritorialnem ali sekundarnem postopku v primeru insolventnosti sodeluje s sodiščem, ki odloča o zahtevi za uvedbo glavnega postopka v primeru insolventnosti ali ki je takšen postopek uvedlo, in ga obvešča ter
- (c) stečajni upravitelj v teritorialnem ali sekundarnem postopku v primeru insolventnosti sodeluje s sodiščem, ki odloča o zahtevi za uvedbo drugega teritorialnega ali sekundarnega postopka v primeru insolventnosti ali ki je takšen postopek uvedlo, in ga obvešča,

v kolikor takšno sodelovanje in obveščanje nista nezdržljiva s pravili, ki se uporabljajo za vsakega izmed postopkov, in ne pomenita navzkrižja interesov.

2. Sodelovanje iz odstavka 1 se lahko izvaja na kakršen koli primeren način, kot so na primer tisti iz člena 42(3).

Člen 44

Stroški sodelovanja in obveščanja

Zahteve, določene v členih 42 in 43, ne vodijo do tega, da si sodišča medsebojno zaračunavajo stroške sodelovanja in obveščanja.

Člen 45

Izvrševanje pravic upnikov

1. Vsak upnik lahko prijavi terjatev v glavnem postopku v primeru insolventnosti in v katerem koli sekundarnem postopku v primeru insolventnosti.

2. Stečajni upravitelji v glavnih postopkih in v katerem koli sekundarnem postopku v primeru insolventnosti prijavijo terjatve drugih postopkov, ki so že bile prijavljene v postopkih, za katere so bili stečajni upravitelji imenovani, pod pogojem, da je s tem zadoščeno interesom upnikov v slednjih postopkih, s pridržkom pravice upnikov, da nasprotujejo takšni prijavi ali da umaknejo prijave svojih terjatev, kadar tako predvideva pravo, ki se uporablja.

3. Stečajni upravitelj v glavnem ali sekundarnem postopku v primeru insolventnosti je upravičen, da sodeluje v drugem postopku kot upnik, zlasti z udeležbo na skupščini upnikov.

Člen 46

Prekinitev postopka unovčenja premoženja

1. Sodišče, ki je uvedlo sekundarni postopek v primeru insolventnosti, delno ali v celoti prekine postopek unovčenja premoženja po prejemu zahteve stečajnega upravitelja v glavnem postopku v primeru insolventnosti. V tem primeru lahko od stečajnega upravitelja v glavnem postopku v primeru insolventnosti zahteva sprejetje kakršnih koli primernih ukrepov za zavarovanje interesov upnikov v sekundarnem postopku v primeru insolventnosti in posameznih kategorij upnikov. Taka zahteva stečajnega upravitelja se lahko zavrne le, če prekinitev očitno ni v interesu upnikov v glavnem postopku v primeru insolventnosti. Taka prekinitev postopka unovčenja premoženja se lahko odredi za največ tri mesece. Lahko se podaljša ali obnovi za enako obdobje.

2. Sodišče iz odstavka 1 konča prekinitev postopka unovčenja premoženja:
  - (a) na zahtevo stečajnega upravitelja v glavnem postopku v primeru insolventnosti;
  - (b) po uradni dolžnosti, na zahtevo upnika ali na zahtevo stečajnega upravitelja v sekundarnem postopku v primeru insolventnosti, če se zdi, da navedeni ukrep ni več upravičen, zlasti glede na interese upnikov v glavnem ali sekundarnem postopku v primeru insolventnosti.

Člen 47

Pooblastilo stečajnega upravitelja, da predlaga načrte prestrukturiranja

1. Kadar pravo države članice, v kateri je bil uveden sekundarni postopek v primeru insolventnosti, omogoča, da se tak postopek zaključi brez likvidacije z načrtom prestrukturiranja, poravnavo ali primerljivim ukrepom, je stečajni upravitelj v glavnem postopku v primeru insolventnosti pooblaščen, da takšen ukrep predlaga v skladu s postopkom te države članice.
2. Kakršna koli omejitev pravic upnikov, ki izhaja iz ukrepa v odstavku 1 in predlaganega v sekundarnem postopku v primeru insolventnosti, kot je odložitev plačil ali poravnava dolga, ne vpliva na dolžnikovo premoženje, ki ga navedeni postopki ne zajemajo, brez soglasja vseh zainteresiranih upnikov.

Člen 48

Posledice končanja postopka v primeru insolventnosti

1. Brez poseganja v člen 49 končanje postopka v primeru insolventnosti ne preprečuje nadaljevanja drugih postopkov v primeru insolventnosti v zvezi z istim dolžnikom, ki v tistem trenutku še potekajo.
2. Kadar bi postopek v primeru insolventnosti v zvezi s pravno osebo ali družbo v državi članici registriranega sedeža te osebe ali družbe privedel do prenehanja obstoja pravne osebe ali družbe, ta pravna oseba ali družba ne preneha obstajati, dokler niso končani vsi drugi postopki v primeru insolventnosti v zvezi z istim dolžnikom ali stečajni upravitelj oziroma upravitelji v teh postopkih ne dajo soglasja za prenehanje obstoja.

Člen 49

Preostalo premoženje v sekundarnem postopku v primeru insolventnosti

Če je z unovčenjem premoženja v sekundarnem postopku v primeru insolventnosti mogoče poravnati vse terjatve, pripoznane v tem postopku, stečajni upravitelj, ki je bil imenovan v tem postopku, nemudoma prenese vse preostalo premoženje na stečajnega upravitelja v glavnem postopku v primeru insolventnosti.

Člen 50

Naknadna uvedba glavnega postopka v primeru insolventnosti

Kadar je postopek iz člena 3(1) uveden potem, ko je bil v drugi državi članici uveden postopek iz člena 3(2), se uporabljajo členi 41, 45, 46, 47 in 49 za najprej uvedeni postopek, kolikor to dovoljuje potek takega postopka.

Člen 51

Preoblikovanje sekundarnega postopka v primeru insolventnosti

1. Na zahtevo stečajnega upravitelja v glavnem postopku v primeru insolventnosti lahko sodišče države članice, v kateri je bil uveden sekundarni postopek v primeru insolventnosti, odredi preoblikovanje sekundarnega postopka v primeru insolventnosti v drugo vrsto postopka v primeru insolventnosti, navedenega v Prilogi A, pod pogojem, da so izpolnjeni pogoji za uvedbo postopka te vrste v skladu z nacionalnim pravom in je postopek te vrste najprimernejši z vidika interesov domačih upnikov ter skladnosti med glavnim in sekundarnimi postopki v primeru insolventnosti.

2. Pri odločanju o zahtevi iz odstavka 1, lahko sodišče za informacije zaprosi stečajne upravitelje, ki sodelujejo v obeh vrstah postopkov.

Člen 52

Varovalni ukrepi

Kadar sodišče države članice, pristojno po členu 3(1), imenuje začasnega upravitelja, da bi zagotovilo varovanje dolžnikovega premoženja, je navedeni začasni upravitelj pooblaščen, da za zavarovanje in ohranitev kakršnega koli premoženja dolžnika, ki se nahaja v drugi državi članici, zahteva kakršne koli ukrepe, ki so predvideni po pravu navedene države članice za čas od vložitve zahteve za uvedbo postopka v primeru insolventnosti do izdaje odločbe o uvedbi postopka.

POGLAVJE IV

OBVEŠČANJE UPNIKOV IN PRIJAVA NJIHOVIH TERJATEV

Člen 53

Pravica do prijave terjatve

Vsak tuji upnik lahko prijavi terjatve v postopku v primeru insolventnosti s katerimi koli sredstvi obveščanja, ki so sprejemljiva na podlagi prava države, v kateri se postopek uvede. Zastopanost prek odvetnika ali drugega pravnega strokovnjaka le zaradi prijave terjatev ni obvezna.

Člen 54

Dolžnost obveščanja upnikov

1. Takoj po uvedbi postopka v primeru insolventnosti v državi članici pristojno sodišče navedene države ali stečajni upravitelj, ki ga je imenovalo to sodišče, nemudoma obvesti znane tuje upnike.
2. Informacije iz odstavka 1, ki so bile poslane s posameznim obvestilom, vsebujejo zlasti roke, kazni v zvezi z zamudo teh rokov, organ, ki je pristojen za sprejemanje prijav terjatev in vse druge določene ukrepe. Tako obvestilo lahko tudi navaja, ali morajo upniki, katerih terjatve so prednostne ali zavarovane s stvarmi, prijaviti svoje terjatve. Obvestilo vsebuje tudi kopijo standardnega obrazca za prijavo terjatev iz člena 55 ali informacije o tem, kje je ta obrazec na voljo.
3. Informacije iz odstavkov 1 in 2 tega člena se zagotovijo z uporabo standardnega obrazca, ki je pripravljen v skladu s členom 88. Obrazec z naslovom „Obvestilo o postopku v primeru insolventnosti“ se objavi na evropskem portalu e-pravosodje v vseh uradnih jezikih institucij Unije. Pošlje se v uradnem jeziku države, kjer je bil uveden postopek, oziroma, če je v tej državi članici več uradnih jezikov, v uradnem jeziku ali enem od uradnih jezikov kraja, kjer je bil uveden postopek v primeru insolventnosti, ali v drugem jeziku, ki je sprejemljiv za to državo, v skladu s členom 55(5), če se domneva, da ga tuji upniki lažje razumejo.
4. V postopku v primeru insolventnosti, ki se nanaša na posameznika, ki ne opravlja poslovne ali poklicne dejavnosti, uporaba standardnega obrazca iz tega člena ni obvezna, če se od upnikov ne zahteva, da prijavijo svoje terjatve, da bi se njihove terjatve upoštevale v postopku.

Člen 55

Postopek za prijavo terjatev

1. Kateri koli tuji upnik lahko prijavi terjatev tako, da uporabi standardni obrazec za prijavo terjatve, ki se pripravi v skladu s členom 88. Naslov obrazca v vseh uradnih jezikih institucij Unije je „Prijava terjatev“.

2. Standardni obrazec za prijavo terjatev iz odstavka 1 vsebuje naslednje informacije:
- (a) ime, poštni naslov, morebitni elektronski naslov, morebitno enotno matično številko občana in bančne podatke tujega upnika iz odstavka 1;
  - (b) znesek terjatve z navedbo glavnice in morebitnih obresti ter datum, ko je terjatev nastala, pa tudi datum, na katerega je zapadla, če je ta drugačen;
  - (c) če se terjajo obresti, obrestno mero in informacijo o tem, ali so obresti pravne ali pogodbene narave, ter obdobje, za katero se zahtevajo obresti in kapitalizirani znesek obresti;
  - (d) če se terja povračilo stroškov, nastalih pri uveljavljanju terjatve pred uvedbo postopka, znesek in podrobnosti teh stroškov;
  - (e) vrsto terjatve;
  - (f) navedbo, ali se zahteva status prednostnega upnika in podlago za takšen zahtevek;
  - (g) navedbo, ali je s terjatvijo povezano stvarno zavarovanje oziroma pridržek lastninske pravice, in v tem primeru navedbo, katero premoženje je predmet pravic iz zavarovanja, ki ga uveljavlja, datum odobritve zavarovanja in kraj njegove registracije ter njegovo registrsko številko ter
  - (h) navedbo, ali se zahteva pobot, in v tem primeru zneske medsebojnih terjatev, ki obstajajo na dan, ko je bil uveden postopek v primeru insolventnosti, datum, ko so te nastale, in neto znesek zahtevanega pobota.

Standardnemu obrazcu za prijavo terjatev se priložijo kopije vsakršnih dokazil.

3. Na standardnem obrazcu za prijavo terjatve je navedeno, da zagotavljanje informacij o bančnem računu in enotni matični številki upnika iz točke (a) odstavka 2 ni obvezno.

4. Ko upnik prijavi svojo terjatev drugače kot s standardnim obrazcem iz odstavka 1, njegova prijava terjatve vsebuje podatke iz odstavka 2.

5. Terjatev se lahko prijavi v katerem koli uradnem jeziku institucij Unije. Sodišče, stečajni upravitelj ali dolžnik, ki sam nadaljuje vodenje poslov, lahko od upnika zahteva, da zagotovi prevod v uradni jezik države, kjer je bil uveden postopek, oziroma, če v tej državi članici obstaja več uradnih jezikov, v uradnem jeziku ali enem od uradnih jezikov kraja, kjer je bil uveden postopek v primeru insolventnosti, oziroma v drugem jeziku, ki je sprejemljiv za to državo članico. Vsaka država članica navede, ali za namen prijave terjatev poleg lastnega jezika sprejme še kakšen drug uradni jezik v institucij Unije.

6. Terjatve se prijavijo v roku, ki je določen v skladu s pravom države, kjer je bil uveden postopek. V primeru tujega upnika je navedeni rok najmanj 30 dni po objavi uvedbe postopka v primeru insolventnosti v registru insolventnosti države, kjer je bil uveden postopek. Če država članica uporabi člen 24(4), je navedeni rok najmanj 30 dni za tem, ko upnik prejme obvestilo iz člena 54.

7. Kadar ima sodišče, stečajni upravitelj ali dolžnik, ki sam nadaljuje vodenje poslov, pomisleke v zvezi s terjatvijo, prijavljeno v skladu s tem členom, upniku zagotovi možnost, da predloži dodatna dokazila o obstoju in znesku terjatve.

POGLAVJE V

POSTOPKI V PRIMERU INSOLVENTNOSTI ČLANOV SKUPINE DRUŽB

ODDELEK 1

Sodelovanje in obveščanje

Člen 56

Sodelovanje in obveščanje med stečajnimi upravitelji

1. Kadar postopki v primeru insolventnosti zadevajo dva ali več članov skupine družb, stečajni upravitelj, imenovan v postopku v zvezi s članom skupine, sodeluje z vsemi stečajnimi upravitelji, imenovanimi v postopkih v zvezi z drugim članom iste skupine, v kolikor je takšno sodelovanje primerno za spodbujanje učinkovitega vodenja teh postopkov,

kolikor to ni nezdržljivo s pravili, ki se uporabljajo v zvezi s takšnimi postopki, in ne pomeni nasprotja interesov. To sodelovanje ima lahko kakršno koli obliko, med drugim se lahko sklenejo tudi dogovori ali protokoli.

2. Stečajni upravitelji pri izvajanju sodelovanja iz odstavka 1:

- (a) drug drugemu čim prej sporočijo vse informacije, ki bi lahko bile pomembne za druge postopke, pod pogojem, da so sprejeti ustrezni ukrepi za varstvo zaupnih informacij;
- (b) preučijo, ali obstajajo možnosti za usklajevanje upravljanja in nadzora poslov članov skupine, v zvezi s katerimi so uvedeni postopki v primeru insolventnosti, in če te obstajajo, usklajujejo takšno upravljanje in nadzor;
- (c) preučijo, ali obstajajo možnosti za prestrukturiranje članov skupine, v zvezi s katerimi so uvedeni postopki v primeru insolventnosti, in se, če te obstajajo, usklajujejo glede predloga in pogajanj o usklajenem načrtu prestrukturiranja.

Za namene točk (b) in (c) se vsi ali nekateri stečajni upravitelji iz odstavka 1 lahko dogovorijo, da bodo podelili dodatna pooblastila stečajnemu upravitelju, imenovanemu v enem od postopkov, kadar je takšen sporazum dovoljen v okviru pravil, ki veljajo za vsakega od postopkov. Lahko se tudi dogovorijo, da si med seboj razdelijo določene naloge, kadar je takšna razdelitev nalog dovoljena na podlagi pravil, ki veljajo za vsakega od postopkov.

Člen 57

Sodelovanje in obveščanje med sodišči

1. Kadar postopek v primeru insolventnosti zadeva dva ali več članov skupine družb, sodišče, ki je tak postopek uvedlo, sodeluje z vsemi drugimi sodišči, ki odločajo o zahtevi za uvedbo postopkov v zvezi z drugim članom iste skupine ali ki so uvedla tak postopek, v kolikor je takšno sodelovanje primerno za spodbujanje učinkovitega vodenja postopkov, ni nezdržljivo s pravili, ki se zanje uporabljajo, in ne pomeni nikakršnega nasprotja interesov. Kadar je ustrezno, lahko sodišča v ta namen imenujejo neodvisno osebo ali organ za ukrepanje po njihovih navodilih, pod pogojem, da to ni nezdržljivo s pravili, ki se uporabljajo zanje.

2. Sodišča ali katera koli imenovana oseba ali organ iz odstavka 1, ki deluje v njihovem imenu, se lahko v okviru sodelovanja iz odstavka 1 neposredno medsebojno obveščajo ali drug drugega neposredno zaprosijo za informacije ali pomoč, pod pogojem, da se pri takšnem obveščanju upoštevajo procesne pravice strank v postopkih ter zaupnost informacij.

3. Sodelovanje iz odstavka 1 se lahko izvaja na kakršen koli način, ki je po mnenju sodišča primeren. Zlasti lahko zadeva:

- (a) usklajevanje pri imenovanju stečajnih upraviteljev;
- (b) sporočanje o informacijah na kakršen koli način, ki je primeren po mnenju sodišča;
- (c) usklajevanje upravljanja ter nadzora premoženja in poslov članov skupine;
- (d) usklajevanje izvajanja zaslišanj;
- (e) po potrebi usklajevanje pri odobritvi protokolov.

Člen 58

Sodelovanje in obveščanje med stečajnimi upravitelji in sodišči

Stečajni upravitelj, imenovan v postopku v primeru insolventnosti v zvezi s članom skupine družb:

- (a) sodeluje in obvešča vsako sodišče, ki obravnava zahtevo za uvedbo postopka v zvezi z drugim članom iste skupine družb ali ki je uvedlo tak postopek, ter
- (b) lahko od navedenega sodišča zahteva informacije o postopku v zvezi z drugim članom skupine ali zahteva pomoč v zvezi s postopkom, za katerega je imenovan,

v kolikor sta takšno sodelovanje in obveščanje primerna za spodbujanje učinkovitega upravljanja postopkov, ne pomenita nasprotja interesov ter nista nezdržljiva s pravili, ki veljajo zanju.

Člen 59

Stroški sodelovanja in obveščanja v postopkih v zvezi s člani skupine družb

Stroški sodelovanja in obveščanja iz členov 56 do 60, ki jih ima stečajni upravitelj ali sodišče, se štejejo kot stroški in izdatki, ki so nastali v zadevnih postopkih.

Člen 60

Pristojnosti stečajnega upravitelja v postopkih v zvezi s člani skupine družb

1. Stečajni upravitelj, imenovan v postopku v primeru insolventnosti, uvedenem v zvezi s članom skupine družb, lahko, v kolikor je to primerno za spodbujanje učinkovitega vodenja postopkov:

- (a) izrazi mnenje v katerem koli postopku, uvedenem v zvezi s katerim koli drugim članom iste skupine;
- (b) zahteva prekinitev katerega koli ukrepa v zvezi z unovčenjem premoženja v postopku, uvedenem v zvezi s katerim koli drugim članom iste skupine, pod pogojem, da:
  - (i) je v skladu s točko (c) člena 56(2) predlagan načrt prestrukturiranja za vse ali nekatere člane skupine, v zvezi s katerimi je uveden postopek v primeru insolventnosti, in ima ta načrt razumne možnosti za uspeh;
  - (ii) je takšna prekinitev potrebna za zagotovitev ustreznega izvajanja načrta prestrukturiranja;
  - (iii) bi bil načrt prestrukturiranja v korist upnikov v postopku, za katerega se zahteva prekinitev, ter
  - (iv) niti postopek v primeru insolventnosti, za katerega je bil imenovan stečajni upravitelj iz odstavka 1 tega člena, niti postopek, za katerega se zahteva prekinitev, ni predmet usklajevanja na podlagi oddelka 2 tega poglavja;
- (c) zaprosi za uvedbo postopka za usklajevanje skupine v skladu s členom 61.

2. Sodišče, ki je uvedlo postopek iz točke (b) odstavka 1, v celoti ali delno prekine vsak ukrep v zvezi z unovčenjem premoženja v postopku, če se prepriča, da so izpolnjeni pogoji iz točke (b) odstavka 1.

Praden odredi prekinitev, sodišče zasliši stečajnega upravitelja, imenovanega v postopku, za katerega se zahteva prekinitev. Takšna prekinitev se lahko odredi za obdobje, ki ni daljše od treh mesecev ter je po mnenju sodišča primerno in v skladu s pravili, ki veljajo za postopek.

Sodišče, ki odredi prekinitev, lahko zahteva, da stečajni upravitelj iz odstavka 1 sprejme vse primerne ukrepe, ki so na voljo v okviru nacionalnega prava, za zavarovanje interesov upnikov v postopku.

Sodišče lahko podaljša trajanje prekinitve za dodatno obdobje ali obdobja, ki so po njegovem mnenju primerna in v skladu s pravili, ki se uporabljajo za postopek, pod pogojem, da so še naprej izpolnjeni pogoji iz točk (b)(ii) do (iv) odstavka 1 in če skupno trajanje prekinitve (začetno obdobje skupaj z morebitnimi podaljšanji) ni daljše od šestih mesecev.

ODDELEK 2

Usklajevanje

Pododdelek 1

Postopek

Člen 61

Zahteva za uvedbo postopka za usklajevanje skupine

1. Postopek za usklajevanje skupine lahko stečajni upravitelj, imenovan v postopku v primeru insolventnosti, uvedenem v zvezi s članom skupine, zahteva pred katerim koli sodiščem, ki je pristojno za postopke v primeru insolventnosti člana skupine.

2. Zahteva iz odstavka 1 se vloži v skladu s pogoji, določenimi v skladu s pravom, ki se uporablja za postopek, v katere je bil imenovan stečajni upravitelj.
3. Zahtevi iz odstavka 1 se priložijo:
  - (a) predlog osebe, ki naj se imenuje za usklajevalca skupine (v nadaljnjem besedilu: usklajevalec), podatki o njeni upravičenosti v skladu s členom 71, podatki o njeni usposobljenosti in njeno pisno soglasje, da bo delovala kot usklajevalec;
  - (b) načrt predlaganega usklajevanja skupine in zlasti razlogi, zakaj so pogoji iz člena 63(1) izpolnjeni;
  - (c) seznam stečajnih upraviteljev, imenovanih v zvezi s člani skupine, ter po potrebi sodišč in pristojnih organov, vključenih v postopke v primeru insolventnosti v zvezi s člani skupine;
  - (d) opis ocenjenih stroškov predlaganega usklajevanja skupine in ocena deleža teh stroškov, ki ga plača posamezni član skupine.

Člen 62

Prednostno pravilo

Brez poseganja v člen 66 v primeru, ko se zahteva za uvedbo postopka za usklajevanje skupine vloži pred sodišči različnih držav članic, katero koli sodišče, ki ni sodišče, ki mu je bila zahteva najprej predložna, zavrne sodno pristojnost v korist tega sodišča.

Člen 63

Uradno obvestilo sodišča, ki odloča o zahtevi

1. Sodišče, ki odloča o zahtevi za uvedbo postopka za usklajevanje skupine, o takšni zahtevi in o predlaganem usklajevalcu, takoj ko je to mogoče uradno obvesti stečajne upravitelje, imenovane v zvezi s člani skupine, kot so navedeni v zahtevi iz točke (c) člena 61(3), če se prepriča, da:
  - (a) je uvedba takšnega postopka primerna za spodbujanje učinkovitega vodenja postopkov v primeru insolventnosti v zvezi z različnimi člani skupine;
  - (b) je verjetno, da noben upnik katerega od članov skupine, za katerega se pričakuje, da naj bi sodeloval v postopku, ne bo finančno oškodovan zaradi vključitve tega člana v takšen postopek, ter
  - (c) predlagani usklajevalec izpolnjuje zahteve iz člena 71.
2. V uradnem obvestilu iz odstavka 1 tega člena se navedejo elementi iz točk (a) do (d) člena 61(3).
3. Uradno obvestilo iz odstavka 1 se pošlje po priporočeni pošti s potrdilom o prejemu.
4. Sodišče, ki odloča o zahtevi, vpletenim stečajnim upraviteljem omogoči, da izrazijo svoje mnenje.

Člen 64

Ugovori stečajnih upraviteljev

1. Stečajni upravitelj, imenovan v zvezi s katerim koli članom skupine, lahko ugovarja:
  - (a) vključitvi postopka v zvezi z insolventnostjo, v zvezi s katerim je bil imenovan, v okvir postopka za usklajevanje skupine ali
  - (b) osebi, predlagani za usklajevalca.
2. Stečajni upravitelj iz odstavka 1 tega člena ugovore iz odstavka 1 tega člena predloži sodišču iz člena 63 v 30 dneh po prejemu uradnega obvestila o zahtevi za uvedbo postopka za usklajevanje skupine.

Ugovor se lahko vloži na standardnem obrazcu, ki se pripravi v skladu s členom 88.

3. Stečajni upravitelj pred sprejetjem odločitve o tem, ali bo sodeloval pri usklajevanju v skladu s točko (a) odstavka 1 ali ne, pridobi morebitno odobritev, ki se lahko zahteva po pravu države, ki je uvedla postopek, v zvezi s katerimi je bil imenovan.

Člen 65

Posledice ugovora vključitvi v usklajevanje skupine

1. Kadar stečajni upravitelj ugovarja vključitvi postopka, v zvezi s katerim je bil imenovan, v postopek za usklajevanje skupine, se ta postopek ne vključi v postopek za usklajevanje skupine.
2. Pooblastila sodišča iz člena 68 ali usklajevalca, ki izhajajo iz tega postopka, ne vplivajo na zadevnega člana in mu ne povzročajo stroškov.

Člen 66

Izbira sodišča za postopek za usklajevanje skupine

1. Kadar vsaj dve tretjini vseh stečajnih upraviteljev, imenovanih v postopkih v primeru insolventnosti v zvezi s člani skupine, soglaša, da je sodišče druge države članice, ki je pristojno, najustreznejše sodišče za uvedbo postopka za usklajevanje skupine, ima to sodišče izključno pristojnost.
2. Sodišče se izbere na podlagi skupnega dogovora, ki je v pisni obliki ali potrjen v pisni obliki. Izbere se lahko do trenutka, ko se uvedejo postopek za usklajevanje skupine v skladu s členom 68.
3. Vsako sodišče, ki ni sodišče, ki se določi v skladu z odstavkom 1, se izreče za nepristojno v korist tega sodišča.
4. Zahteva za uvedbo postopka za usklajevanje skupine se predloži sodišču, določenemu v skladu s členom 61.

Člen 67

Posledice ugovora predlaganemu usklajevalcu

Kadar osebi, predlagani za usklajevalca, ugovarja stečajni upravitelj, ki hkrati ne ugovarja vključitvi člana, za katerega je bil imenovan, v postopek za usklajevanje skupine, se lahko sodišče odloči, da ne imenuje te osebe, in pozove stečajnega upravitelja, ki nasprotuje tej osebi, naj predloži novo zahtevo v skladu s členom 61(3).

Člen 68

Odločitev o uvedbi postopka za usklajevanje skupine

1. Sodišče lahko po preteku obdobja iz člena 64(2) uvede postopek za usklajevanje skupine, kadar se prepriča, da so izpolnjeni pogoji iz člena 63(1). V tem primeru sodišče:
  - (a) imenuje usklajevalca;
  - (b) določi načrt usklajevanja ter
  - (c) sprejme odločitev glede ocene stroškov in deleža, ki ga plačajo člani skupine.
2. Udeležene stečajne upravitelje in usklajevalca se obvesti o odločitvi glede uvedbe postopka za usklajevanje skupine.

Člen 69

Naknadna zahteva stečajnih upraviteljev za vključitev

1. V skladu s svojim nacionalnim pravom lahko vsak stečajni upravitelj, po odločitvi sodišča iz člena 68, zahteva vključitev postopka, za katerega je bil imenovan, kadar:
  - (a) je bil podan ugovor zoper vključitev postopka v primeru insolventnosti v okvir postopka za usklajevanje skupine ali
  - (b) je bil postopek v primeru insolventnosti v zvezi s članom skupine uveden po tem, ko je sodišče uvedlo postopek za usklajevanje skupine.
2. Brez poseganja v odstavek 4 lahko usklajevalec po posvetovanju z udeleženi stečajni upravitelji ugotovi takšni zahtevi, kadar:
  - (a) se ob upoštevanju faze, v kateri je postopek za usklajevanje skupine v času zahteve, prepriča, da so izpolnjena merila iz točk (a) in (b) člena 63(1), ali
  - (b) se vsi udeleženi stečajni upravitelji strinjajo, ob upoštevanju pogojev njihovega nacionalnega prava.
3. Usklajevalec o svoji odločitvi v skladu z odstavkom 2 in razlogih, na katerih ta temelji, obvesti sodišče in udeležene stečajne upravitelje.
4. Vsak udeleženi stečajni upravitelj ali vsak stečajni upravitelj, katerega zahteva za vključitev v postopek za usklajevanje skupine je bila zavržena, lahko ugovarja odločitvi iz odstavka 2 v skladu s postopkom, določenim na podlagi prava države članice, v kateri je bil uveden postopek za usklajevanje skupine.

Člen 70

Priporočila in načrt za usklajevanje skupine

1. Pri vodenju postopkov v primeru insolventnosti stečajni upravitelji upoštevajo priporočila usklajevalca in vsebino načrta za usklajevanje skupine iz člena 72(1).
2. Stečajni upravitelj ni dolžan v celoti ali delno upoštevati priporočil usklajevalca ali načrta za usklajevanje skupine.

Če ne upošteva priporočil usklajevalca ali načrta za usklajevanje skupine, obvesti osebe ali organe, ki jim mora poročati v skladu z nacionalnim pravom in usklajevalca o razlogih za neupoštevanje.

Pododdelek 2

Splošne določbe

Člen 71

Usklajevalec

1. Usklajevalec je oseba, ki lahko v skladu s pravom države članice deluje kot stečajni upravitelj.
2. Usklajevalec ni eden od stečajnih upraviteljev, imenovanih, da delujejo za katerega koli člana skupine, in nima nasprotnih interesov glede članov skupine, njihovih upnikov in stečajnih upraviteljev, imenovanih za katerega koli člana skupine.

Člen 72

Naloge in pravice usklajevalca

1. Usklajevalec:
  - (a) opredeli in pripravlja priporočila za usklajeno vodenje postopkov v primeru insolventnosti;
  - (b) predlaga načrt za usklajevanje skupine, v katerem opredeli, opiše in priporoči celovit sklop ustreznih ukrepov za celostni pristop k reševanju insolventnosti članov skupine. Načrt lahko vsebuje zlasti predloge o:

- (i) ukrepov, ki jih je treba sprejeti za ponovno vzpostavitev gospodarske uspešnosti in finančne trdnosti skupine ali dela skupine;
  - (ii) reševanju sporov znotraj skupine, kar zadeva posle znotraj skupine in zahtevke za izpodbijanje pravnih dejanj;
  - (iii) dogovorih med stečajnimi upravitelji insolventnih članov skupine.
2. Usklajevalec lahko tudi:
- (a) izrazi svoje mnenje in sodeluje, zlasti z udeležbo na sestankih upnikov, v vseh postopkih, uvedenih v zvezi z drugimi člani iste skupine;
  - (b) posreduje v vseh sporih med dvema ali več stečajnimi upravitelji članov skupine;
  - (c) predstavi in obrazloži svoj načrt za usklajevanje skupine osebam ali organom, ki jim mora poročati v skladu z nacionalnim pravom;
  - (d) od katerega koli stečajnega upravitelja v zvezi s katerim koli članom skupine zahteva informacije, ki so ali bi lahko bile koristne za opredelitev in pripravo strategij in ukrepov za uskladitev postopkov, ter
  - (e) zahteva največ šestmesečno prekinitev postopka, uvedenega v zvezi s katerim koli članom skupine, pod pogojem, da je takšna prekinitev potrebna zaradi zagotovitve ustreznega izvajanja načrta in bi koristila upnikom v postopku, za katere se prekinitev zahteva, ali pa zahteva odpravo kakršne koli veljavne prekinitve. Takšna zahteva se predloži sodišču, ki je uvedlo postopek, za katerega se zahteva prekinitev.
3. Načrt iz točke (b) odstavka 1 ne vključuje priporočil glede kakršne koli konsolidacije postopkov ali stečajnih mas.
4. Naloge in pravice usklajevalca, kot so opredeljene v tem členu, se ne nanašajo na nobenega člana skupine, ki ne sodeluje v postopku za usklajevanje skupine.
5. Usklajevalec opravlja svoje naloge nepristransko in s potrebno skrbnostjo.
6. Kadar usklajevalec oceni, da se bodo zaradi izvajanja njegovih nalog znatno povečali stroški v primerjavi z oceno stroškov iz točke (d) člena 61(3), in v vsakem primeru, ko stroški za 10 % presežejo ocenjene stroške, usklajevalec:
- (a) nemudoma obvesti udeležene stečajne upravitelje in
  - (b) zaprosi za odobritev sodišča, ki je uvedlo postopek za usklajevanje skupine.

Člen 73

Jeziki

1. Usklajevalec komunicira s stečajnim upraviteljem udeleženega člana skupine v jeziku, dogovorjenem s stečajnim upraviteljem, ali, če dogovora ni, v uradnem jeziku oziroma enem od uradnih jezikov institucij Unije in sodišča, ki je uvedlo postopek v zvezi z navedenim članom skupine.
2. Usklajevalec obvešča sodišče v uradnem jeziku, ki je v uporabi pri tem sodišču.

Člen 74

Sodelovanje med stečajnimi upravitelji in usklajevalcem

1. Stečajni upravitelji, imenovani za člane skupine, in usklajevalec sodelujejo med seboj, v kolikor takšno sodelovanje ni nezdržljivo s pravili, ki se uporabljajo za zadevne postopke.
2. Stečajni upravitelji zlasti sporočijo vse informacije, ki so pomembne za usklajevalca zaradi opravljanja njegovih nalog.

Člen 75

Preklic imenovanja usklajevalca

Sodišče prekliče imenovanje usklajevalca na lastno pobudo ali na zahtevo stečajnega upravitelja udeleženega člana skupine, kadar:

- (a) usklajevalec deluje v škodo upnikov udeleženega člana skupine ali
- (b) usklajevalec ne izpolnjuje svojih obveznosti iz tega poglavja.

Člen 76

Dolžnik, ki sam nadaljuje vodenje poslov

Določbe, ki se na podlagi tega poglavja uporabljajo za stečajne upravitelje, se, kadar je to primerno, uporabljajo tudi za dolžnika, ki sam nadaljuje vodenje poslov.

Člen 77

Stroški in porazdelitev

1. Prejemki usklajevalca so ustrezni in sorazmerni z nalogami, ki jih opravlja, ter odražajo razumne stroške.
2. Ko usklajevalec opravi svoje naloge, pripravi dokončni obračun stroškov in določi delež, ki ga plača vsak član, ter ta obračun predloži vsem udeleženim stečajnim upraviteljem in sodišču, ki je uvedlo postopek za usklajevanje.
3. Če stečajni upravitelji v 30 dneh od prejema obračuna iz odstavka 2 ne vložijo ugovora, se šteje, da so stroški in deleži, ki jih plačajo posamezni člani, dogovorjeni. Obračun se predloži v potrditev sodišču, ki je uvedlo postopek za usklajevanje.
4. V primeru ugovora sodišče, ki je uvedlo postopek za usklajevanje skupine, na podlagi prošnje usklajevalca ali katerega koli udeleženega stečajnega upravitelja odloča o stroških in deležih, ki jih plačajo posamezni člani, v skladu z merili iz odstavka 1 tega člena in ob upoštevanju ocene stroškov iz člena 68(1) oziroma, kadar je primerno, člena 72(6).
5. Vsak udeleženi stečajni upravitelj lahko ugovarja odločitvi iz odstavka 4 v skladu s postopkom, skladnim s pravom države članice, v kateri je bil uveden postopek za usklajevanje skupine.

POGLAVJE VI

VARSTVO PODATKOV

Člen 78

Varstvo podatkov

1. Za obdelavo osebnih podatkov, ki se izvaja v državah članicah na podlagi te uredbe, se uporabljajo nacionalna pravila, s katerimi se izvaja Direktiva 95/46/ES, pod pogojem, da to ne zadeva postopkov obdelave iz člena 3(2) Direktive 95/46/ES.
2. Za obdelavo podatkov na podlagi te uredbe s strani Komisije se uporablja Uredba (ES) št. 45/2001.

Člen 79

Odgovornosti držav članic v zvezi z obdelavo osebnih podatkov v nacionalnih registrih insolventnosti

1. Vsaka država članica sporoči Komisiji ime fizične ali pravne osebe, javnega organa, agencije ali katerega koli drugega organa, ki ga določa nacionalno pravo za opravljanje nalog upravljavca v skladu s točko (d) člena 2 Direktive 95/46/ES z namenom, da se objavi na evropskem portalu e-pravosodje.

2. Države članice zagotovijo izvajanje tehničnih ukrepov za zagotovitev varnosti osebnih podatkov, ki se obdelujejo v njihovih nacionalnih registrih insolventnosti iz člena 24.
3. Države članice so odgovorne za preverjanje, ali upravljavec, določen na podlagi nacionalnega prava v skladu s točko (d) člena 2 Direktive 95/46/ES, zagotavlja spoštovanje načel kakovosti podatkov, zlasti glede točnosti in ažurnosti podatkov, shranjenih v nacionalnih registrih insolventnosti.
4. Države članice so v skladu z Direktivo 95/46/ES odgovorne za zbiranje in shranjevanje podatkov v nacionalnih podatkovnih bazah in za odločitve, sprejete glede dostopnosti takšnih podatkov v medsebojno povezanem registru, do katerega se lahko dostopa prek evropskega portala e-pravosodje.
5. Države članice v okviru obveščanja, ki bi ga morale zagotoviti posameznikom, na katere se nanašajo osebni podatki, da bi jim omogočile uveljavljanje njihovih pravic, zlasti pravice do izbrisa podatkov, osebe, na katere se nanašajo podatki, obvestijo o obdobju dostopnosti, določenem za osebne podatke, shranjene v registrih insolventnosti.

Člen 80

Odgovornosti Komisije v zvezi z obdelavo osebnih podatkov

1. Komisija opravlja naloge upravljavca v skladu s točko (d) člena 2 Uredbe (ES) št. 45/2001 v skladu s svojimi pristojnostmi iz tega člena.
2. Komisija določi ustrezne politike in uporabi potrebne tehnične rešitve za izpolnitev svojih odgovornosti v okviru funkcije upravljavca.
3. Komisija izvaja tehnične ukrepe, potrebne za zagotovitev varstva osebnih podatkov, ko se ti prenašajo, zlasti zaupnosti in celovitosti vsakega prenosa na evropski portal e-pravosodje in z njega.
4. Obveznosti Komisije ne vplivajo na pristojnosti držav članic in drugih organov za vsebino in delovanje medsebojno povezanih nacionalnih podatkovnih baz, ki jih ti vodijo.

Člen 81

Obveznosti obveščanja

Brez poseganja v informacije, ki jih je treba v skladu s členoma 11 in 12 Uredbe (ES) št. 45/2001 sporočiti posameznikom, na katere se osebni podatki nanašajo, Komisija z objavo prek evropskega portala e-pravosodje obvesti posameznike, na katere se osebni podatki nanašajo, o svoji vlogi pri obdelavi podatkov in namenih, za katere se bodo ti podatki obdelovali.

Člen 82

Hranjenje osebnih podatkov

Kar zadeva informacije iz medsebojno povezanih nacionalnih podatkovnih baz se osebni podatki, ki se nanašajo na zadevne posameznike, ne hranijo na evropskem portalu e-pravosodje. Vsi takšni podatki se hranijo v nacionalnih podatkovnih bazah, ki jih upravljajo države članice ali drugi organi.

Člen 83

Dostop do osebnih podatkov prek evropskega portala e-pravosodje

Osebni podatki, shranjeni v nacionalnih registrih insolventnosti iz člena 24 so dostopni prek evropskega portala e-pravosodje, dokler ostanejo dostopni v skladu z nacionalnim pravom.

POGLAVJE VII

PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

Člen 84

Časovno področje uporabe

1. Določbe te uredbe se uporabljajo samo za postopke v primeru insolventnosti, uvedene po 26. juniju 2017. Za dolžnikova pravna dejanja, izvršena pred navedenim datumom, se še naprej uporablja pravo, ki se je zanje uporabljalo v času, ko so bila izvršena.
2. Ne glede na člen 91 te uredbe, se Uredba (ES) št. 1346/2000 še naprej uporablja za postopke v primeru insolventnosti, ki spadajo na področje uporabe navedene uredbe in so bili uvedeni pred 26. junijem 2017.

Člen 85

Razmerje do konvencij

1. Ta uredba na svojem področju uporabe in v zvezi z odnosi med državami članicami nadomesti konvencije, sklenjene med dvema ali več državami članicami, zlasti:
  - (a) Konvencijo med Belgijo in Francijo o sodni pristojnosti, priznavanju in izvrševanju sodnih odločb, arbitražnih odločb in verodostojnih listin, podpisano v Parizu 8. julija 1899;
  - (b) Konvencijo med Belgijo in Avstrijo o stečaju, poravnavi, in odložitvi plačil (z Dodatnim protokolom z dne 13. junija 1973), podpisano v Bruslju 16. julija 1969;
  - (c) Konvencijo med Belgijo in Nizozemsko o sodni pristojnosti, stečaju in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb, arbitražnih odločb in verodostojnih listin, podpisano v Bruslju 28. marca 1925;
  - (d) Pogodbo med Nemčijo in Avstrijo o stečaju in poravnavi, podpisano na Dunaju 25. maja 1979;
  - (e) Konvencijo med Francijo in Avstrijo o sodni pristojnosti, priznavanju in izvrševanju odločb na področju postopkov v primeru insolventnosti, podpisano na Dunaju 27. februarja 1979;
  - (f) Konvencijo med Francijo in Italijo o izvrševanju sodb v civilnih in trgovinskih zadevah, podpisano v Rimu 3. junija 1930;
  - (g) Konvencijo med Italijo in Avstrijo o stečaju in poravnavi, podpisano v Rimu 12. julija 1977;
  - (h) Konvencijo med Kraljevino Nizozemsko in Zvezno republiko Nemčijo o medsebojnem priznavanju in izvrševanju sodnih odločb in drugih izvršljivih pravnih naslovov v civilnih in trgovinskih zadevah, podpisano v Haagu 30. avgusta 1962;
  - (i) Konvencijo med Združenim kraljestvom in Kraljevino Belgijo o medsebojnem izvrševanju sodnih odločb v civilnih in trgovinskih zadevah, s Protokolom, podpisano v Bruslju 2. maja 1934;
  - (j) Konvencijo med Dansko, Finsko, Norveško, Švedsko in Islandijo o stečaju, podpisano v Kobenhavnu 7. novembra 1933;
  - (k) Evropsko konvencijo o nekaterih mednarodnih vidikih stečaja, podpisano v Istanbulu 5. junija 1990;
  - (l) Sporazum med Federativno ljudsko republiko Jugoslavijo in Kraljevino Grčijo o vzajemnem priznavanju in izvrševanju sodnih odločb, podpisan v Atenah dne 18. junija 1959;
  - (m) Sporazum med Federativno ljudsko republiko Jugoslavijo in Republiko Avstrijo o medsebojnem priznavanju in izvrševanju arbitražnih sodb in arbitražnih poravnav v trgovinskih zadevah, podpisan v Beogradu dne 18. marca 1960;

- (n) Konvencija med Federativno ljudsko republiko Jugoslavijo in Republiko Italijo o vzajemni pravni pomoči v civilnih in upravnih zadevah, podpisana v Rimu dne 3. decembra 1960;
  - (o) Sporazum med Socialistično federativno republiko Jugoslavijo in Kraljevino Belgijo o pravni pomoči v civilnih in trgovinskih stvareh, podpisan v Beogradu dne 24. septembra 1971;
  - (p) Konvencija med vladama Jugoslavije in Francije o priznavanju in izvrševanju sodnih odločb v civilnih in trgovskih stvareh, podpisana v Parizu dne 18. maja 1971;
  - (q) Sporazum med Češkoslovaško socialistično republiko in Helensko republiko o pravni pomoči v civilnih in kazenskih zadevah, podpisana v Atenah dne 22. oktobra 1980 in še vedno veljavna med Češko in Grčijo;
  - (r) Sporazum med Češkoslovaško socialistično republiko in Republiko Ciper o pravni pomoči v civilnih in kazenskih zadevah, podpisan v Nikoziji dne 23. aprila 1982 in še vedno veljaven med Češko in Ciprom;
  - (s) Pogodba med vlado Češkoslovaške socialistične republike in vlado Francoske republike o pravni pomoči ter priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih, družinskopravnih in trgovinskih zadevah, podpisana v Parizu dne 10. maja 1984 in še vedno veljavna med Češko in Francijo;
  - (t) Pogodba med Češkoslovaško socialistično republiko in Italijansko republiko o pravni pomoči v civilnih in kazenskih zadevah, podpisana v Pragi dne 6. decembra 1985 in še vedno veljavna med Češko in Italijo;
  - (u) Sporazum med Republiko Latvijo, Republiko Estonijo in Republiko Litvo o pravni pomoči in pravnih razmerjih, podpisana v Talinu dne 11. novembra 1992;
  - (v) Sporazum med Estonijo in Poljsko o pravni pomoči in pravnih razmerjih v civilnih, delovnopravnih in kazenskih zadevah, podpisan v Talinu dne 27. novembra 1998;
  - (w) Sporazum med Republiko Litvo in Republiko Poljsko o pravni pomoči in pravnih razmerjih v civilnih, družinskih, delovnopravnih in kazenskih zadevah, podpisan v Varšavi dne 26. januarja 1993;
  - (x) Konvencija med Socialistično republiko Romunijo in Helensko republiko o pravni pomoči v civilnih in kazenskih zadevah in njen protokol, podpisana v Bukarešti 19. oktobra 1972;
  - (y) Konvencija med Socialistično republiko Romunijo in Francosko republiko o pravni pomoči v civilnih in kazenskih zadevah, podpisana v Parizu 5. novembra 1974;
  - (z) Sporazum med Ljudsko republiko Bolgarijo in Helensko republiko o pravni pomoči v civilnih in kazenskih zadevah, podpisan v Atenah 10. aprila 1976;
  - (aa) Sporazum med Ljudsko republiko Bolgarijo in Republiko Ciper o pravni pomoči v civilnih in kazenskih zadevah, podpisan v Nikoziji 29. aprila 1983;
  - (ab) Sporazum med vlado Ljudske republike Bolgarije in vlado Francoske republike o vzajemni pravni pomoči v civilnih zadevah, podpisan v Sofiji 18. januarja 1989;
  - (ac) Pogodba med Romunijo in Češko o pravni pomoči v civilnih zadevah, podpisana v Bukarešti 11. julija 1994;
  - (ad) Pogodba med Romunijo in Republiko Poljsko o pravni pomoči in pravnih razmerjih v civilnih zadevah, podpisana v Bukarešti 15. maja 1999.
2. Konvencije iz odstavka 1, ostanejo v zvezi s postopki, ki so bili uvedeni pred začetkom veljavnosti Uredbe (ES) št. 1346/2000, še naprej v veljavi.
3. Ta uredba se ne uporablja:
- (a) v nobeni državi članici, v kolikor je nezdružljiva z obveznostmi, ki v zvezi s stečajem izhajajo iz konvencije, sklenjene med navedeno državo članico in eno ali več tretjimi državami pred začetkom veljavnosti Uredbe (ES) št. 1346/2000;
  - (b) v Združenem kraljestvu Velika Britanija in Severna Irska, v kolikor je nezdružljiva z obveznostmi, ki v zvezi s stečajem izhajajo iz kakršnih koli sporazumov v okviru Commonwealth, ki so obstajali v času začetka veljavnosti Uredbe (ES) št. 1346/2000.

Člen 86

Informacije o nacionalnem insolvenčnem pravu in insolvenčnem pravu Unije

1. Države članice v okviru Evropske pravosodne mreže v civilnih in gospodarskih zadevah, vzpostavljene z Odločbo Sveta 2001/470/ES ⁽¹⁾, ter zaradi zagotavljanja informacij javnosti pripravijo kratek opis svoje nacionalne zakonodaje in postopkov v zvezi z insolventnostjo, zlasti v zvezi z zadevami iz člena 7(2).
2. Države članice informacije iz odstavka 1 redno posodablajo.
3. Komisija objavi informacije v zvezi s to uredbo.

Člen 87

Vzpostavitev medsebojnega povezovanja registrov

Komisija sprejme izvedbene akte o uvedbi medsebojnega povezovanja registrov insolventnosti iz člena 25. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 89(3).

Člen 88

Vzpostavitev in naknadne spremembe standardnih obrazcev

Komisija sprejme izvedbene akte za pripravo in po potrebi spremembo obrazcev iz člena 27(4), členov 54 in 55 ter člena 64(2). Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s svetovalnim postopkom iz člena 89(2).

Člen 89

Postopek v odboru

1. Komisiji pomaga odbor. Ta odbor je odbor v smislu Uredbe (EU) št. 182/2011.
2. Pri sklicevanju na ta odstavek se uporablja člen 4 Uredbe (EU) št. 182/2011.
3. Pri sklicevanju na ta odstavek se uporablja člen 5 Uredbe (EU) št. 182/2011.

Člen 90

Klavzula o pregledu

1. Komisija najpozneje 27. junija 2027, nato pa vsakih pet let, Evropskemu parlamentu, Svetu in Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru predloži poročilo o uporabi te uredbe. Poročilu se po potrebi priloži predlog o prilagoditvi te uredbe.
2. Komisija najpozneje 27. junija 2022 Evropskemu parlamentu, Svetu in Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru predloži poročilo o uporabi postopkov za usklajevanje skupine. Poročilu se po potrebi priloži predlog o prilagoditvi te uredbe.
3. Komisija najpozneje 1. januarja 2016 Evropskemu parlamentu, Svetu in Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru predloži študijo o čezmejnih vprašanjih na področju odgovornosti direktorjev in prepovedi opravljanja funkcije direktorja.
4. Komisija najpozneje 27. junija 2020 Evropskemu parlamentu, Svetu in Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru predloži študijo o vprašanju zlorab pri izbiranju najugodnejšega sodišča.

⁽¹⁾ Odločba Sveta 2001/470/ES z dne 28. maja 2001 o ustanovitvi Evropske pravosodne mreže v civilnih in gospodarskih zadevah (UL L 174, 27.6.2001, str. 25).

Člen 91

Razveljavitev

Uredba (ES) št. 1346/2000 se razveljavi.

Sklicevanja na razveljavljeno uredbo se štejejo kot sklicevanja na to uredbo in se berejo v skladu s korelacijsko tabelo iz Priloge D k tej uredbi.

Člen 92

Začetek veljavnosti

Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Uporablja se od 26. junija 2017, z izjemo:

- (a) člena 86, ki se uporablja od 26. junija 2016;
- (b) člena 24(1), ki se uporablja od 26. junija 2018, in
- (c) člena 25, ki se uporablja od 26. junija 2019.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v državah članicah v skladu s Pogodbama.

V Strasbourgu, 20. maja 2015

Za Evropski parlament
Predsednik
M. SCHULZ

Za Svet
Predsednica
Z. KALNIŃA-LUKAŠEVICA

PRILOGA A

Postopki v primeru insolventnosti iz točke 4 člena 2

BELGIQUE/BELGIË

- Het faillissement/La faillite,
- De gerechtelijke reorganisatie door een collectief akkoord/La réorganisation judiciaire par accord collectif,
- De gerechtelijke reorganisatie door een minnelijk akkoord/ La réorganisation judiciaire par accord amiable,
- De gerechtelijke reorganisatie door overdracht onder gerechtelijk gezag/La réorganisation judiciaire par transfert sous autorité de justice,
- De collectieve schuldenregeling/Le règlement collectif de dettes,
- De vrijwillige vereffening/La liquidation volontaire,
- De gerechtelijke vereffening/La liquidation judiciaire,
- De voorlopige ontneming van beheer, bepaald in artikel 8 van de faillissementswet/Le dessaisissement provisoire, visé à l'article 8 de la loi sur les faillites,

БЪЛГАРИЯ

- Производство по несъстоятелност,

ČESKÁ REPUBLIKA

- Konkurs,
- Reorganizace,
- Oddlužení,

DEUTSCHLAND

- Das Konkursverfahren,
- Das gerichtliche Vergleichsverfahren,
- Das Gesamtvollstreckungsverfahren,
- Das Insolvenzverfahren,

EESTI

- Pankrotimenetus,
- Võlgade ümberkujundamise menetlus,

ÉIRE/IRELAND

- Compulsory winding-up by the court,
- Bankruptcy,
- The administration in bankruptcy of the estate of persons dying insolvent,
- Winding-up in bankruptcy of partnerships,
- Creditors' voluntary winding-up (with confirmation of a court),
- Arrangements under the control of the court which involve the vesting of all or part of the property of the debtor in the Official Assignee for realisation and distribution,
- Examinership,
- Debt Relief Notice,
- Debt Settlement Arrangement,
- Personal Insolvency Arrangement,

ΕΛΛΑΔΑ

- Η πτώχευση,
- Η ειδική εκκαθάριση εν λειτουργία,
- Σχέδιο αναδιοργάνωσης,
- Απλοποιημένη διαδικασία επί πτωχεύσεων μικρού αντικειμένου,
- Διαδικασία Εξυγίανσης,

ESPAÑA

- Concurso,
- Procedimiento de homologación de acuerdos de refinanciación,
- Procedimiento de acuerdos extrajudiciales de pago,
- Procedimiento de negociación pública para la consecución de acuerdos de refinanciación colectivos, acuerdos de refinanciación homologados y propuestas anticipadas de convenio,

FRANCE

- Sauvegarde,
- Sauvegarde accélérée,
- Sauvegarde financière accélérée,
- Redressement judiciaire,
- Liquidation judiciaire,

HRVATSKA

- Stečajni postupak,

ITALIA

- Fallimento,
- Concordato preventivo,
- Liquidazione coatta amministrativa,
- Amministrazione straordinaria,
- Accordi di ristrutturazione,
- Procedure di composizione della crisi da sovraindebitamento del consumatore (accordo o piano),
- Liquidazione dei beni,

ΚΥΠΡΟΣ

- Υποχρεωτική εκκαθάριση από το Δικαστήριο,
- Εκούσια εκκαθάριση από μέλη,
- Εκούσια εκκαθάριση από πιστωτές
- Εκκαθάριση με την εποπτεία του Δικαστηρίου,
- Διάταγμα Παραλαβής και πτώχευσης κατόπιν Δικαστικού Διατάγματος,
- Διαχείριση της περιουσίας προσώπων που απεβίωσαν αφερέγγυα,

LATVIJA

- Tiesiskās aizsardzības process,
- Juridiskās personas maksātnespējas process,
- Fiziskās personas maksātnespējas process,

LIETUVA

- Įmonės restruktūrizavimo byla,
- Įmonės bankroto byla,
- Įmonės bankroto procesas ne teismo tvarka,
- Fizinio asmens bankroto procesas,

LUXEMBOURG

- Faillite,
- Gestion contrôlée,
- Concordat préventif de faillite (par abandon d'actif),
- Régime spécial de liquidation du notariat,
- Procédure de règlement collectif des dettes dans le cadre du surendettement,

MAGYARORSZÁG

- Csődeljárás,
- Felszámolási eljárás,

MALTA

- Xoljiment,
- Amministrazzjoni,
- Stralċ volontarju mill-membri jew mill-kredituri,
- Stralċ mill-Qorti,
- Falliment f'każ ta' kummerċjant,
- Proċedura biex kumpanija tirkupra,

NEDERLAND

- Het faillissement,
- De surséance van betaling,
- De schuldsaneringsregeling natuurlijke personen,

ÖSTERREICH

- Das Konkursverfahren (Insolvenzverfahren),
- Das Sanierungsverfahren ohne Eigenverwaltung (Insolvenzverfahren),
- Das Sanierungsverfahren mit Eigenverwaltung (Insolvenzverfahren),
- Das Schuldenregulierungsverfahren,
- Das Abschöpfungsverfahren,
- Das Ausgleichsverfahren,

POLSKA

- Postępowanie naprawcze,
- Upadłość obejmująca likwidację,
- Upadłość z możliwością zawarcia układu,

PORTUGAL

- Processo de insolvência,
- Processo especial de revitalização,

ROMÂNIA

- Procedura insolvenței,
- Reorganizarea judiciară,
- Procedura falimentului,
- Concordatul preventiv,

SLOVENIJA

- Postopek preventivnega prestrukturiranja,
- Postopek prisilne poravnave,
- Postopek poenostavljene prisilne poravnave,
- Stečajni postopek: stečajni postopek nad pravno osebo, postopek osebnega stečaja in postopek stečaja zapuščine,

SLOVENSKO

- Konkurzné konanie,
- Reštrukturalizačné konanie,
- Oddĺženie,

SUOMI/FINLAND

- Konkurssi/konkurs,
- Yrityssaneeraus/företagssanering,
- Yksityishenkilön velkajärjestely/skuldsanering för privatpersoner,

SVERIGE

- Konkurs,
- Företagsrekonstruktion,
- Skuldsanering,

UNITED KINGDOM

- Winding-up by or subject to the supervision of the court,
  - Creditors' voluntary winding-up (with confirmation by the court),
  - Administration, including appointments made by filing prescribed documents with the court,
  - Voluntary arrangements under insolvency legislation,
  - Bankruptcy or sequestration.
-

PRILOGA B

Stežajni upravitelji iz točke 5 člena 2

BELGIQUE/BELGIË

- De curator/Le curateur,
- De gedelegeerd rechter/Le juge-délégué,
- De gerechtsmandataris/Le mandataire de justice,
- De schuldbemiddelaar/Le médiateur de dettes,
- De vereffenaar/Le liquidateur,
- De voorlopige bewindvoerder/L'administrateur provisoire,

БЪЛГАРИЯ

- Назначен предварително временен синдик,
- Временен синдик,
- (Постоянен) синдик,
- Служебен синдик,

ČESKÁ REPUBLIKA

- Insolvenční správce,
- Předběžný insolvenční správce,
- Oddělený insolvenční správce,
- Zvláštní insolvenční správce,
- Zástupce insolvenčního správce,

DEUTSCHLAND

- Konkursverwalter,
- Vergleichsverwalter,
- Sachwalter (nach der Vergleichsordnung),
- Verwalter,
- Insolvenzverwalter,
- Sachwalter (nach der Insolvenzordnung),
- Treuhänder,
- Vorläufiger Insolvenzverwalter,
- Vorläufiger Sachwalter,

EESTI

- Pankrotihaldur,
- Ajutine pankrotihaldur,
- Usaldusisik,

ÉIRE/IRELAND

- Liquidator,
- Official Assignee,
- Trustee in bankruptcy,

- Provisional Liquidator,
- Examiner,
- Personal Insolvency Practitioner,
- Insolvency Service,

ΕΛΛΑΔΑ

- Ο σύνδικος,
- Ο εισηγητής,
- Η επιτροπή των πιστωτών,
- Ο ειδικός εκκαθαριστής,

ESPAÑA

- Administrador concursal,
- Mediador concursal,

FRANCE

- Mandataire judiciaire,
- Liquidateur,
- Administrateur judiciaire,
- Commissaire à l'exécution du plan,

HRVATSKA

- Stečajni upravitelj,
- Privremeni stečajni upravitelj,
- Stečajni povjerenik,
- Povjerenik,

ITALIA

- Curatore,
- Commissario giudiziale,
- Commissario straordinario,
- Commissario liquidatore,
- Liquidatore giudiziale,
- Professionista nominato dal Tribunale,
- Organismo di composizione della crisi nella procedura di composizione della crisi da sovraindebitamento del consumatore,
- Liquidatore,

ΚΥΠΡΟΣ

- Εκκαθαριστής και Προσωρινός Εκκαθαριστής,
- Επίσημος Παραλήπτης,
- Διαχειριστής της Πτώχευσης,

LATVIJA

- Maksātnespējas procesa administrators,

LIETUVA

- Bankroto administratorius,
- Restruktūrizavimo administratorius,

LUXEMBOURG

- Le curateur,
- Le commissaire,
- Le liquidateur,
- Le conseil de gérance de la section d'assainissement du notariat,
- Le liquidateur dans le cadre du surendettement,

MAGYARORSZÁG

- Vagyongfelügyelő,
- Felszámoló,

MALTA

- Amministratur Proviżorju,
- Riċevitur Uffiċjali,
- Stralċjarju,
- Manager Speċjali,
- Kuraturi f'każ ta' proċeduri ta' falliment,
- Kontrollur Speċjali,

NEDERLAND

- De curator in het faillissement,
- De bewindvoerder in de surséance van betaling,
- De bewindvoerder in de schuldsaneringsregeling natuurlijke personen,

ÖSTERREICH

- Masseverwalter,
- Sanierungsverwalter,
- Ausgleichsverwalter,
- Besonderer Verwalter,
- Einstweiliger Verwalter,
- Sachwalter,
- Treuhänder,
- Insolvenzgericht,
- Konkursgericht,

POLSKA

- Syndyk,
- Nadzorca sądowy,
- Zarządca,

PORTUGAL

- Administrador da insolvência,
- Administrador judicial provisório,

ROMÂNIA

- Practician în insolvență,
- Administrator concordatar,
- Administrator judiciar,
- Lichidator judiciar,

SLOVENIJA

- Upravitelj,

SLOVENSKO

- Predbežný správca,
- Správca,

SUOMI/FINLAND

- Pesänhoitaja/boförvaltare,
- Selvittäjä/utredare,

SVERIGE

- Förvaltare,
- Rekonstruktör,

UNITED KINGDOM

- Liquidator,
  - Supervisor of a voluntary arrangement,
  - Administrator,
  - Official Receiver,
  - Trustee,
  - Provisional Liquidator,
  - Interim Receiver,
  - Judicial factor.
-

PRILOGA C

Razveljavljena uredba s seznamom njenih zaporednih sprememb

Uredba Sveta (ES) št. 1346/2000

(UL L 160, 30.6.2000, str. 1).

Uredba Sveta (ES) št. 603/2005

(UL L 100, 20.4.2005, str. 1).

Uredba Sveta (ES) št. 694/2006

(UL L 121, 6.5.2006, str. 1).

Uredba Sveta (ES) št. 1791/2006

(UL L 363, 20.12.2006, str. 1).

Uredba Sveta (ES) št. 681/2007

(UL L 159, 20.6.2007, str. 1).

Uredba Sveta (ES) št. 788/2008

(UL L 213, 8.8.2008, str. 1).

Izvedbena uredba Sveta (EU) št. 210/2010

(UL L 65, 13.3.2010, str. 1).

Izvedbena uredba Sveta (EU) št. 583/2011

(UL L 160, 18.6.2011, str. 52).

Uredba Sveta (EU) št. 517/2013

(UL L 158, 10.6.2013, str. 1).

Izvedbena uredba Sveta (EU) št. 663/2014

(UL L 179, 19.6.2014, str. 4).

Akt o pogojih pristopa Češke republike, Republike Estonije, Republike Cipra, Republike Latvije, Republike Litve, Republike Madžarske, Republike Malte, Republike Poljske, Republike Slovenije in Slovaške republike in prilagoditvah Pogodb, na katerih temelji Evropska unija

(UL L 236, 23.9.2003, str. 33).

PRILOGA D

Korelacijska tabela

Uredba (ES) št. 1346/2000	Ta uredba
Člen 1	Člen 1
Člen 2, uvodne besede	Člen 2, uvodne besede
Člen 2, točka (a)	Člen 2, točka 4
Člen 2, točka (b)	Člen 2, točka 5
Člen 2, točka (c)	—
Člen 2, točka (d)	Člen 2, točka 6
Člen 2, točka (e)	Člen 2, točka 7
Člen 2, točka (f)	Člen 2, točka 8
Člen 2, točka (g), uvodne besede	Člen 2, točka 9, uvodne besede
Člen 2, točka (g), prva alineja	Člen 2, točka 9 (vii)
Člen 2, točka (g), druga alineja	Člen 2, točka 9 (iv)
Člen 2, točka (g), tretja alineja	Člen 2, točka 9 (viii)
Člen 2, točka (h)	Člen 2, točka 10
—	Člen 2, točke 1 do 3 in 11 do 13
—	Člen 2, točka 9 (i) do (iii), (v), (vi)
Člen 3	Člen 3
—	Člen 4
—	Člen 5
—	Člen 6
Člen 4	Člen 7
Člen 5	Člen 8
Člen 6	Člen 9
Člen 7	Člen 10
Člen 8	Člen 11(1)
—	Člen 11(2)
Člen 9	Člen 12
Člen 10	Člen 13(1)
—	Člen 13(2)
Člen 11	Člen 14
Člen 12	Člen 15
Člen 13, prva alineja	Člen 16, točka (a)
Člen 13, druga alineja	Člen 16, točka (b)
Člen 14, prva alineja	Člen 17, točka (a)
Člen 14, druga alineja	Člen 17, točka (b)

Uredba (ES) št. 1346/2000	Ta uredba
Člen 14, tretja alinea	Člen 17, točka (c)
Člen 15	Člen 18
Člen 16	Člen 19
Člen 17	Člen 20
Člen 18	Člen 21
Člen 19	Člen 22
Člen 20	Člen 23
—	Člen 24
—	Člen 25
—	Člen 26
—	Člen 27
Člen 21(1)	Člen 28(2)
Člen 21(2)	Člen 28(1)
Člen 22	Člen 29
Člen 23	Člen 30
Člen 24	Člen 31
Člen 25	Člen 32
Člen 26	Člen 33
Člen 27	Člen 34
Člen 28	Člen 35
—	Člen 36
Člen 29	Člen 37(1)
—	Člen 37(2)
—	Člen 38
—	Člen 39
Člen 30	Člen 40
Člen 31	Člen 41
—	Člen 42
—	Člen 43
—	Člen 44
Člen 32	Člen 45
Člen 33	Člen 46
Člen 34(1)	Člen 47(1)
Člen 34(2)	Člen 47(2)
Člen 34(3)	—
—	Člen 48
Člen 35	Člen 49
Člen 36	Člen 50
Člen 37	Člen 51

Uredba (ES) št. 1346/2000	Ta uredba
Člen 38	Člen 52
Člen 39	Člen 53
Člen 40	Člen 54
Člen 41	Člen 55
Člen 42	—
—	Člen 56
—	Člen 57
—	Člen 58
—	Člen 59
—	Člen 60
—	Člen 61
—	Člen 62
—	Člen 63
—	Člen 64
—	Člen 65
—	Člen 66
—	Člen 67
—	Člen 68
—	Člen 69
—	Člen 70
—	Člen 71
—	Člen 72
—	Člen 73
—	Člen 74
—	Člen 75
—	Člen 76
—	Člen 77
—	Člen 78
—	Člen 79
—	Člen 80
—	Člen 81
—	Člen 82
—	Člen 83
Člen 43	Člen 84(1)
—	Člen 84(2)
Člen 44	Člen 85
—	Člen 86
Člen 45	—
—	Člen 87
—	Člen 88

Uredba (ES) št. 1346/2000	Ta uredba
—	Člen 89
Člen 46	Člen 90(1)
—	Člen 90(2) do (4)
—	Člen 91
Člen 47	Člen 92
Priloga A	Priloga A
Priloga B	—
Priloga C	Priloga B
—	Priloga C
—	Priloga D

DIREKTIVE

DIREKTIVA (EU) 2015/849 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

z dne 20. maja 2015

o preprečevanju uporabe finančnega sistema za pranje denarja ali financiranje terorizma, spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive 2005/60/ES Evropskega parlamenta in Sveta in Direktive Komisije 2006/70/ES

(Besedilo velja za EGP)

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 114 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropske centralne banke ⁽¹⁾,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ⁽²⁾,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ⁽³⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Tokovi nezakonitega denarja lahko škodujejo integriteti, stabilnosti in ugledu finančnega sektorja ter ogrozijo notranji trg Unije in mednarodni razvoj. Pranje denarja, financiranje terorizma in organizirani kriminal ostajajo velike težave, ki bi jih bilo treba obravnavati na ravni Unije. Poleg nadaljnega razvoja kazensko-pravnega pristopa na ravni Unije je nujno in lahko prinese dodatne rezultate tudi usmerjeno in sorazmerno preprečevanje uporabe finančnega sistema za namene pranja denarja in financiranja terorizma.
- (2) Prizadevanja storilcev kaznivih dejanj in oseb, ki jim pri tem pomagajo, da bi prikrili izvor premoženjskih koristi, pridobljenih s kaznivimi dejanji, ali pa zakonit ali nezakonit denar preusmerili v namene terorizma, lahko resno ogrozijo trdnost, integriteto in stabilnost kreditnih institucij in finančnih institucij ter zaupanje v finančni sistem kot celoto. Vpleteni v pranje denarja in tisti, ki financirajo terorizem, bi lahko poskušali olajšati izvrševanje kaznivih dejanj z izkoriščanjem prostega pretoka kapitala in svobode zagotavljanja finančnih storitev, ki ju zajema integrirano finančno območje Unije. Zato je treba na ravni Unije sprejeti nekatere usklajevalne ukrepe. Obenem bi bilo treba cilje za zaščito družbe pred kriminalom ter zaščite stabilnosti in integritete finančnega sistema Unije uravnotežiti s potrebo po oblikovanju regulativnega okolja, ki omogoča, da podjetja širijo svoje poslovanje in pri tem nimajo nesorazmernih stroškov zaradi zagotavljanja skladnosti s predpisi.
- (3) Ta direktiva je že četrta direktiva, ki naslavlja nevarnost pranja denarja. V Direktivi Sveta 91/308/EGS ⁽⁴⁾ je bilo pranje denarja opredeljeno v smislu nezakonitega trgovanja z mamili, obveznosti pa so bile naložene le

⁽¹⁾ UL C 166, 12.6.2013, str. 2.

⁽²⁾ UL C 271, 19.9.2013, str. 31.

⁽³⁾ Stališče Evropskega parlamenta z dne 11. marca 2014 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in stališče Sveta v prvi obravnavi z dne 20. aprila 2015 (še ni objavljeno v Uradnem listu). Stališče Evropskega parlamenta z dne 20. maja 2015 (še ni objavljeno v Uradnem listu).

⁽⁴⁾ Direktiva Sveta 91/308/EGS z dne 10. junija 1991 o preprečevanju uporabe finančnega sistema za pranje denarja (UL L 166, 28.6.1991, str. 77).

finančnemu sektorju. Z Direktivo 2001/97/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾ je bilo razširjeno področje uporabe Direktive 91/308/EGS, kar zadeva kazniva dejanja ter kar zadeva poklice in dejavnosti. Junija 2003 je Projektna skupina za finančno ukrepanje (v nadaljnjem besedilu: FATF) revidirala svoja priporočila, tako da je vanje zajela financiranje terorizma, in oblikovala podrobnejše zahteve v zvezi z identifikacijo in preverjanjem strank, primere, v katerih lahko večje tveganje pranja denarja ali financiranja terorizma upravičuje okrepljene ukrepe, ter primere, v katerih lahko manjše tveganje upravičuje manj strog nadzor. Te spremembe so bile odražene v Direktivi 2005/60/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾ ter v Direktivi Komisije 2006/70/ES ⁽³⁾.

- (4) Pranje denarja in financiranje terorizma se pogosto izvajata v mednarodnem okviru. Ukrepi, sprejeti izključno na nacionalni ravni ali na ravni Unije, brez upoštevanja mednarodnega usklajevanja in sodelovanja, bi imeli zelo omejene učinke. Ukrepi, ki jih Unija sprejme na tem področju, bi morali biti zato združljivi z drugimi ukrepi, sprejetimi na mednarodnih forumih, in vsaj tako strogi. Pri ukrepih Unije bi bilo treba še naprej upoštevati zlasti priporočila FATF in instrumente drugih mednarodnih organov, dejavnih na področju boja proti pranju denarja in financiranju terorizma. Zaradi večje učinkovitosti boja proti pranju denarja in financiranju terorizma bi bilo treba relevantne pravne akte Unije, kadar je to ustrezno, uskladiti z Mednarodnimi standardi za boj proti pranju denarja ter financiranju terorizma in širjenju orožja, ki jih je FATF sprejela februarja 2012 (v nadaljnjem besedilu: revidirana priporočila FATF).
- (5) Poleg tega zloraba finančnega sistema za preusmerjanje nezakonitega ali celo zakonitega denarja v namene terorizma jasno ogroža integriteto, pravilno delovanje, ugled in stabilnost finančnega sistema. Zato bi morali preventivni ukrepi, določeni v tej direktivi, naslavljati manipuliranje z denarjem, pridobljenim s hudim kaznivim dejanjem, in zbiranje denarnih sredstev ali premoženja za namene terorizma.
- (6) Višji zneski pri plačilih v gotovini predstavljajo visoko tveganje pranja denarja in financiranja terorizma. Za boljši nadzor in manjša tveganja, ki jih prinašajo takšna plačila v gotovini, bi morale biti osebe, ki trgujejo z blagom, zajete s to direktivo, kolikor opravljajo ali prejemajo plačila v gotovini v višini 10 000 EUR ali več. Države članice bi morale imeti možnost sprejeti nižje mejne vrednosti, dodatne splošne omejitve uporabe gotovine in druge strožje določbe.
- (7) Proizvodi elektronskega denarja se vse pogosteje uporabljajo kot nadomestek za bančne račune, kar poleg ukrepov, določenih v Direktivi 2009/110/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁴⁾, opravičuje, da so ti proizvodi podvrženi obveznostim preprečevanja pranja denarja in boja proti financiranju terorizma (AML/CFT). Vendar pa bi državam članicam v določenih dokazanih okoliščinah z nizkim tveganjem in pod strogimi pogoji za blažitev tveganja moralo biti dovoljeno, da proizvode elektronskega denarja izvzamejo iz določenih ukrepov skrbnega preverjanja strank, kot sta identifikacija in preverjanje stranke ter dejanskega lastnika, ne pa tudi iz spremljanja transakcij ali poslovnih odnosov. Pogoji za blažitev tveganja bi morali vključevati zahtevo, da se izvzeti proizvodi elektronskega denarja uporabljajo izključno za nakup blaga ali storitev in da je elektronsko shranjeni znesek dovolj nizek, da izključuje izogibanje pravilom AML/CFT. Takšno izvzetje ne bi smelo posegati v diskrecijsko pravico držav članic, da pooblaščenim subjektom omogočijo, da v skladu s členom 15 za druge proizvode elektronskega denarja, ki predstavljajo manjša tveganja, uporabljajo poenostavljene ukrepe skrbnega preverjanja strank.
- (8) Kar zadeva pooblaščen subjekte za katere velja ta direktiva, se za pojem „nepremičninski zastopniki“ lahko šteje, da po potrebi vključuje posrednike pri najemu.

⁽¹⁾ Direktiva 2001/97/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. decembra 2001 o spremembi Direktive Sveta 91/308/EGS o preprečevanju uporabe finančnega sistema za pranje denarja (UL L 344, 28.12.2001, str. 76).

⁽²⁾ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2005/60/ES z dne 26. oktobra 2005 o preprečevanju uporabe finančnega sistema za pranje denarja in financiranje terorizma (UL L 309, 25.11.2005, str. 15).

⁽³⁾ Direktiva Komisije 2006/70/ES z dne 1. avgusta 2006 o določitvi izvedbenih ukrepov za Direktivo 2005/60/ES Evropskega parlamenta in Sveta glede opredelitve politično izpostavljene osebe in tehničnih meril za postopke poenostavljene dolžnosti skrbnosti pri ugotavljanju identitete stranke ter izjeme na podlagi finančne dejavnosti, ki poteka zgolj občasno ali v omejenem obsegu (UL L 214, 4.8.2006, str. 29).

⁽⁴⁾ Direktiva 2009/110/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. septembra 2009 o začetku opravljanja in opravljanju dejavnosti ter nadzoru skrbnega in varnega poslovanja institucij za izdajo elektronskega denarja ter o spremembah direktiv 2005/60/ES in 2006/48/ES in razveljavitvi Direktive 2000/46/ES (UL L 267, 10.10.2009, str. 7).

- (9) Za pravne strokovnjake, kot jih opredeljujejo države članice, bi morala ta direktiva veljati, kadar so vključeni v finančne ali poslovne transakcije, vključno z davčnim svetovanjem, ki predstavljajo največje tveganje za zlorabo storitev teh pravnih strokovnjakov z namenom pranja premoženjske koristi, pridobljene s kaznivimi dejanji, ali financiranja terorizma. Vendar bi bilo treba dovoliti izzetje od obveznosti sporočanja informacij, pridobljenih pred končanim sodnim postopkom, med njim ali po njem ali med ugotavljanjem pravnega položaja stranke. Za pravno svetovanje bi morala zato še vedno veljati obveznost varovanja poslovne skrivnosti, razen kadar je pravni strokovnjak udeležen pri pranju denarja ali financiranju terorizma, če je pravno svetovanje dano za namene pranja denarja ali financiranja terorizma ali pa pravni strokovnjak ve, da stranka išče pravno svetovanje za namene pranja denarja ali financiranja terorizma.
- (10) Neposredno primerljive storitve bi bilo treba obravnavati enako ne glede na to, kateri strokovnjaki, ki so zajeti s to direktivo, jih izvajajo. Da bi se zagotovilo spoštovanje pravic, zajamčenih v Listini Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljnjem besedilu: Listina), v primeru revizorjev, zunanjih računovodij in davčnih svetovalcev, ki imajo v nekaterih državah članicah pravico braniti ali zastopati stranko v sodnem postopku ali ugotavljati njen pravni položaj, za informacije, ki jih pridobijo pri opravljanju navedenih nalog, ne bi smele veljati obveznosti poročanja, določene v tej direktivi.
- (11) Pomembno je izrecno poudariti, da so „davčna kazniva dejanja“, povezana z neposrednimi in posrednimi davki, vključena v široko opredelitev pojma „kaznivo dejanje“ iz te direktive v skladu z revidiranimi priporočili FATF. Glede na to, da so lahko v posamezni državi članici različne davčne kršitve opredeljene kot „kaznivo dejanje“, ki se kaznuje s sankcijami iz točke 4(f) člena 3 te direktive, se lahko opredelitve davčnih kaznivih dejanj v nacionalnem pravu razlikujejo. Čeprav prizadevanja niso usmerjena v harmonizacijo opredelitev davčnih kaznivih dejanj v nacionalnem pravu držav članic, bi države članice morale v največji možni meri, ki jo nacionalno pravo še dovoljuje, omogočati izmenjavo informacij oziroma pomoč med finančnimi obveščevalnimi enotami EU (FIU).
- (12) Identificirati je treba vsako fizično osebo, ki ima v lasti pravni subjekt ali ga nadzoruje. Države članice bi morale zaradi zagotovitve dejanske preglednosti poskrbeti, da zajamejo čim širši krog pravnih subjektov, registriranih ali ustanovljenih v okviru katerega koli drugega mehanizma na njihovem ozemlju. Čeprav ugotovitev določenega odstotka imetništva delnic ali lastniškega deleža ne prispeva samodejno k ugotovitvi dejanskega lastnika, bi to moral biti eden od dokaznih dejavnikov, ki ga je treba upoštevati. Državam članicam pa bi moralo biti omogočeno, da se odločijo, da že nižji odstotek nakazuje lastništvo ali nadzor.
- (13) Kadar je to ustrezno, bi bilo treba identifikacijo in preverjanje dejanskih lastnikov razširiti na pravne subjekte, ki imajo v lasti druge pravne subjekte, pooblaščen subjekt pa bi moral poiskati fizično osebo oziroma osebe, ki prek lastništva ali na druge načine končno nadzorujejo pravni subjekt, ki je stranka. Nadzor na druge načine lahko med drugim vključuje merila nadzora, ki se uporabljajo za pripravo konsolidiranih računovodskih izkazov, denimo prek delničarskega sporazuma, izvajanja prevladujočega vpliva ali pristojnosti za imenovanje višjega vodstva. Lahko se zgodi, da ni mogoče identificirati nobene fizične osebe, ki končno poseduje ali nadzoruje pravni subjekt. Če ni razlogov za sum, lahko v takšnih izjemnih primerih pooblaščen subjekt, potem ko so izčrpali vse druge načine identifikacije, štejejo višje vodstvo kot dejanskega lastnika oziroma lastnike.
- (14) Potreba po natančnih in posodobljenih informacijah o dejanskem lastniku je eden ključnih dejavnikov pri iskanju storilcev kaznivih dejanj, ki bi svojo identiteto sicer lahko skrili za poslovno strukturo. Države članice bi zato morale zagotoviti, da subjekti, ustanovljeni na njihovem teritoriju v skladu z nacionalnim pravom, pridobijo in hranijo ustrezne, natančne in aktualne informacije o svojem dejanskem lastništvu, poleg osnovnih informacij, kot so ime in naslov družbe ter dokaz o registraciji in pravnem lastništvu. Zaradi večje preglednosti bi morale države članice, kot ukrep proti zlorabam pravnih oseb, zagotoviti, da se informacije o dejanskem lastništvu ob doslednem spoštovanju prava Unije hranijo v osrednjem registru, ki se nahaja zunaj družbe. Države članice lahko v ta namen uporabljajo osrednjo zbirko podatkov za zbiranje informacij o dejanskem lastništvu ali poslovni register ali kateri koli drug osrednji register. Države članice lahko odločijo, da so za vnašanje podatkov v register odgovorni pooblaščen subjekt. Države članice bi morale zagotoviti, da so te informacije v vseh primerih na voljo pristojnim organom in FIU ter posredovane pooblaščenemu subjektu, ko ti izvajajo ukrepe skrbnega preverjanja strank. Države članice bi morale tudi zagotoviti, da je v skladu s predpisi o varstvu podatkov dostop do informacij o dejanskem lastništvu odobren tudi drugim osebam, ki lahko izkažejo upravičen interes v zvezi s

pranjem denarja, financiranjem terorizma in povezanimi predhodnimi kaznivimi dejanji, kot so korupcija, davčna kazniva dejanja in goljufije. Osebe, ki lahko izkažejo upravičen interes, bi morale imeti dostop do informacij o vrsti in višini deležev v lasti upravičencev, in sicer o njihovi približni vrednosti.

- (15) V ta namen bi morale države članice z nacionalnim pravom omogočiti širši dostop, kot je določen s to direktivo.
- (16) Pravočasen dostop do informacij o dejanskem lastništvu bi bilo treba zagotoviti tako, da bi se izognili vsakršnemu tveganju obveščanja zadevne družbe.
- (17) Za zagotovitev enakih konkurenčnih pogojev za različne pravne oblike bi morali biti skrbniki poleg tega dolžni pridobiti, imeti na voljo in pooblaščenim subjektom, ki sprejemajo ukrepe skrbnega preverjanja strank, zagotoviti informacije o dejanskem lastništvu ter te informacije posredovati osrednjemu registru ali osrednji zbirki podatkov, pooblaščenim subjektom pa bi morali razkriti svoj status. Enake zahteve bi morale veljati za pravne subjekte, kot so fundacije, in pravne ureditve, podobne skladom.
- (18) Ta direktiva bi se morala uporabljati tudi za dejavnosti pooblaščenih subjektov, ki se opravljajo prek spleta.
- (19) Nove tehnologije podjetjem in strankam zagotavljajo časovno in stroškovno učinkovite rešitve, zato bi jih bilo treba upoštevati pri ocenjevanju tveganj. Pristojni organi in pooblaščeni subjekti bi morali biti proaktivni v boju proti novim in inovativnim metodam pranja denarja.
- (20) Predstavnike Unije v upravljaljskih organih Evropske banke za obnovo in razvoj se spodbuja, da izvajajo to direktivo in da na njenem spletnem mestu objavijo politike AML/CFT, ki vsebujejo podrobne postopke za uveljavljanje te direktive.
- (21) Uporaba storitev sektorja iger na srečo za pranje premoženjske koristi, pridobljene s kaznivimi dejanji, je skrb vzbujajoča. Za blažitev tveganj, povezanih s storitvami iger na srečo, bi morala ta direktiva zagotoviti obveznost, da se za ponudnike storitev iger na srečo, ki prinašajo večja tveganja, uporabijo ukrepi skrbnega preverjanja strank za posamezne transakcije, ki znašajo 2 000 EUR ali več. Države članice bi morale zagotoviti, da pooblaščeni subjekti uporabijo enake mejne vrednosti pri izplačilu dobitkov, vplačilu stav, tudi z nakupom ali zamenjavo igralnih žetonov, ali obojega. Ponudniki storitev iger na srečo s fizičnimi prostori, kot so igralnice, bi morali zagotoviti, da je morebitno skrbno preverjanje strank na točki vstopa v prostore mogoče povezati s transakcijami, ki jih stranka opravi v teh prostorih. Vendar pa bi državam članicam v dokazanih okoliščinah z nizkim tveganjem moralo biti dovoljeno, da določene storitve iger na srečo izvamejo iz nekaterih ali vseh zahtev, določenih v tej direktivi. Država članica bi lahko izvzetje uporabila le v strogo omejenih in utemeljenih okoliščinah ter takrat, kadar so tveganja pranja denarja ali financiranja terorizma nizka. Za takšna izvzetja bi bilo treba opraviti specifično oceno tveganja, ki obravnava tudi stopnjo ranljivosti zadevnih transakcij. O izvzetjih se uradno obvesti Komisijo. Države člane bi morale v oceni tveganja navesti, kako so upoštevale ustrezne ugotovitve iz poročil, ki jih je izdala Komisija v okviru ocene tveganja na nadnacionalni ravni.
- (22) Tveganje pranja denarja in financiranja terorizma ni enako v vseh primerih. Zato bi bilo treba uporabiti celosten pristop, ki temelji na tveganju. Pristop, ki temelji na tveganju, ni prekomerno permisivna možnost za države članice in pooblaščene subjekte. Vključuje učinkovitejše sprejemanje odločitev na podlagi dokazov za boljše ciljno usmeritev na tveganja pranja denarja in financiranja terorizma, s katerimi se soočajo Unija in tisti, ki v njej delujejo.
- (23) Podpora pristopu, ki temelji na tveganju, izhaja iz potrebe držav članic in Unije po prepoznavanju, razumevanju in blažitvi tveganj pranja denarja in financiranja terorizma, s katerimi se soočajo. Pomembnost nadnacionalnega pristopa k prepoznavanju tveganj je bila priznana na mednarodni ravni, pri tem pa bi morali imeti Evropski nadzorni organ (Evropski bančni organ) (v nadaljnjem besedilu: EBA), ustanovljen z Uredbo (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta⁽¹⁾, Evropski nadzorni organ (Evropski organ za zavarovanja in poklicne pokojnine) (v nadaljnjem besedilu: EIOPA), ustanovljen z Uredbo (EU) št. 1094/2010 Evropskega parlamenta in Sveta⁽²⁾, ter Evropski nadzorni organ (Evropski organ za vrednostne papirje in trge) (v nadaljnjem besedilu:

(1) Uredba (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski bančni organ) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/78/ES (UL L 331, 15.12.2010, str. 12).

(2) Uredba (EU) št. 1094/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski organ za zavarovanja in poklicne pokojnine) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/79/ES (UL L 331, 15.12.2010, str. 48).

ESMA), ustanovljen z Uredbo (EU) št. 1095/2010 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾, nalogo izdati, prek njihovega skupnega odbora, mnenje o tveganjih, ki vplivajo na finančni sektor Unije.

- (24) Primerno je, da Komisija ponovno preuči specifične čezmejne nevarnosti, ki bi lahko vplivale na notranji trg ter ki jih države članice ne morejo prepoznati in se proti njim tudi ne učinkovito bojevati. Zato bi ji bilo treba zaupati odgovornost za usklajevanje ocenjevanja tveganj, povezanih s čezmejnimi dejavnostmi. Za učinkovitost tega procesa je bistvenega pomena vključitev ustreznih strokovnjakov, kot je skupina strokovnjakov za preprečevanje pranja denarja in financiranja terorizma, predstavnikov iz FIU ter, kadar je to primerno, drugih organov na ravni Unije. Pomemben vir informacij za ta proces so tudi ocene tveganj in izkušnje na nacionalni ravni. Tako ocenjevanje čezmejnih tveganj s strani Komisije ne bi smelo vključevati obdelave osebnih podatkov. V vsakem primeru pa bi morali biti podatki popolnoma anonimizirani. Nacionalni nadzorni organi in nadzorni organi Unije za varstvo podatkov bi morali biti vključeni le, če ocena tveganja pranja denarja in financiranja terorizma vpliva na zasebnost posameznikov in varstvo njihovih osebnih podatkov.
- (25) Kadar je to primerno, bi morali biti rezultati ocen tveganj pravočasno na voljo pooblaščenim subjektom, da bi lahko prepoznali, obvladali in ublažili tveganja, ki so jim izpostavljeni sami.
- (26) Za še boljše prepoznavanje, razumevanje, obvladovanje in blažitev tveganj na ravni Unije bi morale države članice poleg tega druga drugi, Komisiji in EBA, EIOPA in ESMA (v nadaljnjem besedilu: evropski nadzorni organi) omogočiti dostop do rezultatov ocen tveganj.
- (27) Pri uporabi te direktive je primerno upoštevati značilnosti in potrebe manjših pooblaščenih subjektov, ki spadajo na njeno področje uporabe, ter zagotoviti obravnavanje, ki ustreza njihovim specifičnim potrebam in naravi poslovanja.
- (28) Za zaščito pravilnega delovanja finančnega sistema Unije in notranjega trga pred pranjem denarja in financiranjem terorizma bi bilo treba na Komisijo prenesti pooblastila, da v skladu s členom 290 Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU) sprejme akte, da se opredelijo jurisdikcije tretjih držav, ki imajo v svojih nacionalnih ureditvah AML/CFT strateške pomanjkljivosti (v nadaljnjem besedilu: tretje države z visokim tveganjem). Kar zadeva tretje države z visokim tveganjem, so za učinkovito spopadanje z obstoječimi tveganji in preprečevanje pojava novih zaradi spreminjajoče se narave nevarnosti pranja denarja in financiranja terorizma, ki je posledica stalnega razvoja tehnologije in sredstev, ki so na voljo storilcem kaznivih dejanj, potrebne hitre in nenehne prilagoditve pravnega okvira. Komisija bi morala upoštevati informacije mednarodnih organizacij in organov za določanje standardov na področju AML/CFT, kot so javne izjave FATF, poročila o vzajemnem vrednotenju ali podrobni oceni ali objavljena poročila o nadaljnjem ukrepanju, in svoje ocene po potrebi prilagoditi spremembam v njih.
- (29) Države članice bi morale zagotoviti vsaj to, da pooblašчени subjekti pri obravnavi fizičnih oseb ali pravnih subjektov s sedežem v tretjih državah z visokim tveganjem, kot jih opredeli Komisija, uporabijo okrepljene ukrepe skrbnega preverjanja strank. Prav tako bi moralo biti prepovedano zanašanje na tretje osebe s sedežem v takšnih tretjih državah z visokim tveganjem. Za države, ki niso uvrščene na seznam, se ne bi smelo samodejno šteti, da imajo učinkovite sisteme AML/CFT, fizične osebe ali pravne subjekte s sedežem v takšnih državah pa bi bilo treba oceniti z upoštevanjem tveganja.
- (30) Narava samega tveganja je spremenljiva, pri čemer lahko spremenljivke same po sebi ali skupaj povečajo ali zmanjšajo potencialno tveganje in tako vplivajo na ustrezno raven preventivnih ukrepov, kakršni so ukrepi skrbnega preverjanja strank. Zato obstajajo okoliščine, v katerih bi bilo treba uporabiti okrepljeno skrbnost, in okoliščine, v katerih je lahko primerna poenostavljena skrbnost preverjanja.
- (31) Priznati bi bilo treba, da nekatere situacije predstavljajo večje tveganje pranja denarja ali financiranja terorizma. Čeprav bi bilo treba ugotoviti identiteto in poslovni profil vseh strank, obstajajo primeri, v katerih so potrebni posebej strogi postopki identifikacije in preverjanja strank.

⁽¹⁾ Uredba (EU) št. 1095/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski organ za vrednostne papirje in trge) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/77/ES (UL L 331, 15.12.2010, str. 84).

- (32) To še posebej velja za odnose s posamezniki, ki so ali ki so imeli pomembno javno funkcijo znotraj Unije ali na mednarodni ravni, zlasti če posamezniki prihajajo iz držav z visoko stopnjo korupcije. Takšni odnosi lahko zlasti ogrozijo ugled finančnega sektorja in ga izpostavijo pravnim tveganjem. Mednarodno prizadevanje v boju proti korupciji upravičuje tudi potrebo, da se takšnim osebam posveti posebna pozornost in da se uporabijo ustrezni okrepljeni ukrepi skrbnega preverjanja strank v zvezi z osebami, ki so ali so bile na vidnem javnem položaju v matični državi ali v tujini, ter v zvezi s posamezniki na višjih položajih v mednarodnih organizacijah.
- (33) Zahteve v zvezi s politično izpostavljenimi osebami so preventivne in ne kazenske narave, zato se jih ne bi smelo razlagati, kot da stigmatizirajo politično izpostavljene osebe, kot da so že same po sebi vpletene v kazniva dejanja. Zavrnitev poslovnega odnosa osebo, ki temelji zgolj na ugotovitvi, da je politično izpostavljena oseba, je v nasprotju s črko in duhom te direktive ter revidiranimi priporočili FATF.
- (34) Pridobitev odobritve višjega vodstva za vzpostavitev poslovnih odnosov ne pomeni, da je treba pridobiti odobritev uprave v vseh primerih. Moralo bi biti mogoče, da se takšna odobritev pridobi od nekoga, ki je dovolj dobro seznanjen z izpostavljenostjo institucije tveganju pranja denarja in financiranja terorizma ter je na dovolj visokem položaju, da sprejema odločitve, ki vplivajo na njeno izpostavljenost tveganju.
- (35) V izogib ponavljajočim se postopkom identifikacije strank, ki vodijo do zastojev in neučinkovitosti v poslovanju, je ob ustreznih zaščitnih ukrepih primerno, da pooblaščen subjekt sprejme tudi stranke, katerih identifikacija je že bila izvedena drugje. Kadar se pooblaščen subjekt zanaša na tretjo osebo, bi moral končno odgovornost za skrbno preverjanje strank še vedno nositi pooblaščen subjekt, ki stranko sprejme. Tretja oseba ali oseba, ki je stranko predstavila, bi morala biti, kolikor ima odnos s stranko, zajet s to direktivo, tudi sama še naprej odgovorna za skladnost s to direktivo, vključno z obveznostjo poročanja o sumljivih transakcijah in vodenja evidenc.
- (36) V primeru zastopanja ali zunanje izvajanja, ki temelji na pogodbenem odnosu med pooblaščenimi subjekti in zunanjimi osebami, ki niso zajete s to direktivo, lahko kakršne koli obveznosti AML/CFT za te zastopnike ali zunanje izvajalce kot dele pooblaščenih subjektov izhajajo samo iz pogodbe med strankami in ne iz te direktive. Za izpolnjevanje zahtev iz te direktive bi moral biti zato še naprej odgovoren predvsem pooblaščen subjekt.
- (37) Vse države članice so ustanovile oziroma bi morale ustanoviti operativno neodvisne in avtonomne FIU za zbiranje in analizo informacij, ki jih prejmejo, s ciljem povezovanja sumljivih transakcij s kaznivimi dejanji, na katerih temeljijo, zaradi preprečevanja pranja denarja in financiranja terorizma ter boja proti njima. Operativna neodvisnost in avtonomnost FIU bi morala pomeniti, da so FIU pooblaščene in sposobne, da svobodno opravljajo svoje naloge, vključno z avtonomnim odločanjem o analizi, zahtevanju in posredovanju specifičnih informacij. O sumljivih transakcijah in drugih informacijah, pomembnih z vidika pranja denarja, povezanih predhodnih kaznivih dejanj ali financiranja terorizma, bi bilo treba poročati FIU, ki bi morale delovati kot osrednja nacionalna enota za sprejemanje, analizo in posredovanje rezultatov svoje analize pristojnim organom. Poročati bi bilo treba o vseh sumljivih transakcijah, vključno s poskusi transakcij, ne glede na njihovo vrednost. Med informacijami o katerih se poroča so lahko tudi informacije v zvezi z mejnimi vrednostmi.
- (38) Z odstopanjem od splošne prepovedi izvedbe sumljivih transakcij, bi moralo biti pooblaščenim subjektom omogočeno, da izvedejo sumljive transakcije, preden o tem obvestijo pristojne organe, kadar je takšna izvedba nemogoča ali bi utegnila preprečiti prizadevanja za pregon upravičencev sumljive transakcije pranja denarja ali financiranja terorizma. Vendar to ne bi smelo vplivati na mednarodne obveznosti, ki so jih prevzele države članice za čimprejšnjo zamrznitev finančnih ali drugih sredstev teroristov, terorističnih organizacij ali tistih, ki financirajo terorizem, v skladu z zadevnimi resolucijami Varnostnega sveta Združenih narodov.
- (39) Za določene pooblaščen subjekte bi države članice morale imeti možnost, da določijo ustrezen samoregulativni organ kot organ, ki se ga na prvi stopnji obvesti namesto FIU. Sistem, v katerem se najprej poroča samoregulativnemu organu, v skladu s sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice predstavlja pomemben zaščitni ukrep za zagotavljanje varstva temeljnih pravic, kar zadeva obveznosti poročanja, ki veljajo za odvetnike. Države članice bi morale zagotoviti sredstva in načine za zagotavljanje varstva poslovne skrivnosti, zaupnosti in zasebnosti.
- (40) Kadar se država članica odloči določiti takšen samoregulativni organ, lahko temu organu dovoli ali od njega zahteva, da FIU ne posreduje nobenih informacij, ki jih je pridobil od oseb, ki jih zastopa, kadar so bile takšne

informacije pridobljene od ali v zvezi z eno od njihovih strank, med ugotavljanjem pravnega položaja njihove stranke ali med opravljanjem nalog obrambe ali zastopanja te stranke v sodnem postopku ali v zvezi z njim, vključno s svetovanjem o sprožitvi postopka ali izogibanju postopku, če takšne informacije pridobijo pred ali med takšnim postopkom ali po njem.

- (41) Obstajajo številni primeri, v katerih so bili zaposleni, ki so poročali o sumih pranja denarja, izpostavljeni grožnjam ali drugim sovražnim dejanjem. Čeprav ta direktiva ne more posegati v sodne postopke držav članic, je za učinkovitost sistema AML/CFT ključno, da se naslovi to vprašanje. Države članice bi se morale zavedati te težave in storiti vse, kar je v njihovi moči, da posameznike, vključno z zaposlenimi in predstavniki pooblaščenega subjekta, zaščitijo pred takšnimi grožnjami ali sovražnimi dejanji ter da v skladu z nacionalnim pravom zagotovijo ustrezno zaščito takih oseb, zlasti kar zadeva njihovo pravico do varstva osebnih podatkov ter njihovo pravico do učinkovitega sodnega varstva in do zastopanja.
- (42) Za obdelavo osebnih podatkov za namene te direktive se uporablja Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 95/46/ES ⁽¹⁾, kot je prenesena v nacionalno pravo. Za obdelavo osebnih podatkov v institucijah in organih Unije za namene te direktive se uporablja Uredba (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾. Boj proti pranju denarja in financiranju terorizma vse države članice priznavajo kot pomemben javni interes. Ta direktiva ne posega v varstvo osebnih podatkov, ki se obdelujejo v okviru policijskega in pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah, vključno z Okvirnim sklepom Sveta 2008/977/PNZ ⁽³⁾, kot je prenesen v nacionalno pravo.
- (43) Bistveno je, da se uskladitev te direktive z revidiranimi priporočili FATF izvede ob doslednem upoštevanju prava Unije, zlasti kar zadeva pravo Unije o varstvu podatkov in zaščito temeljnih pravic, kot so določene v Listini. Nekateri vidiki izvajanja te direktive vključujejo zbiranje, analizo, shranjevanje in izmenjavo podatkov. Takšna obdelava osebnih podatkov bi morala ob doslednem spoštovanju temeljnih pravic biti dovoljena zgolj za namene iz te direktive in za dejavnosti, ki se zahtevajo na podlagi te direktive, kot so izvajanje skrbnega preverjanja strank, stalno spremljanje, preiskovanje in prijavljanje nenavadnih in sumljivih transakcij, identifikacija dejanskega lastnika pravne osebe ali pravne ureditve, identifikacija politično izpostavljene osebe, izmenjava informacij med pristojnimi organi ter izmenjava informacij med kreditnimi institucijami in finančnimi institucijami in drugimi pooblaščenimi subjekti. Zbiranje in nadaljnja obdelava osebnih podatkov, ki ju izvajajo pooblaščeni subjekti, bi morala biti omejena na to, kar je nujno za namen izpolnjevanja zahtev te direktive, osebni podatki pa se ne bi smeli nadalje obdelovati na način, ki ni skladen s tem namenom. Zlasti bi morala biti strogo prepovedana nadaljnja obdelava osebnih podatkov v komercialne namene.
- (44) Revidirana priporočila FATF prikazujejo, da bi morali pooblaščeni subjekti, da bi lahko v celoti sodelovali in hitro izpolnjevali zahteve pristojnih organov po informacijah za namene preprečevanja, odkrivanja in preiskovanja pranja denarja in financiranja terorizma, najmanj pet let hraniti potrebne informacije, pridobljene z ukrepi skrbnega preverjanja strank, in evidence o transakcijah. Da bi se izognili različnim pristopom in izpolnili zahteve v zvezi z varstvom osebnih podatkov in pravne varnosti, bi bilo treba to obdobje hrambe določiti na pet let po zaključku poslovnega odnosa ali izvedbi občasne transakcije. Državam članicam pa bi bilo treba, če je to potrebno za namene preprečevanja, odkrivanja ali preiskovanja pranja denarja in financiranja terorizma in po izvedbi ocene njene nujnosti in sorazmernosti, omogočiti, da dovolijo ali zahtevajo nadaljnjo hrambo evidenc za obdobje, ki ne presega dodatnih petih let, in sicer brez poseganja v nacionalno kazensko pravo o dokazih, ki se uporablja za tekoče kazenske preiskave in sodne postopke. Države članice bi morale zahtevati, da se s posebnimi zaščitnimi ukrepi zagotovi varnost podatkov, in določiti, katere osebe, kategorije oseb ali organi bi morali imeti izključen dostop do hranjenih podatkov.
- (45) Za zagotavljanje ustreznega in učinkovitega delovanja pravosodnega sistema med obdobjem za prenos te direktive v nacionalne pravne ureditve držav članic in da se omogoči nemotena interakcija z nacionalnim procesnim pravom, bi bilo treba informacije in dokumente v zvezi s tekočimi pravnimi postopki za namene preprečevanja,

⁽¹⁾ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 95/46/ES z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov (UL L 281, 23.11.1995, str. 31).

⁽²⁾ Uredba (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2000 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah in organih Skupnosti in o prostem pretoku takih podatkov (UL L 8, 12.1.2001, str. 1).

⁽³⁾ Okvirni sklep Sveta 2008/977/PNZ z dne 27. novembra 2008 o varstvu osebnih podatkov, ki se obdelujejo v okviru policijskega in pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah (UL L 350, 30.12.2008, str. 60).

odkrivanja ali preiskovanja morebitnega pranja denarja ali financiranja terorizma, ki v državah članicah na datum začetka veljavnosti te direktive še niso končani, hraniti za obdobje petih let po tem datumu in bi morale biti mogoče to obdobje podaljšati za nadaljnjih pet let.

- (46) Pravice dostopa do podatkov s strani posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki, se uporabljajo za osebne podatke, ki se obdelujejo za namen te direktive. Vendar bi dostop posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki, do kakršne koli informacije v zvezi s poročilom o sumljivih transakcijah resno spodbudil učinkovitost boja proti pranju denarja in financiranju terorizma. Izjeme in omejitve te pravice v skladu s členom 13 Direktive 95/46/ES in, kadar je to ustrezno, členom 20 Uredbe (ES) št. 45/2001 so zato lahko upravičene. Posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, ima pravico zahtevati, da nadzorni organ iz člena 28 Direktive 95/46/ES ali, če je to ustrezno, Evropski nadzornik za varstvo podatkov preveri zakonitost obdelave in ima pravico do uporabe pravnega sredstva iz člena 22 navedene direktive. Nadzorni organ iz člena 28 Direktive 95/46/ES lahko deluje tudi po uradni dolžnosti. Brez poseganja v omejitve pravice do dostopa bi moral nadzorni organ imeti možnost obvestiti posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, o tem, da je nadzorni organ opravil vsa potrebna preverjanja, ter o rezultatih v zvezi z zakonitostjo zadevne obdelave.
- (47) Osebe, ki zgolj spreminjajo dokumente v papirni obliki v elektronske podatke in delujejo v okviru pogodbe s kreditno institucijo ali finančno institucijo, ter osebe, ki kreditnim institucijam ali finančnim institucijam zagotavljajo le sisteme sporočil, druge podporne sisteme za posredovanje sredstev ali klirinške sisteme in sisteme poravnave, ne spadajo v področje uporabe te direktive.
- (48) Pranje denarja in financiranje terorizma sta mednarodni težavi, zato bi moral biti pristop k boju proti njima globalen. Da bi se izognili uporabi zelo različnih standardov znotraj institucije ali skupine institucij, bi morale kreditne institucije in finančne institucije Unije, ki imajo podružnice in hčerinske družbe v tretjih državah, v katerih so zahteve na tem področju manj stroge kot zahteve države članice, za navedene podružnice in hčerinske družbe uporabljati standarde Unije ali, če uporaba takšnih standardov ni mogoča, uradno obvestiti pristojne organe matične države članice.
- (49) Kadar je to izvedljivo, bi bilo treba pooblaščenim subjektom dati na voljo povratne informacije o koristnosti njihovih poročil o sumljivih transakcijah in nadaljnjem ukrepanju. Da bi lahko države članice to omogočile ter presojale učinkovitost svojih sistemov za boj proti pranju denarja in financiranju terorizma, bi morale ohraniti in izboljšati kvaliteto ustreznih statističnih podatkov. Za nadaljnje izboljšanje kakovosti in usklajenosti statističnih podatkov, zbranih na ravni Unije, bi morala Komisija po vsej Uniji slediti stanju na področju boja proti pranju denarja in financiranju terorizma ter objavljati redne preglede.
- (50) Kadar države članice od izdajateljev elektronskega denarja in ponudnikov plačilnih storitev, ki so vzpostavljeni na njihovem ozemlju v obliki, ki ni podružnica, in katerih sedež je v drugi državi članici, zahtevajo, da na njihovem ozemlju imenujejo osrednjo kontaktno točko, bi jim moralo biti omogočeno, da zahtevajo, da takšna osrednja kontaktna točka, ki deluje v imenu institucije, ki jo imenuje, zagotavlja skladnost podjetja s pravili AML/CFT. Prav tako bi morale zagotoviti, da je ta zahteva sorazmerna in ne presega tistega, kar je potrebno za doseg cilja skladnosti s pravili AML/CFT, tudi s pomočjo pri ustreznem nadzoru.
- (51) Pristojni organi bi morali zagotoviti, da so v primeru menjalnic, družb, ki unovčujejo čeke, družb, ki nudijo fiduciarne ali podjetniške storitve, ali izvajalec storitev iger na srečo osebe, ki dejansko vodijo posle takšnih subjektov, in dejanski lastniki takšnih subjektov sposobne in primerne. Merila za ugotavljanje, ali je oseba sposobna in primerna ali ne, bi morala odražati vsaj nujnost zaščite takšnih subjektov pred zlorabo s strani vodstva ali dejanskih lastnikov za namene kaznivih dejanj.
- (52) Kadar pooblaščen subjekt upravlja podjetja v drugi državi članici, tudi prek mreže zastopnikov, bi moral biti pristojni organ matične države članice odgovoren za nadzor uporabe politik in postopkov AML/CFT v skupini s strani pooblaščenega subjekta. To bi lahko vključevalo obiske na kraju samem v podjetjih, ki imajo sedež v drugi državi članici. Pristojni organ matične države članice bi moral tesno sodelovati s pristojnim organom države članice gostiteljice in bi ga moral obveščati o vseh vprašanjih, ki bi lahko vplivala na njegovo oceno skladnosti podjetja s pravili AML/CFT v gostiteljici.

- (53) Kadar pooblaščen subjekt upravlja podjetja v drugi državi članici, tudi prek mreže zastopnikov ali oseb, ki distribuirajo elektronski denar v skladu s členom 3(4) Direktive 2009/110/ES, pristojni organ države članice gostiteljice obdrži odgovornost za uveljavljanje skladnosti podjetja s pravili AML/CFT, tudi, kadar je primerno, z izvajanjem preverjanj na kraju samem in spremljanjem od daleč ter s sprejemanjem ustreznih in sorazmernih ukrepov za obravnavo hudih kršitev navedenih zahtev. Pristojni organ države članice gostiteljice bi moral tesno sodelovati s pristojnim organom matične države članice in bi ga moral obveščati o vseh vprašanjih, ki bi lahko vplivala na njegovo oceno uporabe politik in postopkov AML/CFT v skupini s strani pooblaščenega subjekta. Da bi pristojni organ države članice gostiteljice odpravil hude kršitve pravil AML/CFT, ki zahtevajo takojšnje ukrepanje, bi mu moralo biti omogočeno, da uporabi ustrezne in sorazmerne začasne popravne ukrepe, ki se v podobnih okoliščinah uporabljajo za pooblaščen subjekte v njegovi pristojnosti, za obravnavo takšnih resnih pomanjkljivosti, po potrebi ob pomoči pristojnega organa matične države članice ali v sodelovanju z njim.
- (54) Glede na transnacionalno naravo pranja denarja in financiranja terorizma sta usklajevanje in sodelovanje med FIU izjemno pomembna. Za izboljšanje takšnega usklajevanja in sodelovanja ter zlasti za zagotovitev, da so poročila o sumljivih transakcijah posredovana FIU v tisti državi članici, v kateri bi bilo poročilo najkoristnejše, so v tej direktivi določena podrobna pravila.
- (55) Prek „Foruma finančnih obveščevalnih enot EU“ (v nadaljnjem besedilu: Forum FIU EU), neformalne skupine, ki jo sestavljajo predstavniki FIU in je dejavna od leta 2006, se omogoča lažje sodelovanje med FIU in izmenjava mnenj o vprašanjih, povezanih s sodelovanjem, kot so učinkovito sodelovanje med FIU ter med FIU in finančnimi obveščevalnimi enotami tretjih držav, skupna analiza čezmejnih primerov ter trendi in dejavniki, pomembni za oceno tveganj pranja denarja in financiranja terorizma na nacionalni in nadnacionalni ravni.
- (56) Izboljšanje izmenjave informacij med FIU v Uniji je pomembno zlasti za naslavljanje transnacionalne narave pranja denarja in financiranja terorizma. Države članice bi morale spodbujati uporabo varnih infrastruktur za izmenjavo informacij, zlasti decentraliziranega računalniškega omrežja FIU.net (v nadaljnjem besedilu: FIU.net) ali njegovega naslednika in metod, ki jih FIU.net ponuja. FIU bi bilo treba za namene analiz dovoliti začetno izmenjavo informacij, ki so povezane s pranjem denarja ali financiranjem terorizma in se ne nadalje obdelujejo ali posredujejo, razen če bi bila takšna izmenjava informacij v nasprotju s temeljnimi načeli nacionalnega prava. Izmenjava informacij o primerih, za katere FIU ugotovijo, da lahko vključujejo davčna kazniva dejanja, ne bi smela vplivati na izmenjavo informacij na področju obdavčevanja v skladu z Direktivo Sveta 2011/16/EU⁽¹⁾ ali v skladu z mednarodnimi standardi izmenjave informacij in upravnega sodelovanja v davčnih zadevah.
- (57) Da bi se lahko pooblaščen subjekti v celoti in hitro odzvali na poizvedbe FIU, morajo imeti vzpostavljene učinkovite sisteme, ki jim prek varnih in zaupnih kanalov omogočajo popoln in pravočasen dostop do informacij o poslovnih odnosih, ki jih imajo ali so jih imeli s določenimi osebami. V skladu s pravom Unije in nacionalnim pravom bi lahko države članice denimo razmislile o vzpostavitvi sistemov bančnih registrov ali sistemov pridobivanja elektronskih podatkov, ki bi FIU omogočili dostop do informacij o bančnih računih, in sicer brez poseganja v morebitne sodne odobritve, kadar je to ustrezno. Države članice bi lahko razmislile tudi o vzpostavitvi mehanizmov za zagotovitev, da imajo pristojni organi uveljavljene postopke za identifikacijo sredstev brez predhodnega obveščanja lastnika.
- (58) Države članice bi morale svoje pristojne organe spodbujati k hitremu, konstruktivnemu in učinkovitemu zagotavljanju najširšega čezmejnega sodelovanja za namene te direktive, brez poseganja v pravila in postopke, ki se uporabljajo za pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah. Zlasti bi morale države članice zagotoviti, da si FIU informacije s finančnimi obveščevalnimi enotami tretjih držav izmenjujejo svobodno, na lastno pobudo ali na zahtevo, ob upoštevanju prava Unije in načel v zvezi z izmenjavo informacij, ki jih je opredelila skupina enot za finančni nadzor Egmont.
- (59) Države članice bi morale zaradi pomembnosti boja proti pranju denarja in financiranju terorizma v nacionalnem pravu določiti učinkovite, sorazmerne in odvračilne upravne sankcije in ukrepe za nespoštovanje nacionalnih določb za prenos te direktive. V državah članicah se za kršitve ključnih preventivnih določb trenutno uporabljajo najrazličnejše upravne sankcije in ukrepi. Ta raznolikost bi lahko škodila prizadevanjem v boju proti pranju denarja in financiranju terorizma, odziv Unije pa je izpostavljen tveganju, da postane razdrobljen. Ta direktiva bi

⁽¹⁾ Direktiva Sveta 2011/16/EU z dne 15. februarja 2011 o upravnem sodelovanju na področju obdavčevanja in razveljavitvi Direktive 77/799/EGS (ULL 64, 11.3.2011, str. 1).

morala zato zagotoviti nabor upravnih sankcij in ukrepov, ki jih imajo države članice na voljo vsaj za hude, ponavljajoče se ali sistematične kršitve zahtev v zvezi z ukrepi skrbnega preverjanja strank, vodenjem evidenc, poročanjem o sumljivih transakcijah in notranjim nadzorom pooblaščenih subjektov. Nabor sankcij in ukrepov bi moral biti dovolj širok, da bi lahko države članice in pristojni organi upoštevali razlike med pooblaščenimi subjekti, zlasti med kreditnimi institucijami in finančnimi institucijami ter drugimi pooblaščenimi subjekti, kar zadeva njihovo velikost, značilnosti in naravo posla. Države članice bi morale pri prenosu te direktive zagotoviti, da izrek upravnih sankcij in ukrepov v skladu s to direktivo ter kazenskih sankcij v skladu z nacionalnim pravom ne krši načela *ne bis in idem*.

- (60) Vsaka izmenjava informacij o kazenskih obsodbah za namene ocenjevanja primernosti oseb, ki so na vodstvenem položaju v pooblaščenih subjektih ali jih drugače nadzorujejo, bi morala biti izvedena v skladu z Okvirnim sklepom Sveta 2009/315/PNZ ⁽¹⁾ in Sklepom Sveta 2009/316/PNZ ⁽²⁾, kot sta prenesena v nacionalno pravo, ter drugimi zadevnimi določbami nacionalnega prava.
- (61) Z regulativnimi tehničnimi standardi za finančne storitve bi bilo treba zagotoviti dosledno harmonizacijo ter ustrezno zaščito depozitarjev, vlagateljev in potrošnikov po vsej Uniji. Ker v evropskih nadzornih organih delujejo visoko specializirani strokovnjaki, bi bilo učinkovito in ustrezno, da se jim zaupa priprava osnutkov regulativnih tehničnih standardov, ki ne vključujejo odločitev politik in ki jih nato predložijo Komisiji.
- (62) Komisija bi morala osnutke regulativnih tehničnih standardov, ki jih evropski nadzorni organi oblikujejo v skladu s to direktivo, sprejeti z delegiranimi akti na podlagi člena 290 PDEU ter v skladu s členi 10 do 14 uredb (EU) št. 1093/2010, (EU) št. 1094/2010 in (EU) št. 1095/2010.
- (63) Glede na to, da bi bile z vidika te direktive potrebne bistvene spremembe direktiv 2005/60/ES in 2006/70/ES, bi ju bilo treba zaradi večje jasnosti in usklajenosti združiti in nadomestiti.
- (64) Ker cilja te direktive, in sicer varovanja finančnega sistema s preprečevanjem, odkrivanjem in preiskovanjem pranja denarja in financiranja terorizma, države članice ne morejo zadovoljivo doseči, saj bi bili lahko posamezni ukrepi, ki jih same sprejmejo za zavarovanje svojih finančnih sistemov, v neskladju z delovanjem notranjega trga ter predpisi pravne države in javnim redom Unije, temveč se zaradi obsega in učinkov ukrepov lažje doseže na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za doseg navedenega cilja.
- (65) Ta direktiva spoštuje temeljne pravice in upošteva načela, priznana v Listini, zlasti pravico do spoštovanja zasebnega in družinskega življenja, pravico do varstva osebnih podatkov, svobodo gospodarske pobude, prepoved diskriminacije, pravico do učinkovitega pravnega sredstva in pravičnega sojenja, domnevo nedolžnosti ter pravico do obrambe.
- (66) V skladu s členom 21 Listine, ki prepoveduje vsakršno diskriminacijo na kakršni koli podlagi, morajo države članice zagotoviti, da se ta direktiva, kar zadeva ocene tveganj v okviru skrbnega preverjanja strank, izvaja brez diskriminacije.
- (67) Države članice so se v skladu s Skupno politično izjavo z dne 28. septembra 2011 držav članic in Komisije o obrazložitvenih dokumentih ⁽³⁾ zavezale, da bodo v utemeljenih primerih uradnemu obvestilu o svojih ukrepih za prenos priložile enega ali več dokumentov, v katerih bo pojasnjeno razmerje med sestavnimi deli direktive in ustreznimi deli nacionalnih instrumentov za prenos. Zakonodajalec meni, da je posredovanje takšnih dokumentov v primeru te direktive upravičeno.
- (68) V skladu z členom 28(2) Uredbe (ES) št. 45/2001 je bilo opravljeno posvetovanje z Evropskim nadzornikom za varstvo podatkov, ki je podal mnenje 4. julija 2013 ⁽⁴⁾ –

⁽¹⁾ Okvirni sklep Sveta 2009/315/PNZ z dne 26. februarja 2009 o organizaciji in vsebini izmenjave informacij iz kazenske evidence med državami članicami (UL L 93, 7.4.2009, str. 23).

⁽²⁾ Sklep Sveta 2009/316/PNZ z dne 6. aprila 2009 o vzpostavitvi Evropskega informacijskega sistema kazenskih evidenc (ECRIS) na podlagi člena 11 Okvirnega sklepa 2009/315/PNZ (UL L 93, 7.4.2009, str. 33).

⁽³⁾ UL C 369, 17.12.2011, str. 14.

⁽⁴⁾ UL C 32, 4.2.2014, str. 9.

SPREJELA NASLEDNJO DIREKTIVO:

POGLAVJE I

SPLOŠNE DOLOČBE

ODDELEK 1

Predmet urejanja, področje uporabe in opredelitev pojmov

Člen 1

1. Cilj te direktive je preprečiti uporabo finančnega sistema Unije za namene pranja denarja in financiranja terorizma.
2. Države članice zagotovijo, da sta pranje denarja in financiranje terorizma prepovedana.
3. V tej direktivi pranje denarja pomeni naslednje ravnanje, kadar je storjeno naklepno:
  - (a) preoblikovanje ali prenos premoženja, vedoč, da to premoženje izvira iz kaznivega dejanja ali udeležbe pri takšnem dejanju, z namenom utaje ali prikrivanja nezakonitega izvora premoženja ali pomoči osebi, ki je vpletena v izvajanje takšne dejavnosti, da bi se izognili pravnim posledicam dejanja te osebe;
  - (b) utaja ali prikrivanje prave narave, vira, kraja, razpolaganja ali pretoka premoženja ali pa pravic glede premoženja ali lastništva premoženja, vedoč, da to premoženje izvira iz kaznivega dejanja ali udeležbe pri takšnem dejanju;
  - (c) pridobitev, lastništvo ali uporaba premoženja, vedoč v času prejema, da tako premoženje izvira iz kaznivega dejanja ali udeležbe pri takšnem dejanju;
  - (d) udeležba, združevanje za izvrševanje, poskus storitve, pomoč, napeljevanje ter omogočanje in svetovanje pri storitvi katerega koli dejanja iz točk (a), (b) in (c).
4. Kot pranje denarja se štejejo tudi kadar so bila dejanja, iz katerih izvira premoženje, namenjeno pranju, storjena na območju druge države članice ali tretje države.
5. V tej direktivi „financiranje terorizma“ pomeni zagotavljanje ali zbiranje finančnih sredstev, ne glede na način, neposredno ali posredno, z namenom ali vedoč, da bodo delno ali v celoti uporabljena za storitev enega od kaznivih dejanj v smislu členov 1 do 4 Okvirnega sklepa Sveta 2002/475/PNZ ⁽¹⁾.
6. O vedenju, naklepu ali namenu kot potrebnem elementu dejanj iz odstavkov 3 in 5 je mogoče sklepati iz objektivnih dejanskih okoliščin.

Člen 2

1. Ta direktiva se uporablja za naslednje pooblašene subjekte:
  1. kreditne institucije;
  2. finančne institucije;
  3. naslednje fizične ali pravne osebe pri izvajanju njihovih poklicnih dejavnosti:
    - (a) revizorje, zunanje računovodje in davčne svetovalce;
    - (b) notarje in druge neodvisne pravne strokovnjake, kadar v imenu svoje stranke in zanjo sodelujejo pri kakršni koli finančni transakciji ali transakciji nepremičnin ali kadar svoji stranki pomagajo pri načrtovanju ali izvajanju transakcij v zvezi z:
      - (i) nakupom ali prodajo nepremičnin ali poslovnih subjektov;
      - (ii) upravljanjem denarja, vrednostnih papirjev ali drugega premoženja stranke;
      - (iii) odpiranjem ali upravljanjem bančnih ali varčevalnih računov ali računov vrednostnih papirjev;

⁽¹⁾ Okvirni sklep Sveta 2002/475/PNZ z dne 13. junija 2002 o boju proti terorizmu (UL L 164, 22.6.2002, str. 3).

- (iv) urejanjem prispevkov, potrebnih za ustanovitev, delovanje ali upravljanje družb;
- (v) ustanavljanjem, delovanjem ali upravljanjem skladov, družb, fundacij ali podobnih struktur;
- (c) ponudnike storitev za sklade in družbe, ki niso že zajeti v točki (a) ali (b);
- (d) nepremičninske zastopnike;
- (e) druge osebe, ki trgujejo z blagom, če so plačila izvedena ali prejeta v gotovini in znašajo 10 000 EUR ali več, bodisi da gre za transakcijo, izvedeno z enim dejanjem ali z več dejanji, za katere kaže, da so povezana;
- (f) ponudnike storitev iger na srečo.

2. Države članice se lahko na podlagi ustrezne ocene tveganja odločijo, da ponudnike določenih storitev iger na srečo, z izjemo igralnic, v celoti ali delno izvzamejo iz nacionalnih določb za prenos te direktive na podlagi dokazane nizke stopnje tveganja, ki jo predstavljata narava in, kadar je to primerno, obseg opravljanja takšnih storitev.

Države članice v okviru dejavnikov, ki jih upoštevajo pri svojih ocenah tveganja, ocenijo stopnjo ranljivosti zadevnih transakcij, tudi kar zadeva uporabljene načine plačevanja.

Države članice v svojih ocenah tveganja navedejo, kako so upoštevale ustrezne ugotovitve iz poročil, ki jih izda Komisija v skladu s členom 6.

O vsakršnem sklepu države članice v skladu s prvim pododstavkom se uradno obvesti Komisijo, ki se ji hkrati posreduje utemeljitev na podlagi konkretne ocene tveganja. Komisija navedeni sklep sporoči drugim državam članicam.

3. Države članice se lahko odločijo, da osebe, ki le občasno ali v zelo omejenem obsegu opravljajo finančno dejavnost in pri katerih obstaja majhno tveganje pranja denarja ali financiranja terorizma, niso zajete v področje uporabe te direktive v kolikor so izpolnjeni vsi naslednji kriteriji:

- (a) finančna dejavnost je omejena absolutno glede na promet;
- (b) finančna dejavnost je omejena na posamezne finančne transakcije;
- (c) finančna dejavnost ni glavna dejavnost takšnih oseb;
- (d) finančna dejavnost je pomožna in neposredno povezana z glavno dejavnostjo takšnih oseb;
- (e) glavna dejavnost takšnih oseb ni dejavnost iz točk (a) do (d) ali točke (f) odstavka 1(3);
- (f) finančna dejavnost se zagotavlja zgolj strankam glavne dejavnosti takšnih oseb in ni na splošno dostopna javnosti.

Prvi pododstavek se ne uporablja za osebe, ki sodelujejo pri dejavnosti denarnega nakazila, kot je opredeljeno v točki 13 člena 4 Direktive 2007/64/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾.

4. Za namene točke (a) odstavka 3 države članice zahtevajo, da skupni promet finančne dejavnosti ne presega mejne vrednosti, ki mora biti dovolj nizka. Ta mejna vrednost se določi na nacionalni ravni glede na vrsto finančne dejavnosti.

5. Države članice za namene točke (b) odstavka 3 uporabijo največjo možno mejno vrednost na stranko in na posamezno transakcijo, bodisi da gre za transakcijo, izvedeno z enim dejanjem ali z več dejanji, za katere kaže, da so povezana. Ta največja možna mejna vrednost se določi na nacionalni ravni glede na vrsto finančne dejavnosti. Je dovolj nizka, da se z njo zagotovi, da so vrste zadevnih transakcij nepraktičen in neučinkovit način pranja denarja ali financiranja terorizma, ter ne presega 1 000 EUR.

6. Države članice za namene točke (c) odstavka 3 zahtevajo, da promet finančnih dejavnosti ne presega 5 % skupnega letnega prometa zadevne fizične ali pravne osebe.

⁽¹⁾ Direktiva 2007/64/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. novembra 2007 o plačilnih storitvah na notranjem trgu in o spremembah direktiv 97/7/ES, 2002/65/ES, 2005/60/ES in 2006/48/ES ter o razveljavitvi Direktive 97/5/ES (UL L 319, 5.12.2007, str. 1).

7. Države članice pri oceni tveganja pranja denarja ali financiranja terorizma za namene tega člena posebno pozornost namenijo vsaki finančni dejavnosti, za katero je zaradi njene narave še posebej verjetno, da bo uporabljena ali zlorabljena za namene pranja denarja ali financiranja terorizma.
8. V sklepih držav članic v skladu z odstavkom 3 se navedejo razlogi, na podlagi katerih so bili sprejeti. Kadar se okoliščine spremenijo, se lahko države članice odločijo, da umaknejo takšne sklepe. Države članice o takšnih sklepih uradno obvestijo Komisijo. Komisija takšne sklepe sporoči drugim državam članicam.
9. Države članice vzpostavijo dejavnosti spremljanja tveganja ali sprejmejo druge primerne ukrepe za zagotovitev, da izvzetje, odobreno s sklepi v skladu s tem členom, ni zlorabljeno.

Člen 3

V tej direktivi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

1. „kreditna institucija“ pomeni kreditno institucijo, kot je opredeljena v točki 1 člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾, vključno z njenimi podružnicami, kot so opredeljene v točki 17 člena 4(1) navedene uredbe, ki se nahajajo v Uniji, njihov sedež pa je bodisi znotraj Unije ali v tretji državi;
2. „finančna institucija“ pomeni:
  - (a) podjetje, ki ni kreditna institucija in izvaja eno ali več dejavnosti iz točk 2 do 12, 14 in 15 Priloge I k Direktivi 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾, vključno z dejavnostmi menjalnic (bureaux de change);
  - (b) zavarovalnico, kot je opredeljena v točki 1 člena 13 Direktive 2009/138/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽³⁾, v kolikor izvaja dejavnosti življenjskega zavarovanja, zajete z navedeno direktivo;
  - (c) investicijsko podjetje, kot je opredeljeno v točki 1 člena 4(1) Direktive 2004/39/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁴⁾;
  - (d) kolektivno investicijsko podjetje, ki trži svoje enote ali deleže;
  - (e) zavarovalnega posrednika, kot je opredeljen v točki 5 člena 2 Direktive 2002/92/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁵⁾, kadar izvaja dejavnost posredovanja življenjskega zavarovanja in drugih z naložbami povezanih storitev, z izjemo povezanega zavarovalnega posrednika, kot je opredeljen v točki 7 navedenega člena;
  - (f) podružnice – kadar se nahajajo v Uniji – finančnih institucij iz točk (a) do (e), ne glede ali imajo sedež v državi članici ali v tretji državi;
3. „premoženje“ pomeni kakršna koli sredstva, bodisi materialna bodisi nematerialna, premičnine ali nepremičnine, opredmetena ali neopredmetena ter pravne listine ali instrumente v kakršni koli obliki, tudi elektronski ali digitalni, ki dokazujejo lastništvo ali delež v teh sredstvih;
4. „kaznivo dejanje“ pomeni vsako udeležbo pri storitvi naslednjih hudih kaznivih dejanj:
  - (a) dejanj, določenih v členih 1 do 4 Okvirnega sklepa 2002/475/PNZ;
  - (b) vsakega kaznivega dejanja iz člena 3(1)(a) Konvencije Združenih narodov zoper nezakonit promet mamil in psihotropnih snovi iz leta 1988;

⁽¹⁾ Uredba (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 (UL L 176, 27.6.2013, str. 1).

⁽²⁾ Direktiva 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o dostopu do dejavnosti kreditnih institucij in bonitetnem nadzoru kreditnih institucij in investicijskih podjetij, spremembi Direktive 2002/87/ES in razveljavitvi direktiv 2006/48/ES in 2006/49/ES (UL L 176, 27.6.2013, str. 338).

⁽³⁾ Direktiva 2009/138/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2009 o začetku opravljanja in opravljanju dejavnosti zavarovanja in pozavarovanja (Solventnost II) (UL L 335, 17.12.2009, str. 1).

⁽⁴⁾ Direktiva 2004/39/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. aprila 2004 o trgih finančnih instrumentov in o spremembah direktiv Sveta 85/611/EGS, 93/6/EGS in Direktive 2000/12/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter o razveljavitvi Direktive Sveta 93/22/EGS (UL L 145, 30.4.2004, str. 1).

⁽⁵⁾ Direktiva 2002/92/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. decembra 2002 o zavarovalnem posredovanju (UL L 9, 15.1.2003, str. 3).

- (c) dejavnosti hudodelskih družb, kot so opredeljene v členu 1 Skupnega ukrepa Sveta 98/733/PNZ ⁽¹⁾;
- (d) goljufije, vsaj težje, ki vpliva na finančne interese Unije, kot je opredeljena v členu 1(1) in členu 2(1) Konvencije o zaščiti finančnih interesov Evropskih skupnosti ⁽²⁾;
- (e) korupcije;
- (f) vseh kaznivih dejanj, vključno z davčnimi kaznivimi dejanji, ki so povezana z neposrednimi in posrednimi davki ter kot so opredeljena v nacionalnem pravu držav članic in ki se kaznujejo z odvzemom prostosti ali varnostnim ukrepom v trajanju več kot enega leta, ali v primeru držav članic, katerih pravni sistem vsebuje minimalni prag za kazniva dejanja, vseh kaznivih dejanj, ki se kaznujejo z odvzemom prostosti ali varnostnim ukrepom v trajanju najmanj šestih mesecev;
5. „samoregulativni organ“ pomeni organ, ki zastopa pripadnike poklica in je vključen v njihovo reguliranje, opravlja določene funkcije v zvezi z nadzorom ali spremljanjem ter zagotavlja izvrševanje pravil, povezanih z njimi;
6. „dejanski lastnik“ pomeni vsako fizično osebo oziroma osebe, ki končno posedujejo ali nadzirajo stranko in/ali fizično osebo oziroma osebe, v imenu katerih se izvaja transakcija ali opravlja dejavnost, in zajema vsaj:
- (a) v primeru gospodarskih subjektov:
- (i) fizično osebo oziroma osebe, ki končno posedujejo ali nadzirajo pravni subjekt prek posrednega ali neposrednega lastništva zadostnega deleža delnic ali glasovalnih pravic ali lastniškega deleža v tem subjektu, vključno z udeležbo v obliki prinosniških delnic ali prek nadzora na druge načine, z izjemo družbe, ki je uvrščena na organizirani trg in mora v skladu s pravom Unije ali primerljivimi mednarodnimi standardi, s katerimi se zagotavlja ustrezna preglednost informacij o lastništvu, spoštovati zahteve po razkritju.
- Imetništvo 25 % in ene delnice ali 25 % ali večodstotni lastniški delež v stranki, ki je v lasti fizične osebe, je znak neposrednega lastništva. Imetništvo 25 % in ene delnice ali 25 % ali večodstotni lastniški delež v stranki, ki je v lasti gospodarskega subjekta, ki je pod nadzorom ene ali več fizičnih oseb, ali več gospodarskih subjektov, ki so pod nadzorom iste fizične osebe oziroma oseb, je znak posrednega lastništva. To velja brez poseganja v pravico držav članic, da odločijo, da je že nižji odstotek lahko znak lastništva ali nadzora. Nadzor na druge načine se lahko med drugim določi v skladu z merili iz člena 22(1) do (5) Direktive 2013/34/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽³⁾;
- (ii) če na podlagi točke (i), potem ko so izčrpana vsa druga sredstva in kolikor ni razlogov za sum, ni identificirana nobena oseba ali če obstaja kakršen koli dvom, da je identificirana oseba dejanski lastnik oziroma so identificirane osebe dejanski lastniki, fizično osebo oziroma osebe na položaju višjega vodstva, pooblaščenki subjekti vodijo evidenco ukrepov, sprejetih z namenom identifikacije dejanskega lastništva v skladu s točko (i) in to točko;
- (b) v primeru skladov:
- (i) ustanovitelja;
- (ii) skrbnika oziroma skrbnike;
- (iii) morebitnega zaščitnika;
- (iv) upravičence ali, kadar je treba posameznike, ki so upravičenci pravne ureditve ali pravnega subjekta, še določiti, kategorijo oseb, v interesu katerih sta ustanovitev in delovanje pravne ureditve ali pravnega subjekta;
- (v) vsako drugo fizično osebo, ki izvršuje končni nadzor nad skladom z načini neposrednega ali posrednega lastništva ali na druge načine;

⁽¹⁾ Skupni ukrep 98/733/PNZ z dne 21. decembra 1998 o kaznivosti udeležbe v hudodelski združbi v državah članicah Evropske unije, ki ga je sprejel Svet na podlagi člena K.3 Pogodbe o Evropski uniji (UL L 351, 29.12.1998, str. 1).

⁽²⁾ UL C 316, 27.11.1995, str. 49.

⁽³⁾ Direktiva 2013/34/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o letnih računovodskih izkazih, konsolidiranih računovodskih izkazih in povezanih poročilih nekaterih vrst podjetij, spremembi Direktive 2006/43/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi direktiv Sveta 78/660/EGS in 83/349/EGS (UL L 182, 29.6.2013, str. 19).

- (c) v primeru pravnih subjektov, kot so fundacije, in pravnih ureditev, podobnih skladom, fizična oseba oziroma fizične osebe na položaju, enakovrednem ali podobnem tistim iz točke (b);
7. „ponudnik storitev za sklade ali družbe“ pomeni vsako osebo, ki za tretje strani poslovno opravlja katero izmed naslednjih storitev:
- (a) ustanovitev družb ali drugih pravnih oseb;
  - (b) deluje ali drugi osebi omogoča, da deluje v vlogi direktorja ali sekretarja družbe, partnerja v partnerstvu ali na podobnem položaju v odnosu do drugih pravnih oseb;
  - (c) družbi, partnerstvu ali drugi pravni osebi ali ureditvi nudi registriran sedež, poslovni naslov, dopisni ali upravni naslov in druge s tem povezane storitve;
  - (d) deluje ali drugi osebi omogoča, da deluje v vlogi skrbnika ekspresnega sklada ali podobne pravne ureditve;
  - (e) deluje ali drugi osebi omogoča, da deluje v vlogi zastopnika v imenu drugega delničarja, razen družbe, ki je uvrščena na organizirani trg in mora v skladu s pravom Unije ali primerljivimi mednarodnimi standardi spoštovati zahteve po razkritju;
8. „korespondenčni odnos“ pomeni:
- (a) opravljanje bančnih storitev ene banke kot korespondenta drugi banki kot respondentu, vključno z opravljanjem storitev v povezavi s tekočim računom ali drugim računom obveznosti in s tem povezanih storitev, kot so upravljanje denarnih sredstev, mednarodni prenosi sredstev, čekovni obračun, prehodni računi in menjalniške storitve;
  - (b) odnose med kreditnimi institucijami, finančnimi institucijami ter med kreditnimi in finančnimi institucijami, vključno kadar podobne storitve opravlja korespondenčna institucija za respondenčno institucijo in vključno z odnosi, vzpostavljenimi za transakcije z vrednostnimi papirji ali prenose sredstev;
9. „politično izpostavljena oseba“ pomeni fizično osebo, ki deluje ali je delovala na vidnih javnih položajih, ki zajemajo naslednje:
- (a) voditelje držav, predsednike vlad, ministre in namestnike ministrov ali ministre brez listnice;
  - (b) poslance parlamentov ali podobnih zakonodajnih organov;
  - (c) člane vodstvenih organov političnih strank;
  - (d) člane vrhovnih sodišč, ustavnih sodišč ali drugih sodnih organov na visoki ravni, na odločitve katerih, razen v izjemnih okoliščinah, ni mogoče vložiti nadaljnjih pritožb;
  - (e) člane računskih sodišč ali svetov centralnih bank;
  - (f) veleposlanike, odpravnike poslov in visoke častnike oboroženih sil;
  - (g) člane upravnih, upravljalnih ali nadzornih organov državnih podjetij;
  - (h) direktorje, namestnike direktorjev in člane odbora ali nosilce enakovrednih funkcij v mednarodnih organizacijah.
- Noben od javnih položajev iz točk (a) do (h) ne zajema srednjih ali nižjih uradnikov;
10. „družinski člani“ zajema naslednje:
- (a) zakonca politično izpostavljene osebe ali osebo, ki se obravnava enako kot zakonec politično izpostavljene osebe;
  - (b) otroke politično izpostavljene osebe in njihove zakonce ali osebe, ki so obravnavane enako kot zakonec;
  - (c) starše politično izpostavljene osebe;

11. „osebe, za katere je znano, da so ožji sodelavci“ pomeni:
  - (a) fizične osebe, za katere je znano, da imajo skupno dejansko lastništvo pravnih subjektov ali pravnih ureditev ali kakršne koli druge tesne poslovne odnose s politično izpostavljeno osebo;
  - (b) fizične osebe, ki imajo edina dejansko lastništvo pravnega subjekta ali pravne ureditve, za katero je znano, da je bila vzpostavljena oziroma sklenjena v dejansko korist politično izpostavljene osebe;
12. „višje vodstvo“ pomeni uradnika ali zaposlenega, ki je dovolj dobro seznanjen z izpostavljenostjo institucije tveganju pranja denarja in financiranja terorizma ter je na dovolj visokem položaju, da sprejema odločitve, ki vplivajo na izpostavljenost institucije tveganju in ni v vseh primerih treba, da je član uprave;
13. „poslovni odnos“ pomeni poslovni, poklicni ali trgovinski odnos, ki je povezan s poklicnimi dejavnostmi pooblaščenega subjekta in za katerega se ob vzpostavitvi stikov predvideva, da bo trajal;
14. „storitve iger na srečo“ pomeni storitev, pri kateri gre za denarno vplačilo pri igrah na srečo, vključno s tistimi, za katere so potrebne določene spretnosti, kot so loterije, igralniške igre, igre pokra in stavne transakcije, ter ki se opravlja na fizični lokaciji ali na kakršen koli način na daljavo z elektronskimi sredstvi ali katero koli drugo tehnologijo za lažjo komunikacijo in na individualno zahtevo prejemnika storitev;
15. „skupina“ pomeni skupino podjetij, ki jo sestavljajo matično podjetje, njegove podružnice in subjekti, v katerih so matično podjetje ali njegove podružnice udeležene, ter podjetja, ki so medsebojno povezana prek odnosa v smislu člena 22 Direktive 2013/34/EU;
16. „elektronski denar“ pomeni elektronski denar, kot je opredeljen v točki 2 člena 2 Direktive 2009/110/ES;
17. „navidezna banka“ pomeni kreditno institucijo ali finančno institucijo ali institucijo, ki izvaja dejavnosti enakovredne tistim, ki jih izvajajo kreditne institucije ali finančne institucije, ustanovljeno v okviru jurisdikcije, v kateri ni fizično prisotna, tako da se ne moreta zagotoviti resnično vodstvo in uprava, ter ni povezana z regulirano finančno skupino.

Člen 4

1. Države članice v skladu s pristopom, ki temelji na tveganju, zagotovijo, da področje uporabe te direktive v celoti ali delno zajema poklice in kategorije podjetij, ki niso pooblaščen subjekti iz člena 2(1), opravljajo pa dejavnosti, ki se zelo verjetno uporabljajo za pranje denarja ali financiranje terorizma.
2. Če država članica razširi področje uporabe te direktive na poklice ali kategorije podjetij, ki niso navedeni v členu 2(1), o tem obvesti Komisijo.

Člen 5

Države članice lahko na področju, ki ga ureja ta direktiva, za preprečevanje pranja denarja in financiranja terorizma ob upoštevanju omejitev prava Unije sprejmejo ali v veljavi obdržijo strožje določbe.

ODDELEK 2

Ocena tveganja

Člen 6

1. Komisija izvede oceno tveganj pranja denarja in financiranja terorizma, ki vplivajo na notranji trg in so povezana s čezmejnimi dejavnostmi.

Komisija v ta namen do 26. junija 2017 pripravi poročilo, v katerem opredeli, analizira in oceni navedena tveganja na ravni Unije. Po tem Komisija svoje poročilo posodobi vsaki dve leti, po potrebi pa tudi pogosteje.

2. Poročilo iz odstavka 1 zajema vsaj:

- (a) področja notranjega trga, na katerih obstaja največje tveganje;

- (b) tveganja, povezana z vsakim zadevnim sektorjem;
- (c) najbolj razširjene metode storilcev kaznivih dejanj za pranje nezakonito pridobljenih sredstev.
3. Komisija poročilo iz odstavka 1 da na voljo državam članicam in pooblaščenim subjektom za pomoč pri prepoznavanju, razumevanju, obvladovanju in blažitvi tveganja pranja denarja in financiranja terorizma ter z namenom, da bi drugi deležniki, vključno z nacionalnimi zakonodajalci, Evropskim parlamentom, evropskimi nadzornimi organi ter predstavniki FIU, bolje razumeli tveganja.
4. Komisija za države članice pripravi priporočila o ukrepih, primernih za obravnavo prepoznanih tveganj. V primeru, da se države članice odločijo, da v svojih nacionalnih ureditvah AML/CFT ne uporabijo nobenega od priporočil, o tem uradno obvestijo Komisijo in takšno odločitev utemeljijo.
5. Evropski nadzorni organi preko skupnega odbora do 26. decembra 2016 izdajo mnenje o tveganjih pranja denarja in financiranja terorizma, ki vplivajo na finančni sektor Unije (v nadaljnjem besedilu: skupno mnenje). Po tem evropski nadzorni organi preko skupnega odbora mnenje izdajo vsaki dve leti.
6. Komisija pri izvedbi ocene iz odstavka 1 organizira delo na ravni Unije, upošteva skupna mnenja iz odstavka 5 ter vključi strokovnjake s področja AML/CFT, predstavnike FIU in druge organe na ravni Unije, kadar je to primerno. Komisija skupna mnenja da na voljo državam članicam in pooblaščenim subjektom za pomoč pri prepoznavi, obvladovanju in blažitvi tveganja pranja denarja in financiranja terorizma.
7. Komisija vsaki dve leti, po potrebi pa tudi pogosteje, Evropskemu parlamentu in Svetu predloži poročilo o ugotovitvah, ki izhajajo iz rednih ocen tveganj in ukrepov, sprejetih na podlagi teh ugotovitev.

Člen 7

1. Vsaka država članica sprejme ustrezne ukrepe za prepoznavo, oceno, razumevanje in blažitev tveganj pranja denarja in financiranja terorizma, ki jim je izpostavljena, pa tudi vseh zadevnih pomislekov glede varstva podatkov. To oceno tveganja redno posodablja.
2. Vsaka država članica določi organ oziroma vzpostavi mehanizem za usklajevanje nacionalnega odziva na tveganja iz odstavka 1. Komisijo, evropske nadzorne organe in druge države članice se uradno obvesti o identiteti tega organa oziroma opisu mehanizma.
3. Države članice pri izvajanju ocen tveganj iz odstavka 1 tega člena uporabijo ugotovitve iz poročila iz člena 6(1).
4. Kar zadeva oceno tveganja iz odstavka 1, vsaka država članica:
- (a) oceno uporabi za izboljšanje svoje ureditve AML/CFT, zlasti tako, da opredeli vsa področja, na katerih morajo pooblaščen subjekt uporabljati okrepljene ukrepe, in po potrebi določi ukrepe, ki jih je treba sprejeti;
- (b) kadar je primerno, opredeli sektorje ali področja, na katerih obstaja manjše ali večje tveganje pranja denarja in financiranja terorizma;
- (c) oceno uporabi za pomoč pri razporeditvi in prednostni razvrstitvi sredstev za boj proti pranju denarja in financiranju terorizma;
- (d) oceno uporabi za zagotovitev, da se za vsak sektor ali področje določijo ustrezna pravila v skladu s tveganji pranja denarja in financiranja terorizma;
- (e) pooblaščenim subjektom nemudoma da na voljo ustrezne informacije za lažjo izvedbo njihovih ocen tveganj pranja denarja in financiranja terorizma.

5. Države članice dajo rezultate svojih ocen tveganj na voljo Komisiji, evropskim nadzornim organom in drugim državam članicam.

Člen 8

1. Države članice zagotovijo, da pooblašteni subjekti sprejmejo ustrezne ukrepe za prepoznavo in oceno tveganj pranja denarja in financiranja terorizma ob upoštevanju dejavnikov tveganja, vključno s tistimi, ki so povezani z njihovimi strankami, državami ali geografskimi območji ter proizvodi, storitvami, transakcijami ali distribucijskimi potmi. Ti ukrepi so sorazmerni z naravo in velikostjo pooblaščenih subjektov.

2. Ocene tveganj iz odstavka 1 se dokumentirajo, redno posodablajo ter dajo na voljo ustreznim pristojnim organom in zadevnim samoregulativnim organom. Pristojni organi se lahko odločijo, da posamezne dokumentirane ocene tveganj niso potrebne, kadar so specifična tveganja, ki so neločljivo povezana s sektorjem, jasna in razumljena.

3. Države članice zagotovijo, da imajo pooblašteni subjekti vzpostavljene politike, kontrole in postopke za učinkovito blažitev in obvladovanje ocen tveganj pranja denarja in financiranja terorizma, prepoznanih na ravni Unije, države članice in pooblaščenega subjekta. Te politike, kontrole in postopki so sorazmerni z naravo in velikostjo pooblaščenih subjektov.

4. Politike, kontrole in postopki iz odstavka 3 vključujejo:

- (a) razvoj notranjih politik, kontrol in postopkov, vključno z referenčnimi praksami obvladovanja tveganj, skrbnim preverjanjem strank, poročanjem, vodenjem evidenc, notranjim nadzorom, zagotavljanjem skladnosti s predpisi, vključno z imenovanjem uradne osebe za zagotavljanje skladnosti s predpisi na vodstveni ravni, kadar je to primerno glede na obseg in naravo poslovanja, in varnostnim preverjanjem zaposlenih;
- (b) neodvisno revizijsko funkcijo za preskušanje notranjih politik, kontrol in postopkov iz točke (a), kadar je to primerno glede na obseg in naravo poslovanja.

5. Države članice od pooblaščenih subjektov zahtevajo, da pridobijo odobritev njihovega višjega vodstva za politike, kontrole in postopke, ki jih uvedejo, ter da spremljajo in po potrebi okrepijo sprejete ukrepe.

ODDELEK 3

Politika do tretjih držav

Člen 9

1. Zaradi zaščite pravilnega delovanja notranjega trga se opredelijo jurisdikcije tretjih držav, ki imajo v svojih nacionalnih ureditvah AML/CFT strateške pomanjkljivosti, ki bistveno ogrožajo finančni sistem Unije (v nadaljnjem besedilu: tretje države z visokim tveganjem).

2. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 64 za opredelitev tretjih držav z visokim tveganjem, pri čemer se upoštevajo strateške pomanjkljivosti, ki so povezane zlasti s:

- (a) pravnim in institucionalnim okvirom AML/CFT tretje države, še posebej:
  - (i) inkriminacijo pranja denarja in financiranja terorizma;
  - (ii) ukrepi v zvezi s skrbnim preverjanjem strank;
  - (iii) zahtevami v zvezi z vodenjem evidenc ter
  - (iv) zahtevami za poročanje o sumljivih transakcijah;
- (b) pooblastili in postopki pristojnih organov tretje države za boj proti pranju denarja in financiranju terorizma;
- (c) učinkovitostjo sistema AML/CFT pri obravnavi tveganj pranja denarja ali financiranja terorizma v tretji državi.

3. Delegirani akti iz odstavka 2 se sprejmejo v enem mesecu po opredelitvi strateških pomanjkljivosti iz navedenega odstavka.
4. Komisija pri pripravi delegiranih aktov iz odstavka 2 po potrebi upošteva ustrezna vrednotenja, ocene ali poročila, ki jih pripravijo mednarodne organizacije in organi za določanje standardov s pristojnostmi na področju preprečevanja pranja denarja in boja proti financiranju terorizma v povezavi s tveganji, ki jih predstavljajo posamezne tretje države.

POGLAVJE II

SKRBNO PREVERJANJE STRANK

ODDELEK 1

Splošne določbe

Člen 10

1. Države članice svojim kreditnim institucijam in finančnim institucijam prepovejo vodenje anonimnih računov ali anonimnih bančnih hranilnih knjižic. Države članice v vsakem primeru zahtevajo, da za imetnike in upravičence obstoječih anonimnih bančnih računov ali anonimnih bančnih hranilnih knjižic čim prej, najpozneje pa pred kakršno koli uporabo takšnih računov ali takšnih hranilnih knjižic, veljajo ukrepi skrbnega preverjanja strank.
2. Države članice sprejmejo ukrepe za preprečevanje zlorabe prinosniških delnic in na prinositelja izdanih potrdil o lastniškem upravičenju do delnic.

Člen 11

Države članice zagotovijo, da pooblaščen subjekti uporabljajo ukrepe skrbnega preverjanja strank v naslednjih okoliščinah:

- (a) ob vzpostavitvi poslovnega odnosa;
- (b) pri izvajanju občasne transakcije, ki:
  - (i) znaša 15 000 EUR ali več, bodisi da gre za transakcijo, izvedeno z enim dejanjem ali z več dejanji, za katere kaže, da so povezana, ali
  - (ii) predstavlja prenos sredstev, kot je opredeljeno v točki (9) člena 3 Uredbe (EU) 2015/847 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾, ki presega 1 000 EUR;
- (c) v primeru oseb, ki trgujejo z blagom, kadar izvajajo občasne gotovinske transakcije, ki znašajo 10 000 EUR ali več, bodisi da gre za transakcijo, izvedeno z enim dejanjem ali z več dejanji, za katere kaže, da so povezana;
- (d) kar zadeva ponudnike storitev iger na srečo, ob izplačilu dobičkov, ob vplačilu stav ali obojem, kadar izvajajo transakcije, ki znašajo 2 000 EUR ali več, bodisi da gre za transakcijo, izvedeno z enim dejanjem ali z več dejanji, za katere kaže da so povezana;
- (e) kadar obstaja sum pranja denarja ali financiranja terorizma, ne glede na kakršno koli odstopanje, izvzete ali mejno vrednost;
- (f) kadar obstajajo dvomi v verodostojnost ali ustreznost predhodno pridobljenih podatkov o identifikaciji stranke.

Člen 12

1. Država članica lahko z odstopanjem od točk (a), (b) in (c) prvega pododstavka člena 13(1) ter člena 14 ter na podlagi ustrezne ocene tveganja, ki dokazuje nizko tveganje, pooblaščenim subjektom dovoli, da jim ni treba uporabljati določenih ukrepov skrbnega preverjanja strank kar zadeva elektronski denar, kadar so izpolnjeni vsi naslednji pogoji za blažitev tveganja:

- (a) plačilnega instrumenta ni mogoče ponovno napolniti ali pa ima mesečno omejitev plačilnih transakcij v vrednosti največ 250 EUR, ki se lahko porabi le v tej državi članici;
- (b) najvišji elektronsko shranjeni znesek ne presega 250 EUR;

⁽¹⁾ Uredba (EU) 2015/847 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2015 o informacijah, ki spremljajo prenose sredstev, in razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1781/2006 (glej stran 1 tega Uradnega lista).

- (c) plačilni instrument se uporablja izključno za nakup blaga ali storitev;
- (d) plačilnega instrumenta ni mogoče kriti z anonimnim elektronskim denarjem;
- (e) izdajatelj zadostno spremlja transakcije ali poslovni odnos, da lahko odkrije nenavadne ali sumljive transakcije.

Za namene točke (b) prvega pododstavka lahko država članica zviša zgornjo mejo do 500 EUR za plačilne instrumente, ki se lahko uporabljajo samo v tej državi članici.

2. Države članice zagotovijo, da se odstopanje iz odstavka 1 ne uporablja v primeru unovčenja gotovine ali dviga gotovine v denarni vrednosti elektronskega denarja, kadar unovčeni znesek presega 100 EUR.

Člen 13

1. Skrbno preverjanje strank vključuje:

- (a) identifikacijo stranke in preverjanje njene identitete na podlagi dokumentov, podatkov ali informacij, pridobljenih od zanesljivega in neodvisnega vira;
- (b) identifikacijo dejanskega lastnika in sprejetje razumnih ukrepov za preverjanje identitete te osebe, tako da pooblaščen subjekt meni, da ve, kdo je dejanski lastnik, vključno s tem, da se za pravne osebe, sklade, družbe, fundacije in podobne pravne ureditve sprejmejo razumni ukrepi za poznavanje lastništva in nadzorne strukture stranke;
- (c) oceno in po potrebi pridobivanje informacij o namenu in predvideni naravi poslovnega odnosa;
- (d) stalno spremljanje poslovnega odnosa, vključno s pregledovanjem transakcij, ki se izvajajo v času odnosa, s čimer se zagotovi, da so opravljene transakcije v skladu s poznavanjem stranke s strani pooblaščenega subjekta, poslovnega profila in profila tveganj, po potrebi tudi s poznavanjem izvora sredstev, ter zagotavljanje, da se listine, podatki ali informacije redno posodablja.

Pooblaščen subjekt pri izvajanju ukrepov iz točk (a) in (b) prvega pododstavka, preveri, da je vsaka oseba, ki trdi, da deluje v imenu stranke, za to pooblaščen, ter to osebo identificirajo in preverijo njeno identiteto.

2. Države članice zagotovijo, da pooblaščen subjekt uporablja vse zahteve skrbnega preverjanja strank, določene v odstavku 1. Vendar pooblaščen subjekt lahko obseg takšnih ukrepov določi z upoštevanjem tveganja.

3. Države članice zahtevajo, da pooblaščen subjekt pri oceni tveganj pranja denarja in financiranja terorizma upošteva vsaj spremenljivke iz Priloge I.

4. Države članice zagotovijo, da lahko pooblaščen subjekt pristojnim ali samoregulativnim organom prikaže, da so ukrepi ustrezni glede na tveganja pranja denarja in financiranja terorizma, ki so bila prepoznana.

5. Kar zadeva posle življenjskega zavarovanja ali druge z naložbami povezane zavarovalne posle, države članice zagotovijo, da kreditne institucije in finančne institucije poleg ukrepov skrbnega preverjanja strank, ki se zahtevajo za stranko in dejanskega lastnika, izvajajo naslednje ukrepe skrbnega preverjanja strank v zvezi z upravičenci iz življenjskega zavarovanja in drugih z naložbami povezanih zavarovalnih polic, takoj ko so upravičenci identificirani ali določeni:

- (a) v primeru upravičencev, ki so identificirani kot izrecno imenovane osebe ali pravne ureditve, pridobitev imena osebe;
- (b) v primeru upravičencev, ki so določeni po značilnostih ali razredu ali na druge načine, pridobitev zadostnih informacij o teh upravičencih, tako da kreditna institucija ali finančna institucija meni, da bo lahko v času izplačila lahko določila identiteto upravičenca.

Glede točk (a) in (b) prvega pododstavka se identiteta upravičencev preveri v času izplačila. V primeru popolne ali delne dodelitve življenjskega ali drugega z naložbami povezanega zavarovanja tretji osebi kreditne institucije in finančne institucije, seznanjene z dodelitvijo, identificirajo dejanskega lastnika v času dodelitve fizični ali pravni osebi ali pravni ureditvi, ki v svojo korist prejema vrednost dodeljene police.

6. V primeru upravičencev iz skladov ali podobnih pravnih ureditev, ki so določeni po posebnih značilnostih ali razredu, pooblaščen subjekt pridobi zadostne informacije o upravičencu, tako da pooblaščen subjekt meni, da bo lahko določil identiteto upravičenca v času izplačila ali v času, ko upravičenec uveljavi pridobljene pravice.

Člen 14

1. Države članice zahtevajo, da se preverjanje identitete stranke in dejanskega lastnika izvede pred vzpostavitvijo poslovnega odnosa ali izvedbo transakcije.

2. Z odstopanjem od odstavka 1 lahko države članice dovolijo, da se preverjanje identitete stranke in dejanskega lastnika izvede med vzpostavitvijo poslovnega odnosa, če je potrebno, da se ne prekine običajno poslovanje, in kadar obstaja majhno tveganje pranja denarja ali financiranja terorizma. V takih primerih se ti postopki zaključijo kar najhitreje po prvem stiku.

3. Z odstopanjem od odstavka 1 lahko države članice dovolijo odprtje računa pri kreditni instituciji ali finančni instituciji, vključno z računi, ki omogočajo transakcije s prenosljivimi vrednostnimi papirji, pod pogojem, da so vzpostavljena ustrezna varovala, za zagotovitev, da transakcij ne izvaja stranka oziroma da se ne izvajajo v njenem imenu, dokler ni dosežena popolna skladnost z zahtevami skrbnega preverjanja strank, določenimi v točkah (a) in (b) prvega pododstavka člena 13(1).

4. Države članice zahtevajo, da pooblaščen subjekt, ki ne more zagotoviti skladnosti z zahtevami skrbnega preverjanja strank, določenimi v točki (a), (b) ali (c) prvega pododstavka člena 13(1), ne izvede transakcije prek bančnega računa, ne vzpostavi poslovnega odnosa ali ne izvede transakcije ter prekine poslovni odnos in razmisli, da bi FIU podala poročilo o sumljivi transakciji v zvezi s stranko v skladu s členom 33.

Države članice prvega pododstavka ne uporabljajo, kadar notarji, drugi neodvisni pravni strokovnjaki, revizorji, zunanji računovodje in davčni svetovalci, in sicer v strogem obsegu, v katerem te osebe ugotavljajo pravni položaj svoje stranke ali ko branijo ali zastopajo to stranko v sodnem postopku ali v zvezi z njim, vključno s svetovanjem o sprožitvi ali izogibanju takšnemu postopku.

5. Države članice zahtevajo, da pooblaščen subjekt ukrepe skrbnega preverjanja strank uporabljajo ne le za vse nove stranke, ampak v primernem času in z upoštevanjem tveganja tudi za obstoječe stranke, tudi v času spremembe relevantnih okoliščin stranke.

ODDELEK 2

Poenostavljeno skrbno preverjanje strank

Člen 15

1. Kadar država članica ali pooblaščen subjekt prepozna področja manjšega tveganja, lahko ta država članica pooblaščenim subjektom dovoli, da uporabijo poenostavljene ukrepe skrbnega preverjanja strank.

2. Pooblaščen subjekt pred uporabo poenostavljenih ukrepov skrbnega preverjanja strank preveri, da poslovni odnos s stranko ali transakcija predstavlja nižjo stopnjo tveganja.

3. Države članice zagotovijo, da pooblaščen subjekt zadostno spremlja transakcije in poslovne odnose, da omogočijo odkrivanje nenavadnih ali sumljivih transakcij.

Člen 16

Države članice in pooblaščen subjekt pri ocenjevanju tveganj pranja denarja in financiranja terorizma, povezanih z vrstami strank, geografskimi območji ter določenimi produkti, storitvami, transakcijami ali distribucijskimi potmi, upoštevajo vsaj dejavnike za situacije s potencialno manjšim tveganjem iz Priloge II.

Člen 17

Evropski nadzorni organi do 26. junija 2017 v skladu s členom 16 uredb (EU) št. 1093/2010, (EU) št. 1094/2010 in (EU) št. 1095/2010 izdajo smernice, naslovljene na pristojne organe ter kreditne institucije in finančne institucije, o dejavnikih tveganja, ki se upoštevajo, in ukrepih, ki se sprejmejo v primerih, ko so ustrezni poenostavljeni ukrepi skrbnega preverjanja strank. Posebej se upošteva narava in obseg poslovanja ter se, kadar je to primerno in sorazmerno, določijo posebni ukrepi.

ODDELEK 3

Okrepljeno skrbno preverjanje strank

Člen 18

1. V primerih iz členov 19 do 24 in pri obravnavi fizičnih oseb ali pravnih subjektov s sedežem v tretjih državah, ki jih Komisija opredeli kot tretje države z visokim tveganjem, kot tudi v drugih primerih večjih tveganj, ki jih kot takšne opredelijo države članice ali pooblaščen subjekt, države članice od pooblaščenih subjektov zahtevajo, da za ustrezno obvladovanje in blažitev navedenih tveganj uporabljajo okrepljene ukrepe skrbnega preverjanja strank.

Okrepljenih ukrepov skrbnega preverjanja strank ni treba samodejno uporabiti za podružnice ali hčerinske družbe v večinski lasti pooblaščenih subjektov s sedežem v Uniji, ki se nahajajo v tretjih državah z visokim tveganjem, kadar navedene podružnice ali hčerinske družbe v večinski lasti v celoti izpolnjujejo politike na ravni skupine in postopke v skladu s členom 45. Države članice zagotovijo, da pooblaščen subjekt v teh primerih uporablja pristop, ki temelji na tveganju.

2. Države članice od pooblaščenih subjektov zahtevajo, da raziščejo, kolikor je to razumno mogoče, ozadje in namen vseh kompleksnih in nenavadno velikih transakcij ter vseh nenavadnih vzorcev transakcij, ki nimajo nobenega očitnega gospodarskega ali zakonitega namena. Pooblaščen subjekt zlasti okrepijo stopnjo in naravo spremljanja poslovnega odnosa, da ugotovijo, ali so te transakcije ali dejavnosti videti sumljive.

3. Države članice in pooblaščen subjekt pri oceni tveganj pranja denarja in financiranja terorizma upoštevajo vsaj dejavnike za situacije s potencialno večjim tveganjem iz Priloge III.

4. Evropski nadzorni organi do 26. junija 2017 v skladu s členom 16 uredb (EU) št. 1093/2010, (EU) št. 1094/2010 in (EU) št. 1095/2010 izdajo smernice, naslovljene na pristojne organe ter kreditne institucije in finančne institucije, o dejavnikih tveganja, ki se upoštevajo, in ukrepih, ki se sprejmejo v primerih, ko so ustrezni okrepljeni ukrepi skrbnega preverjanja strank. Posebej se upošteva narava in obseg poslovanja ter se, kadar je to primerno in sorazmerno, določijo posebni ukrepi.

Člen 19

Kadar kreditne in finančne institucije sklepajo čezmejne korespondenčne odnose z respondenčnimi institucijami iz tretjih držav, države članice poleg ukrepov skrbnega preverjanja strank, določenih v členu 13, od svojih kreditnih institucij in finančnih institucij zahtevajo, da:

- (a) zberejo zadostne informacije o respondenčni instituciji, da v celoti razumejo naravo njenega poslovanja ter iz javno dostopnih informacij ocenijo ugled institucije in kakovost nadzora;
- (b) ocenijo nadzor glede AML/CFT v respondenčni instituciji;
- (c) pridobijo odobritev višjega vodstva pred sklepanjem novih korespondenčnih odnosov;
- (d) dokumentirajo ustrezne pristojnosti vsake institucije;
- (e) glede prehodnih računov, se prepričajo, da je respondenčna institucija preverila identiteto strank in je stalno skrbno preverjala stranke, ki imajo neposreden dostop do računov korespondenčne institucije, ter da je korespondenčni instituciji na zahtevo sposobna zagotoviti zadevne podatke o skrbnem preverjanju strank.

Člen 20

Kar zadeva transakcije ali poslovne odnose s politično izpostavljenimi osebami, države članice poleg ukrepov skrbnega preverjanja strank iz člena 13 od pooblaščenih subjektov zahtevajo, da:

- (a) imajo ustrezne sisteme upravljanja tveganj, vključno s postopki na podlagi tveganja za ugotavljanje, ali je stranka ali dejanski lastnik stranke politično izpostavljena oseba;
- (b) v primeru poslovnih odnosov s politično izpostavljenimi osebami uporabljajo naslednje ukrepe:
  - (i) pridobijo odobritev višjega vodstva za vzpostavitev ali nadaljevanje poslovnih odnosov s takšnimi osebami;
  - (ii) sprejmejo ustrezne ukrepe, da ugotovijo izvor premoženja in sredstev, vključenih v poslovne odnose ali transakcije s takšnimi osebami;
  - (iii) okrepljeno stalno spremljajo te poslovne odnos.

Člen 21

Države članice od pooblaščenih subjektov zahtevajo, da sprejmejo razumne ukrepe za določitev ali so upravičenci iz življenjske ali druge z naložbami povezane zavarovalne police in/ali, kadar je potrebno, dejanski lastnik upravičenca politično izpostavljene osebe. Ti ukrepi se sprejmejo najpozneje v času izplačila ali popolne ali delne dodelitve police. Kadar so prepoznana večja tveganja, države članice poleg uporabe ukrepov skrbnega preverjanja strank iz člena 13 od pooblaščenih subjektov zahtevajo, da:

- (a) obvestijo višje vodstvo pred izplačilom sredstev police;
- (b) poglobljeno pregledujejo celoten poslovni odnos z imetnikom police.

Člen 22

Če politično izpostavljena oseba preneha delovati na vidnem javnem položaju v državi članici ali tretji državi ali na vidnem javnem položaju v mednarodni organizaciji, se od pooblaščenih subjektov vsaj za obdobje 12 mesecev zahteva, da upoštevajo nadaljnje tveganje, ki ga ta oseba predstavlja, ter uporabljajo ustrezne ukrepe z upoštevanjem tveganja tako dolgo, dokler se ne šteje, da ta oseba ne predstavlja več tveganja, značilnega za politično izpostavljene osebe.

Člen 23

Ukrepi iz členov 20 in 21 se uporabljajo tudi za družinske člane ali osebe, za katere je znano, da so ožji sodelavci politično izpostavljenih oseb.

Člen 24

Države članice kreditnim institucijam in finančnim institucijam prepovejo, da sklenejo ali nadaljujejo korespondenčni odnos z navidezno banko. Od teh institucij zahtevajo, da sprejmejo ustrezne ukrepe za zagotovitev, da ne bodo vzpostavili ali nadaljevali korespondenčnih odnosov s kreditno institucijo ali finančno institucijo, za katero je znano, da navidezni banki dovoljuje uporabo svojih računov.

ODDELEK 4

Izvajanje s strani tretjih oseb

Člen 25

Države članice lahko pooblaščenim subjektom dovolijo, da se za izpolnitev zahtev skrbnega preverjanja strank, določenih v točkah (a), (b) in (c) prvega pododstavka člena 13(1), zanesejo na tretje osebe. Vendar končno odgovornost za izpolnjevanje teh zahtev nosi pooblaščen subjekt, ki se zanese na tretjo osebo.

Člen 26

1. V tem oddelku „tretje osebe“ pomeni pooblašcene subjekte, ki so navedeni v členu 2, včlanjene organizacije ali federacije teh pooblaščenih subjektov ali druge institucije ali osebe v državi članici ali tretji državi, ki:

- (a) uporabljajo zahteve glede skrbnega preverjanja strank in glede vodenja evidenc, ki so enakovredne zahtevam iz te direktive, in
- (b) katerih skladnost z zahtevami iz te direktive se nadzoruje na način, ki je v skladu z oddelkom 2 poglavja VI.

2. Države članice pooblaščenim subjektom prepovejo, da se zanesejo na tretje osebe s sedežem v tretji državi z visokim tveganjem. Države članice lahko podružnice in hčerinske družbe v večinski lasti pooblaščenih subjektov s sedežem v Uniji izvzamejo iz te prepovedi, kadar te podružnice in hčerinske družbe v večinski lasti v celoti spoštujejo politike na ravni skupine in postopke v skladu s členom 45.

Člen 27

1. Države članice zagotovijo, da pooblašчени subjekti od tretje osebe, na katero se zanesejo, pridobijo potrebne informacije o zahtevah skrbnega preverjanja strank, določenih v točkah (a), (b) in (c) prvega pododstavka člena 13(1).

2. Države članice zagotovijo, da pooblašчени subjekti, h katerim se stranko napoti, sprejmejo ustrezne ukrepe za zagotovitev, da tretja oseba na zahtevo takoj zagotovi zadevne kopije identifikacijskih in potrditvenih podatkov ter drugo zadevno dokumentacijo o identiteti stranke ali dejanskega lastnika.

Člen 28

Države članice zagotovijo, da lahko pristojni organ matične države članice (za politike in postopke na ravni skupine) in pristojni organ države članice gostiteljice (za podružnice in hčerinske družbe) štejeta, da pooblaščen subjekt v okviru svojega skupinskega programa upošteva določbe, sprejete na podlagi členov 26 in 27, kadar so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:

- (a) pooblaščen subjekt se zanaša na informacije, ki jih je zagotovila tretja oseba, ki je del iste skupine;
- (b) ta skupina uporablja ukrepe skrbnega preverjanja strank, pravila o vodenju evidenc ter programe proti pranju denarja in financiranju terorizma v skladu s to direktivo ali enakovrednimi pravili;
- (c) učinkovito izvajanje zahtev iz točke (b), na ravni skupine nadzoruje pristojni organ matične države članice ali tretje države.

Člen 29

Ta oddelek se ne uporablja za odnose z zunanjimi izvajalci ali zastopniki, kadar se zunanji izvajalec ali zastopnik na podlagi pogodbene ureditve šteje kot del pooblaščenega subjekta.

POGLAVJE III

INFORMACIJE O DEJANSKEM LASTNIŠTVU

Člen 30

1. Države članice zagotovijo, da morajo poslovni in drugi pravni subjekti, ustanovljeni na njihovem ozemlju, pridobiti ter imeti na voljo ustrezne, natančne in posodobljene informacije o svojem dejanskem lastništvu, vključno s podrobnostmi o deležih v lasti upravičencev.

Države članice zagotovijo, da se od navedenih subjektov zahteva, naj pooblaščenim subjektom, kadar ti sprejemajo ukrepe skrbnega preverjanja strank v skladu s poglavjem II, poleg informacij o njihovem pravnem lastniku zagotovijo tudi informacije o dejanskem lastniku.

2. Države članice zahtevajo, da imajo pristojni organi in FIU pravočasen dostop do informacij iz odstavka 1.
3. Države članice zagotovijo, da se informacije iz odstavka 1 v vsaki državi članici hranijo v osrednjem registru, na primer v trgovinskem registru, registru podjetij iz člena 3 Direktive 2009/101/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾, ali javnem registru. Države članice Komisijo uradno obvestijo o značilnostih teh nacionalnih mehanizmov. Informacije o dejanskem lastništvu iz navedene zbirke podatkov se lahko zbirajo v skladu z nacionalnimi sistemi.
4. Države članice zahtevajo, da so informacije, shranjene v osrednjem registru iz odstavka 3, ustrezne, natančne in posodobljene.
5. Države članice zagotovijo, da imajo do informacij o dejanskem lastništvu vedno dostop:
  - (a) pristojni organi in FIU, brez omejitev;
  - (b) pooblaščen subjekti, in sicer v okviru skrbnega preverjanja strank v skladu s poglavjem II;
  - (c) vse osebe ali organizacije, ki lahko izkažejo upravičen interes.Osebe ali organizacije iz točke (c) imajo dostop vsaj do imena, meseca in leta rojstva, državljanstva in države prebivališča dejanskega lastnika, kakor tudi do vrste in višine deleža v lasti upravičenca.
- Za namene tega odstavka so informacije o dejanskem lastništvu dostopne v skladu s pravili o varstvu podatkov, zanj pa lahko velja obveznost registracije na spletu ter plačila nadomestila. Nadomestila, ki se zaračunajo za pridobitev informacij, ne presegajo upravnih stroškov, ki ob tem nastanejo.
6. Osrednji register iz odstavka 3 pristojnim organom in FIU zagotavlja pravočasen in neomejen dostop, ne da bi ob tem obvestili zadevni subjekt. Omogoča tudi pravočasen dostop pooblaščenim subjektom, ko sprejemajo ukrepe skrbnega preverjanja strank.
7. Države članice zagotovijo, da lahko pristojni organi in FIU pristojnim organom in FIU v drugih državah članicah pravočasno zagotovijo informacije iz odstavkov 1 in 3.
8. Države članice zahtevajo, da se pooblaščen subjekti pri izpolnjevanju njihovih zahtev skrbnega preverjanja strank v skladu s Poglavjem II ne zanašajo le na osrednji register iz odstavka 3. Te zahteve se izpolnijo z uporabo pristopa, ki temelji na tveganju.
9. Države članice lahko določijo izvzetje glede dostopa iz točk (b) in (c) odstavka 5 do vseh ali nekaterih informacij o dejanskem lastništvu, in sicer za vsak primer posebej in v izjemnih okoliščinah, kadar bi takšen dostop dejanskega lastnika izpostavil tveganju prevar, ugrabitve, izsiljevanja, nasilja ali ustrahovanja ali kadar je dejanski lastnik mladoleten oziroma kako drugače nesposoben. Izvzetja, odobrena v skladu s tem odstavkom, se ne uporabljajo za kreditne institucije in finančne institucije ter za tiste pooblaščen subjekte iz točke 3(b) člena 2(1), ki so javni uslužbenci.
10. Komisija do 26. junija 2019 Evropskemu parlamentu in Svetu predloži poročilo, v katerem oceni pogoje in tehnične specifikacije ter postopke za zagotavljanje varne in učinkovite povezanosti osrednjih registrov iz odstavka 3 prek evropske osrednje platforme, vzpostavljene s členom 4a(1) Direktive 2009/101/ES. Kadar je primerno, to poročilo spremlja zakonodajni predlog.

Člen 31

1. Države članice zahtevajo, da skrbniki vsakega ekspresnega sklada, ki ga ureja njihovo pravo, pridobijo in imajo na voljo ustrezne, natančne in posodobljene informacije o dejanskem lastništvu sklada. Te informacije vključujejo identiteto:
  - (a) ustanovitelja;
  - (b) skrbnika oziroma skrbnikov;
  - (c) morebitnega zaščitnika;

⁽¹⁾ Direktiva 2009/101/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. septembra 2009 o uskladitvi zaščitnih ukrepov za varovanje interesov družbenikov in tretjih oseb, ki jih države članice zahtevajo od gospodarskih družb v skladu z drugim pododstavkom člena 48 Pogodbe, zato da se oblikujejo zaščitni ukrepi z enakim učinkom v vsej Skupnosti (UL L 258, 1.10.2009, str. 11).

- (d) upravičencev ali razrede upravičencev ter
- (e) katerih koli drugih fizičnih oseb, ki izvršujejo dejanski nadzor nad skladom.
2. Države članice zagotovijo, da skrbniki pooblaščenim subjektom razkrijejo svoj status in jim pravočasno zagotovijo informacije iz odstavka 1, kadar kot skrbniki vzpostavijo poslovni odnos ali izvedejo občasno transakcijo nad mejno vrednostjo iz točk (b), (c) in (d) člena 11.
3. Države članice zahtevajo, da je pristojnim organom in FIU omogočen pravočasen dostop do informacij iz odstavka 1.
4. Države članice zahtevajo, da se informacije iz odstavka 1 hranijo v osrednjem registru, če zaradi sklada nastanejo posledice na področju obdavčitve. Osrednji register pristojnim organom in FIU zagotavlja pravočasen in neomejen dostop, ne da bi ob tem obvestili stranke zadevnega sklada. Omogoča lahko tudi pravočasen dostop pooblaščenim subjektom v okviru skrbnega preverjanja strank v skladu s poglavjem II. Države članice Komisijo uradno obvestijo o značilnostih teh nacionalnih mehanizmov.
5. Države članice zahtevajo, da so informacije, shranjene v osrednjem registru iz odstavka 4, ustrezne, natančne in posodobljene.
6. Države članice zagotovijo, da se pooblašчени subjekti pri izpolnjevanju njihovih zahtev skrbnega preverjanja strank iz poglavja II ne zanašajo le na osrednji register iz odstavka 4. Te zahteve se izpolnijo z uporabo pristopa, ki temelji na tveganju.
7. Države članice zagotovijo, da lahko pristojni organi in FIU pristojnim organom in FIU v drugih državah članicah pravočasno zagotovijo informacije iz odstavkov 1 in 4.
8. Države članice zagotovijo, da se ukrepi iz tega člena uporabljajo za druge vrste pravnih ureditev, ki imajo podobno strukturo ali funkcije kot skladi.
9. Komisija do 26. junija 2019 Evropskemu parlamentu in Svetu predloži poročilo, v katerem oceni pogoje in tehnične specifikacije ter postopke za zagotavljanje varne in učinkovite povezanosti osrednjih registrov. Kadar je primerno, to poročilo spremlja zakonodajni predlog.

POGLAVJE IV

OBVEZNOSTI POROČANJA

ODDELEK 1

Splošne določbe

Člen 32

1. Vsaka država članica za namene preprečevanja, odkrivanja in učinkovitega boja proti pranju denarja in financiranju terorizma ustanovi FIU.
2. Države članice pisno obvestijo Komisijo o imenu in naslovu zadevnih FIU.
3. Vsaka FIU je operativno neodvisna in avtonomna, kar pomeni, da je pooblaščen in sposobna svobodno opravljati svoje naloge, vključno s sposobnostjo sprejemanja avtonomnih odločitev o analiziranju, zahtevanju in posredovanju specifičnih informacij. FIU je kot centralna nacionalna enota pristojna za sprejemanje in analizo poročil o sumljivih transakcijah in drugih informacij, ki so relevantne z vidika pranja denarja, povezanih predhodnih kaznivih dejanj ali financiranja terorizma. FIU je pristojna za posredovanje rezultatov svoje analize in vseh morebitnih dodatnih relevantnih informacij pristojnim organom, kadar obstajajo razlogi za sum pranja denarja, povezanih predhodnih kaznivih dejanj ali financiranja terorizma. Od pooblaščenih subjektov lahko pridobi dodatne informacije.

Države članice svojim FIU zagotovijo ustrezne finančne, človeške in tehnične vire za opravljanje njihovih nalog.

4. Države članice zagotovijo, da imajo njihove FIU pravočasni neposredni ali posredni dostop do finančnih in upravnih informacij ter informacij v zvezi s kazenskim pregonom, ki jih potrebujejo za ustrezno opravljanje svojih nalog. FIU lahko odgovarjajo na zahteve po informacijah pristojnih organov v svojih zadevnih državah članicah, če je razlog za takšne zahteve po informacijah povezan s pranjem denarja, povezanimi predhodnimi kaznivimi dejanji ali financiranjem terorizma. Odločitev o izvedbi analize ali posredovanju informacij sprejme FIU.

5. Kadar obstajajo objektivni razlogi za domnevo, da bi zagotovitev takšnih informacij negativno vplivala na tekoče preiskave ali analize, ali kadar bi bilo v izjemnih okoliščinah razkritje informacij očitno nesorazmerno z upravičenimi interesi fizične ali pravne osebe ali nepomembno za namene, za katere je bilo zahtevano, FIU ni obvezana ugoditi zahtevi po informacijah.

6. Države članice od pristojnih organov zahtevajo, da FIU poročajo o uporabi informacij, zagotovljenih v skladu s tem členom, ter o rezultatih preiskav ali pregledov, opravljenih na podlagi teh informacij.

7. Države članice zagotovijo, da je FIU pooblaščen za sprejetje nujnih neposrednih ali posrednih ukrepov, kadar obstaja sum, da je transakcija povezana s pranjem denarja ali financiranjem terorizma, za začasno opustitev ali zavrnitev dovoljenja za transakcijo, ki poteka, tako da analizira transakcijo, potrdi sum in rezultate analize posreduje pristojnim organom. FIU je pooblaščen, da tako neposredno ali posredno ukrepa na zahtevo FIU iz druge države članice za obdobja in pod pogoji, določenimi v nacionalnem pravu FIU, ki prejme zahtevo.

8. Nalogo FIU glede analize sestavlja naslednje:

- (a) operativna analiza, ki se osredotoča na posamezne primere in konkretne cilje ali na ustrezne izbrane informacije, odvisno od vrste in obsega razkritih prejetih informacij ter pričakovane uporabe informacij po njihovem posredovanju, ter
- (b) strateška analiza, ki obravnava trende in vzorce v zvezi s pranjem denarja in financiranjem terorizma.

Člen 33

1. Države članice od pooblaščenih subjektov ter, kadar je ustrezno, od njihovih direktorjev in zaposlenih zahtevajo, da v celoti sodelujejo, tako da nemudoma:

- (a) obvestijo FIU na svojo pobudo, tudi prek prijave, kadar pooblaščen subjekt ve, sumi ali ima upravičeni razlog za sum, da so sredstva, ne glede na zadevni znesek, premoženjska korist, pridobljena s kaznivimi dejanji, ali povezana s financiranjem terorizma, in v takšnih primerih nemudoma odgovorijo na zahteve FIU po dodatnih informacijah ter
- (b) FIU na njeno zahtevo neposredno ali posredno posredujejo vse potrebne informacije v skladu s postopki, določenimi v pravu, ki se uporablja.

Vse sumljive transakcije, vključno s poskusi transakcij, se prijavi.

2. Oseba, imenovana v skladu s točko (a) člena 8(4) pošlje informacije iz odstavka 1 tega člena FIU v tisti državi članici, na ozemlju katere ima sedež pooblaščen subjekt, ki informacije pošlje.

Člen 34

1. Z odstopanjem od člena 33(1) lahko države članice za pooblaščen subjekte iz točke 3(a), (b) in (d) člena 2(1) pooblastijo ustrezen samoregulativni organ zadevne stroke kot organ, ki prejme informacije iz člena 33(1).

Brez poseganja v odstavek 2 določeni samoregulativni organ v primerih iz prvega pododstavka tega odstavka, posreduje informacije FIU nemudoma in nefiltrirane.

2. Države članice obveznosti iz člena 33(1) ne uporabljajo za notarje, druge neodvisne pravne strokovnjake, revizorje, zunanje računovodje in davčne svetovalce le v kolikor se tako izvzetje strogo nanaša na informacije, ki jih prejmejo od ali pridobijo v zvezi z eno od svojih strank med ugotavljanjem pravnega položaja njihove stranke ali ko branijo ali zastopajo to stranko v sodnem postopku ali v zvezi z njim, vključno s svetovanjem o sprožitvi ali izogibanju takemu postopku, ne glede ali so takšne informacije pridobljene pred, med ali po takem postopku.

Člen 35

1. Države članice od pooblaščenih subjektov zahtevajo, da se vzdržijo izvedbe transakcij, za katere vedo ali sumijo, da so povezane s premoženjskimi koristmi, pridobljenimi s kaznivimi dejanji, ali s financiranjem terorizma, dokler ne sprejmejo potrebnih ukrepov v skladu s točko (a) prvega pododstavka člena 33(1) in izpolnijo morebitnih nadaljnjih specifičnih navodil FIU ali pristojnih organov v skladu s pravom zadevne države članice.

2. Kadar se je nemogoče vzdržati izvedbi transakcij iz odstavka 1 ali je verjetno, da bi njihova izvedba onemogočila pregon upravičencev sumljive transakcije, zadevni pooblašчени subjekti nemudoma po tem obvestijo FIU.

Člen 36

1. Države članice zagotovijo, da pristojni organi, ki pri pregledovanju pooblaščenih subjektov iz člena 48 ali kakor koli drugače odkrijejo dejstva, ki bi lahko bila povezana s pranjem denarja ali financiranjem terorizma, o tem nemudoma obvestijo FIU.

2. Države članice zagotovijo, da nadzorni organi, ki so z zakonom ali drugim predpisom pooblašчени za nadzor nad delniškimi in deviznimi trgi ter trgi izvedenih finančnih instrumentov, obvestijo FIU, če odkrijejo dejstva, ki bi lahko bila povezana s pranjem denarja ali financiranjem terorizma.

Člen 37

Če pooblaščen subjekt ali zaposleni ali direktor takšnega pooblaščenega subjekta v dobri veri razkrije informacije v skladu s členoma 33 in 34, se takšno razkritje ne šteje za kršitev omejitve razkrivanja informacij, določene s pogodbo ali s katero koli določbo zakona ali drugega predpisa, in ne predstavlja nikakršne odgovornosti za škodo s strani pooblaščenega subjekta ali njegovega direktorja ali zaposlenih, niti ne v primerih, da niso natančno poznali osnovnega kaznivega dejanja, in ne glede na to, ali je do nezakonite dejavnosti dejansko prišlo.

Člen 38

Države članice zagotovijo, da se posamezniki, vključno z zaposlenimi pri pooblaščenem subjektu in njegovimi predstavniki, ki sum pranja denarja ali financiranja terorizma prijavijo interno ali neposredno FIU, zaščitijo pred izpostavljenostjo grožnjam ali drugim sovražnim dejanjem, zlasti pa pred negativnimi ali diskriminatornimi ukrepi na delovnem mestu.

ODDELEK 2

Prepoved razkritja

Člen 39

1. Pooblašчени subjekti ter njihovi direktorji in zaposleni zadevni stranki ali drugim tretjim osebam ne razkrijejo dejstva, da so ali bodo v skladu s členom 33 ali 34 posredovali informacije oziroma da takšno posredovanje poteka ali da se je ali bi se lahko uvedla preiskava o pranju denarja ali financiranju terorizma.

2. Prepoved iz odstavka 1 ne velja za razkritje pristojnim organom, vključno s samoregulativnimi organi, ali razkritje za namene kazenskega pregona.

3. Prepoved iz odstavka 1 ne preprečuje razkritja med kreditnimi institucijami in finančnimi institucijami ali med temi institucijami in njihovimi podružnicami in hčerinskimi družbami v večinski lasti v tretjih državah, pod pogojem, da te podružnice in hčerinske družbe v večinski lasti v celoti spoštujejo politike in postopke na ravni skupine, vključno s postopki za izmenjavo informacij v okviru skupine, in sicer v skladu s členom 45, ter če politike in postopki na ravni skupine ustrezajo zahtevam iz te direktive.

4. Prepoved iz odstavka 1 ne preprečuje razkritja med pooblaščenimi subjekti iz točke 3(a) in (b) člena 2(1) ali subjekti tretjih držav, v katerih veljajo zahteve, enakovredne zahtevam iz te direktive, ki opravljajo svojo poklicno dejavnost, bodisi kot zaposleni ali ne, v isti pravni osebi ali obsežni strukturi, kateri oseba pripada ter ki ima skupnega lastnika, skupno upravo ali skupni nadzor nad skladnostjo s predpisi.

5. Prepoved iz odstavka 1 tega člena za pooblaščen subjekte iz točk 1, 2 in 3(a) in (b) člena 2(1) v primerih, ki se nanašajo na isto stranko in isto transakcijo, v kateri sodelujeta dva ali več pooblaščenih subjektov, ne preprečuje razkritja med zadevnimi pooblaščenimi subjekti, če so iz držav članic, ali subjekti v tretji državi, v kateri veljajo zahteve, enakovredne zahtevam iz te direktive, ter če pripadajo isti kategoriji poklicev in zanje veljajo obveznosti glede varstva poslovne skrivnosti in osebnih podatkov.

6. Kadar poskušajo pooblaščen subjekti iz točke 3(a) in (b) člena 2(1) stranko odvrniti od nezakonite dejavnosti, to ne predstavlja razkritja v smislu odstavka 1 tega člena.

POGLAVJE V

VARSTVO PODATKOV, HRANJENJE EVIDENC IN STATISTIČNI PODATKI

Člen 40

1. Države članice od pooblaščenih subjektov zahtevajo, da za preprečevanje, odkrivanje in preiskovanje morebitnega pranja denarja ali financiranja terorizma s strani FIU ali drugih pristojnih organov hranijo naslednje dokumente in informacije v skladu z nacionalnim pravom:

- (a) pri skrbnem preverjanju strank kopije dokumentov in informacije, ki so potrebne za izpolnjevanje zahtev skrbnega preverjanja strank, določenih v poglavju II, in sicer pet let po zaključku poslovnega odnosa s svojo stranko ali po datumu izvedbe občasne transakcije;
- (b) dokazno dokumentacijo in evidence transakcij, z originalnimi listinami ali kopijami, ki so po veljavnem nacionalnem pravu sprejemljive kot dokaz v sodnem postopku, ter so potrebne za identifikacijo transakcij, in sicer pet let po zaključku poslovnega odnosa s svojo stranko ali po datumu izvedbe občasne transakcije.

Po izteku obdobj hrambe iz prvega pododstavka, države članice zagotovijo, da pooblaščen subjekti izbrišejo osebne podatke, razen če je drugače določeno z nacionalnim pravom, ki določa okoliščine, v katerih pooblaščen subjekti lahko hranijo ali morajo še naprej hraniti podatke. Države članice lahko dovolijo ali zahtevajo nadaljnjo hrambo po tem, ko izvedejo podrobno oceno potrebnosti in sorazmernosti take nadaljnje hrambe in ko je tako podaljšanje upravičeno zaradi preprečevanja, odkrivanja ali preiskovanja pranja denarja ali financiranja terorizma. To obdobje nadaljnje hrambe ne presega petih dodatnih let.

2. Če na dan 25. junija 2015 v državi članici poteka pravni postopek v zvezi s preprečevanjem, odkrivanjem, preiskovanjem ali preganjanjem domnevnega pranja denarja ali financiranja terorizma, pooblaščen subjekt pa ima informacije ali dokumente v zvezi s tem tekočim sodnim postopkom, lahko pooblaščen subjekt te informacije ali te dokumente hrani v skladu z nacionalnim pravom, in sicer za obdobje petih let od 25. junija 2015. Države članice lahko brez poseganja v nacionalno kazensko pravo o dokazih, ki se uporablja za tekoče kazenske preiskave in sodne postopke, dovolijo ali zahtevajo hrambo takšnih informacij ali dokumentov za nadaljnje obdobje petih let, če je ugotovljena nujnost in sorazmernost take nadaljnje hrambe zaradi preprečevanja, odkrivanja, preiskovanja ali preganjanja domnevnega pranja denarja ali financiranja terorizma.

Člen 41

1. Obdelavo osebnih podatkov na podlagi te direktive ureja Direktiva 95/46/ES, kot je bila prenesena v nacionalno zakonodajo. Osebne podatke, ki jih na podlagi te direktive obdela Komisija ali evropski nadzorni organi, ureja Uredba (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta.

2. Osebnne podatke lahko pooblaščen subjekt na podlagi te direktive obdeluje le za namene preprečevanja pranja denarja in financiranja terorizma iz člena 1 in se jih ne obdeluje nadalje na način, ki bi bil nezdržljiv z temi nameni. Obdelava osebnih podatkov na podlagi te direktive v kakršne koli druge namene, kot so komercialni nameni, je prepovedana.

3. Pooblaščen subjekt novim strankam zagotovi informacije, ki se zahtevajo na podlagi člena 10 Direktive 95/46/ES, in sicer pred vzpostavitvijo poslovnega odnosa ali izvedbo občasne transakcije. Te informacije zlasti zajemajo splošno obvestilo v zvezi s pravnimi obveznostmi pooblaščenih subjektov v skladu s to direktivo, kadar osebnne podatke obdeluje za namene preprečevanja pranja denarja in financiranja terorizma iz člena 1 te direktive.

4. Države članice pri uveljavljanju prepovedi razkritja iz člena 39(1) sprejmejo zakonodajne ukrepe, s katerimi v celoti ali deloma omejijo pravico dostopa posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, do osebnih podatkov, ki se nanj nanašajo, in sicer v obsegu, kolikor takšna popolna ali delna omejitev predstavlja nujen in sorazmeren ukrep v demokratični družbi in ob ustreznem upoštevanju upravičenih interesov zadevne osebe:

- (a) da bi pooblaščenemu subjektu ali pristojnemu nacionalnemu organu omogočili pravilno izpolnjevanje njegovih nalog za namene te direktive; ali
- (b) da bi se izognili oviranju uradnih ali sodnih poizvedb, analiz, preiskav ali postopkov za namene te direktive in da bi zagotovili, da ni ogroženo preprečevanje, preiskovanje in odkrivanje pranja denarja in financiranja terorizma.

Člen 42

Države članice zahtevajo, da njihovi pooblaščen subjekt vzpostavi sisteme, ki jim v skladu z nacionalnim pravom omogočajo, da se prek varnih kanalov in ob polnem zagotavljanju zaupnosti poizvedb v celoti in hitro odzovejo na poizvedbe njihovih FIU ali drugih organov, o tem ali imajo ali so imele v zadnjih petih letih pred navedeno poizvedbo poslovne odnose z določenimi osebami in kakšna je bila narava teh odnosov.

Člen 43

Obdelava osebnih podatkov na podlagi te direktive za namene preprečevanja pranja denarja in financiranja terorizma iz člena 1 se šteje za zadevo v javnem interesu v skladu z Direktivo 95/46/ES.

Člen 44

1. Države članice za namene prispevanja k pripravi ocen tveganj v skladu s členom 7 zagotovijo, da so z zbiranjem celovitih statističnih podatkov o zadevah, pomembnih za učinkovitost sistemov boja proti pranju denarja ali financiranju terorizma, sposobne preverjati učinkovitost svojih sistemov.

2. Statistični podatki iz odstavka 1 vključujejo:

- (a) podatke o velikosti in pomembnosti različnih sektorjev, ki spadajo na področje uporabe te direktive, vključno s številom subjektov in oseb ter gospodarsko pomembnostjo posameznega sektorja;
- (b) podatke o poročevalnih, preiskovalnih in sodnih fazah nacionalne ureditve AML/CFT, vključno s številom poročil o sumljivih transakcijah, posredovanih FIU, nadaljnjim ukrepanjem na podlagi teh poročil ter letnimi podatki o številu preiskovanih primerov, številu preganjanih oseb, številu oseb, obsojenih kaznivega dejanja pranja denarja ali kaznivega dejanja financiranja terorizma, vrsti predhodnega kaznivega dejanja, kadar je takšna informacija na voljo, in vrednosti zamrznjenega, zaseženega ali odvzetega premoženja v eurih;
- (c) če so na voljo, podatke z navedbo števila in odstotka poročil, na podlagi katerih so bile uvedene nadaljnje preiskave, pri čemer se pooblaščenim subjektom pripravi letno poročilo, v katerem se podrobno opiše uporabnost in nadaljnje ukrepanje na podlagi poročil, ki so jih pripravile;
- (d) podatki v zvezi s številom čezmejnih zahtev po informacijah, ki jih je podala, prejela, zavrnila in nanje deloma ali v celoti odgovorila FIU.

3. Države članice zagotovijo, da je objavljen konsolidiran pregled njihovih statistik.

4. Države članice Komisiji posredujejo statistične podatke iz odstavka 2.

POGLAVJE VI

POLITIKE, POSTOPKI IN NADZOR

ODDELEK 1

Notranji postopki, usposabljanje in povratne informacije

Člen 45

1. Države članice od pooblaščenih subjektov, ki so del skupine, zahtevajo, da za namene AML/CFT izvajajo politike in postopke na ravni skupine, vključno s politikami varstva podatkov ter politikami in postopki v zvezi z izmenjavo informacij znotraj skupine. Te politike in postopki se učinkovito izvajajo na ravni podružnic in hčerinskih družb v večinski lasti v državah članicah in tretjih državah.

2. Države članice zahtevajo, da pooblašчени subjekti, ki upravljajo podjetja v drugi državi članici, zagotovijo, da ta podjetja spoštujejo nacionalne določbe zadevne druge države članice za prenos te direktive.

3. Kadar imajo pooblašчени subjekti podružnice ali hčerinske družbe v večinski lasti v tretjih državah, v katerih so minimalne zahteve AML/CFT manj stroge kot zahteve države članice, države članice zagotovijo, da njihove podružnice in hčerinske družbe v večinski lasti v tretji državi izvajajo zahteve države članice, tudi v zvezi z varstvom podatkov, kolikor to dopušča pravo tretje države.

4. Države članice in evropski nadzorni organi se medsebojno obveščajo o primerih, v katerih pravo tretje države ne dovoljuje izvedbe politik in postopkov, zahtevanih na podlagi odstavka 1. V takšnih primerih se lahko usklajeno ukrepa, da bi se dosegla rešitev.

5. Države članice zahtevajo, da takrat, kadar pravo tretje države ne dovoljuje izvedbe politik in postopkov iz odstavka 1, pooblašчени subjekti zagotovijo, da podružnice ali hčerinske družbe v večinski lasti v zadevni tretji državi uporabljajo dodatne ukrepe, s katerimi učinkovito obvladujejo tveganje pranja denarja ali financiranja terorizma, in o tem obvestijo pristojne organe njihove matične države članice. Če dodatni ukrepi ne zadostujejo, pristojni organi matične države članice izvedejo dodatne nadzorne ukrepe, vključno s tem, da od skupine zahtevajo, da ne vzpostavi poslovnih odnosov ali jih prekine, da ne izvede transakcij in da, kadar je to potrebno, preneha z delovanjem v tretji državi.

6. Evropski nadzorni organi razvijejo osnutke regulativnih tehničnih standardov, ki določajo vrsto dodatnih ukrepov iz odstavka 5 in minimalne ukrepe, ki jih sprejmejo kreditne institucije in finančne institucije, kadar pravo tretje države ne dovoljuje izvedbe ukrepov iz odstavkov 1 in 3.

Evropski nadzorni organi osnutke regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka Komisiji predložijo do 26. decembra 2016.

7. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz odstavka 6 tega člena v skladu s členi 10 do 14 uredb (EU) št. 1093/2010, (EU) št. 1094/2010 in (EU) št. 1095/2010.

8. Države članice zagotovijo, da je dovoljena izmenjava informacij znotraj skupine. Informacije o sredstvih, za katera se sumi, da so premoženjska korist, pridobljena s kaznivimi dejanji, ali povezana s financiranjem terorizma, prijavljene FIU, se delijo znotraj skupine, razen če FIU da drugačna navodila.

9. Države članice lahko od izdajateljev elektronskega denarja, kot so opredeljeni v točki 3 člena 2 Direktive 2009/110/ES ter ponudnikov plačilnih storitev, kot so opredeljeni v točki 9 člena 4 Direktive 2007/64/ES, ki so vzpostavljeni na njihovem ozemlju v obliki, ki ni podružnica, in katerih sedež je v drugi državi članici, zahtevajo, da na njihovem ozemlju imenujejo osrednjo kontaktno točko, ki v imenu institucije, ki jo imenuje, zagotavlja skladnost s pravili AML/CFT in omogoča lažji nadzor s strani pristojnih organov, tudi s posredovanjem listin in informacij pristojnim organom na zahtevo.

10. Evropski nadzorni organi razvijejo osnutek regulativnih tehničnih standardov o merilih za določitev okoliščin, v katerih je primerno imenovanje osrednje kontaktne točke v skladu z odstavkom 9, in opredelitev funkcij osrednjih kontaktnih točk.

Evropski nadzorni organi osnutke regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka Komisiji predložijo do 26. junija 2017.

11. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz odstavka 10 tega člena v skladu s členi 10 do 14 uredb (EU) št. 1093/2010, (EU) št. 1094/2010 in (EU) št. 1095/2010.

Člen 46

1. Države članice zahtevajo, da pooblaščen subjekt sprejme ukrepe, ki so sorazmerni z njihovimi tveganji, naravo in velikostjo, s čimer zagotovijo, da so njihovi zaposleni seznanjeni z določbami, sprejetimi v skladu s to direktivo, vključno z ustreznimi zahtevami glede varstva podatkov.

Ti ukrepi vključujejo udeležbo njihovih zaposlenih v posebnih stalnih programih usposabljanja, da bi lažje prepoznali transakcije, ki bi lahko bile povezane s pranjem denarja ali financiranjem terorizma, ter da bi se naučili ukrepati v takšnih primerih.

Kadar fizična oseba, ki spada v katero koli od kategorij iz točke 3 člena 2(1), poklicno dejavnost izvaja kot zaposlena pri pravni osebi, se obveznosti iz tega oddelka nanašajo na pravno osebo in ne na fizično osebo.

2. Države članice zagotovijo, da imajo pooblaščen subjekt dostop do posodobljenih informacij o ravnanjih oseb, ki perejo denar, in tistih, ki financirajo terorizem, ter o kazalnikih za prepoznavanje sumljivih transakcij.

3. Države članice, kadar je to mogoče, pooblaščen subjektom zagotovijo pravočasne povratne informacije o učinkovitosti in nadaljnjem ukrepanju v zvezi s poročili o sumih pranja denarja in financiranja terorizma.

4. Države članice zahtevajo, da pooblaščen subjekt – kadar je ustrezno – identificirajo člana upravnega odbora, ki je odgovoren za izvajanje zakonov in drugih predpisov, potrebnih za uskladitev s to direktivo.

ODDELEK 2

Nadzor

Člen 47

1. Države članice zagotovijo, da menjalnice in družbe, ki unovčujejo čeke, ter izvajalci storitve za sklade in družbe pridobijo licenco ali so registrirane ter da se regulirajo tudi ponudniki storitev iger na srečo.

2. Države članice zahtevajo, da pristojni organi zagotovijo, da so osebe, ki so na vodstvenem položaju v subjektih iz odstavka 1, ali osebe, ki so dejanski lastniki takšnih subjektov, sposobne in primerne osebe.

3. Kar zadeva pooblašcene subjekte iz točke 3(a), (b) in (d) člena 2(1), države članice zagotovijo, da pristojni organi sprejmejo potrebne ukrepe, s katerimi storilec kaznivih dejanj, obsojenih na relevantnih področjih, ali njihovim sodelavcem preprečijo, da bi bili na vodstvenem položaju ali dejanski lastniki teh pooblaščenih subjektov.

Člen 48

1. Države članice zahtevajo, da pristojni organi učinkovito spremljajo skladnost s to direktivo in sprejmejo ukrepe, potrebne za zagotovitev te skladnosti.

2. Države članice zagotovijo, da imajo pristojni organi ustrezna pooblastila, vključno s pristojnostjo, da zahtevajo vse informacije o spremljanju skladnosti s predpisi in izvajajo preglede, ter imajo ustrezne finančne, človeške in tehnične vire za opravljanje svojih nalog. Države članice zagotovijo, da osebje teh organov vzdržuje visoko raven poklicnih standardov, vključno s standardi zaupnosti in varstva podatkov, da ima osebje integriteto ter da je ustrezno usposobljeno.

3. Za kreditne institucije in finančne institucije ter ponudnike storitev iger na srečo imajo pristojni organi širša pooblastila za nadzor.
4. Države članice zagotovijo, da pristojni organi države članice, v kateri pooblaščen subjekt upravlja podjetja, nadzorujejo, da ta podjetja spoštujejo nacionalne določbe te države članice za prenos te direktive. Takšen nadzor lahko v primeru podjetij iz člena 45(9) vključuje sprejetje ustreznih in sorazmernih ukrepov za obravnavanje resnih pomanjkljivosti, ki zahtevajo takojšnjo odpravo. Ti ukrepi so začasni in se prenehajo, ko se opredeljene pomanjkljivosti odpravijo, vključno s pomočjo pristojnih organov matične države članice pooblaščenega subjekta ali v sodelovanju z njimi, skladno s členom 45(2).
5. Države članice zagotovijo, da pristojni organi države članice, v kateri pooblaščen subjekt upravlja podjetja, sodelujejo s pristojnimi organi države članice, v kateri ima pooblaščen subjekt sedež, da bi se zagotovil učinkovit nadzor nad zahtevami te direktive.
6. Države članice zagotovijo, da pristojni organi pri uporabi na tveganju temelječega pristopa k nadzoru:
- (a) jasno razumejo tveganja pranja denarja in financiranja terorizma v njihovi državi članici;
  - (b) imajo dostop do vseh relevantnih informacij o specifičnih domačih in mednarodnih tveganjih, povezanih s strankami, produkti in storitvami pooblaščenih subjektov, na kraju samem in zunaj njega ter
  - (c) pogostost in intenzivnost nadzora na kraju samem in zunaj njega temeljita na profilu tveganja pooblaščenih subjektov ter na tveganjih pranja denarja in financiranja terorizma v državi članici.
7. Ocena profila tveganja pooblaščenih subjektov glede pranja denarja in financiranja terorizma, vključno s tveganji neskladnosti s predpisi, se pregleduje redno ter ob pomembnih dogodkih ali spremembah v njihovem vodenju in dejavnostih.
8. Države članice zagotovijo, da pristojni organi upoštevajo stopnjo prostega preudarka, ki je dovoljena za pooblaščen subjekt, ter ustrezno pregledajo ocene tveganj, na katerih temelji ta stopnja, ter ustreznost in izvajanje njegovih notranjih politik, kontrol in postopkov.
9. Za pooblaščen subjekte iz točke 3(a), (b) in (d) člena 2(1) lahko države članice dovolijo, da naloge iz odstavka 1 tega člena opravljajo samoregulativni organi, pod pogojem, da ti samoregulativni organi izpolnjujejo odstavek 2 tega člena.
10. Evropski nadzorni organi do 26. junija 2017 v skladu s členom 16 uredb (EU) št. 1093/2010, (EU) št. 1094/2010 in (EU) št. 1095/2010 izdajo smernice, naslovljene na pristojne organe, o značilnostih na tveganju temelječega pristopa k nadzoru in ukrepih, ki jih je treba sprejeti pri izvajanju na tveganju temelječega nadzora. Posebej se upošteva narava in obseg poslovanja ter se, kadar je to primerno in sorazmerno, določijo posebne ukrepe.

ODDELEK 3

Sodelovanje

Pododdelek I

Nacionalno sodelovanje

Člen 49

Države članice zagotovijo, da imajo oblikovalci politike, FIU, nadzorni organi in drugi pristojni organi, ki sodelujejo pri AML/CFT, učinkovite mehanizme, ki jim omogočajo sodelovanje in usklajevanje na domači ravni glede razvoja in izvajanja politik in dejavnosti za boj proti pranju denarja in financiranju terorizma, tudi zaradi izpolnjevanja obveznosti v skladu s členom 7.

Pododdelek II

Sodelovanje z evropskimi nadzornimi organi

Člen 50

Pristojni organi evropskim nadzornim organom zagotovijo vse informacije, ki so potrebne za omogočanje opravljanja njihovih nalog v skladu s to direktivo.

Pododdelek III

Sodelovanje med FIU in s Komisijo

Člen 51

Komisija lahko zagotovi pomoč, ki je lahko potrebna za lažje usklajevanje, vključno z izmenjavo informacij med FIU v Uniji. Lahko redno sklicuje sestanke foruma FIU EU, ki ga sestavljajo predstavniki FIU držav članic, da bi olajšali sodelovanje med FIU, si izmenjavali mnenja in zagotavljali svetovanje v zvezi z vprašanji o izvajanju, pomembnimi za FIU in subjekte poročanja, kot tudi glede sodelovanja, kakršna so učinkovito sodelovanje FIU, odkrivanje sumljivih transakcij s čezmejno razsežnostjo, standardizacija oblik poročanja prek FIU.net ali njegovega naslednika, skupna analiza čezmejnih primerov ter opredelitev trendov in dejavnikov, pomembnih za oceno tveganj pranja denarja in financiranja terorizma tako na nacionalni, kot tudi na nadnacionalni ravni.

Člen 52

Države članice zagotovijo, da FIU med seboj sodelujejo, kolikor je le mogoče, ne glede na njihov organizacijski status.

Člen 53

1. Države članice zagotovijo, da si FIU na lastno pobudo ali na zahtevo izmenjujejo vse informacije, ki bi lahko bile pomembne za obdelavo ali analizo informacij s strani FIU, povezanih s pranjem denarja ali financiranjem terorizma in fizično ali pravno osebo, ki sodeluje pri takšnih transakcijah, tudi če vrsta morebiti povezanih predhodnih kaznivih dejanj v trenutku izmenjave ni opredeljena.

Zahteva vsebuje ustrezna dejstva, sekundarne informacije, razloge za zahtevo in opis, kako bodo zahtevane informacije uporabljene. Uporabljajo se lahko različni mehanizmi izmenjave, če se tako dogovorijo FIU, zlasti kar zadeva izmenjave prek FIU.net ali njegovega naslednika.

Ko FIU prejme poročilo na podlagi točke (a) prvega pododstavka člena 33(1), ki zadeva drugo državo članico, ga takoj posreduje FIU te države članice.

2. Države članice zagotovijo, da mora FIU, ki prejme zahtevo, pri odgovoru na zahtevo po informacijah iz odstavka 1 s strani druge FIU, uporabiti vsa svoja razpoložljiva pooblastila, ki bi jih običajno uporabila v matični državi članici za prejem in analizo informacij. FIU, ki prejme zahtevo, nanjo pravočasno odgovori.

Ko FIU skuša pridobiti dodatne informacije od pooblaščenega subjekta s sedežem v drugi državi članici, ki deluje na njenem ozemlju, se zahteva naslovi na FIU države članice, na ozemlju katere ima pooblaščen subjekt sedež. Ta FIU nemudoma posreduje zahteve in odgovore.

3. FIU lahko zavrne izmenjavo informacij le v izjemnih primerih, če bi bila izmenjava lahko v nasprotju s temeljnimi načeli njenega nacionalnega prava. Te izjeme se opredelijo tako, da se preprečijo zlorabe in neupravičeno omejevanje proste izmenjave informacij za namene analiz.

Člen 54

Informacije in dokumenti, prejeti v skladu s členoma 52 in 53, se uporabljajo za izpolnjevanje nalog FIU, kot so določene v tej direktivi. Pri izmenjavi informacij in dokumentov v skladu s členoma 52 in 53 lahko FIU, ki posreduje informacije, naloži omejitve in pogoje za uporabo teh informacij. FIU, ki prejme informacije, upošteva te omejitve in pogoje.

Člen 55

1. Države članice zagotovijo, da se informacije, izmenjane v skladu s členoma 52 in 53, uporabljajo le za namen, za katerega so bile zaprosene ali posredovane, ter da mora za vsako posredovanje navedenih informacij s strani FIU, ki jih prejme, kateremu koli drugemu organu, agenciji ali oddelku, ali za kakršno koli uporabo teh informacij za namene, ki presegajo prvotno odobrene namene, FIU, ki informacije zagotovi, izdati predhodno soglasje.

2. Države članice zagotovijo, da FIU, ki prejme zahtevo za informacije, predhodno soglasje za posredovanje informacij pristojnim organom izda hitro in kadar koli je mogoče. FIU svojega soglasja za takšno posredovanje ne zavrne, razen če je to zunaj področja uporabe njenih določb AML/CFT, če bi lahko vodilo do oviranja kazenske preiskave, če bilo v jasnem nasprotju z upravičenimi interesi fizične ali pravne osebe ali države članice FIU, ki prejme zahtevo za informacije, ali če bi bilo kako drugače v nasprotju s temeljnimi načeli nacionalnega prava te države članice. Vsaka takšna zavrnitev izdaje soglasja se ustrezno pojasni.

Člen 56

1. Države članice od svojih FIU zahtevajo, da med seboj uporabljajo zavarovane komunikacijske kanale, ter spodbujajo uporabo FIU.net ali njegovega naslednika.

2. Države članice zagotovijo, da njihove FIU za izpolnjevanje svojih nalog, kot so določene v tej direktivi, skladno z nacionalnim pravom med seboj sodelujejo pri uporabi najsodobnejših tehnologij. Te tehnologije omogočajo FIU, da anonimno primerjajo svoje podatke s podatki drugih FIU ob zagotavljanju celovitega varstva osebnih podatkov za namene odkrivanja subjektov, ki zanimajo FIU, v drugih državah članicah, ter opredeljevanja njihovih prihodkov in sredstev.

Člen 57

Razlike pri opredelitvah davčnih kaznivih dejanj v nacionalnem pravu ne omejujejo sposobnosti FIU, da lahko izmenjujejo informacije ali nudijo pomoč drugi FIU, kolikor je po nacionalnem pravu le mogoče.

ODDELEK 4

Sankcije*Člen 58*

1. Države članice zagotovijo, da so pooblaščen subjekti lahko odgovorni za kršitve nacionalnih določb za prenos te direktive v skladu s tem členom in členi 59 do 61. Vse izhajajoče sankcije ali ukrepi so učinkoviti, sorazmerni in odvračilni.

2. Brez poseganja v pravico držav članic, da določijo in izrečejo kazenske sankcije, države članice določijo pravila o upravnih sankcijah in ukrepih ter zagotovijo, da lahko njihovi pooblaščen organi izrečejo takšne sankcije in ukrepe za kršitve nacionalnih določb, za prenos te direktive, ter zagotovijo njihovo uporabo.

Države članice lahko sklenejo, da ne bodo določile pravil o upravnih sankcijah ali ukrepih za kršitve, za katere se v njihovem nacionalnem pravu uporabljajo kazenske sankcije. V tem primeru države članice Komisiji sporočijo zadevne določbe kazenskega prava.

3. Države članice zagotovijo, da se, kadar obveznosti veljajo za pravne osebe v primeru kršitev nacionalnih določb, za prenos te direktive, sankcije in ukrepi lahko uporabljajo za člane upravljalnega organa in druge fizične osebe, ki so v skladu z nacionalnim pravom odgovorne za kršitev.
4. Države članice zagotovijo, da imajo pristojni organi vsa nadzorna in preiskovalna pooblastila, ki so potrebna za opravljanje njihovih funkcij.
5. Pristojni organi svoja pooblastila za izrek upravnih sankcij in ukrepov v skladu s to direktivo in nacionalnim pravom izvajajo na katerega koli od naslednjih načinov:
  - (a) neposredno;
  - (b) v sodelovanju z drugimi organi;
  - (c) pod njihovo odgovornostjo s prenosom pooblastil na take druge organe;
  - (d) z vložitvijo zahtevka pri pristojnih sodnih organih.

Pristojni organi pri izvajanju pooblastil za izrek upravnih sankcij in ukrepov tesno sodelujejo, da zagotovijo, da se s temi upravnimi sankcijami ali ukrepi dosežejo želeni rezultati, in uskladijo svoje delovanje pri reševanju čezmejnih zadev.

Člen 59

1. Države članice zagotovijo, da se ta člen uporablja vsaj za tiste primere kršitev obveznosti s strani pooblaščenih subjektov, ki so hudi, ponavljajoči se in sistematični, ali pa kombinacija navedenega, in sicer v zvezi z zahtevami iz:
  - (a) členov 10 do 24 (skrbno preverjanje strank);
  - (b) členov 33, 34 in 35 (prijavljanje sumljivih transakcij);
  - (c) člena 40 (vodenje evidenc) ter
  - (d) členov 45 in 46 (notranji nadzor).
2. Države članice zagotovijo, da v primerih iz odstavka 1 upravne sankcije in ukrepi, ki se lahko uporabijo, zajemajo vsaj:
  - (a) javno izjavo, v kateri sta opredeljeni fizična ali pravna oseba in narava kršitve;
  - (b) odredbo, ki od fizične ali pravne osebe zahteva, da preneha z ravnanjem in da tega ravnanja več ne ponovi;
  - (c) umik ali začasni umik dovoljenja, kadar je slednje potrebno za pooblaščen subjekt;
  - (d) začasno prepoved izvrševanja vodstvenih nalog za katero koli osebo, ki se ji odvzamejo vodstvene pristojnosti v pooblaščenih subjektih, ali katero koli drugo fizično osebo, ki nosi odgovornost za kršitev;
  - (e) najvišje upravne denarne sankcije v višini vsaj dvakratnega zneska koristi, pridobljene s kršitvijo, kadar je to korist mogoče določiti, ali vsaj 1 000 000 EUR;
3. Države članice zagotovijo, da se z odstopanjem od odstavka 2(e), če je zadevni pooblaščen subjekt kreditna institucija ali finančna institucija, lahko prav tako uporabijo naslednje sankcije:
  - (a) v primeru pravne osebe najvišje upravne denarne sankcije v višini vsaj 5 000 000 EUR ali 10 % skupnega letnega prometa glede na zadnje razpoložljive računovodske izkaze, ki jih je odobril upravljalni organ; kadar je pooblaščen subjekt nadrejeno podjetje ali podrejeno podjetje nadrejenega podjetja, od katerega se zahteva, da pripravi konsolidirane računovodske izkaze v skladu s členom 22 Direktive 2013/34/EU, je relevantni skupni letni promet enak skupnemu letnemu prometu ali ustrezni vrsti prihodka v skladu z ustreznimi računovodskimi direktivami na podlagi zadnjih razpoložljivih konsolidiranih računovodskih izkazov, ki jih odobri upravljalni organ končnega nadrejenega podjetja;

- (b) v primeru fizične osebe najvišje upravne denarne sankcije v višini vsaj 5 000 000 EUR ali ustrezne vrednosti v nacionalni valuti države članice, v kateri euro ni uradna valuta, na dan 25. junij 2015.
4. Države članice lahko pristojne organe pooblastijo za izrek dodatnih oblik upravnih sankcij poleg tistih iz točk (a) do (d) odstavka 2 ali izrečejo upravne denarne sankcije, ki presegajo zneske iz točke (e) odstavka 2 in iz odstavka 3.

Člen 60

1. Države članice zagotovijo, da pristojni organi sklep o izreku upravne sankcije ali ukrepa zaradi kršitev nacionalnih določb za prenos te direktive, zoper katerega se ni mogoče pritožiti, objavijo na svojem uradnem spletnem mestu takoj, ko je sankcionirana oseba o tem sklepu obveščena. Objavijo vsaj informacije o vrsti in naravi kršitve ter identiteti odgovornih oseb. Državam članicam tega pododstavka ni treba uporabljati za sklepe o izreku ukrepov preiskovalne narave.

Kadar pristojni organ objavo identitete odgovornih oseb iz prvega pododstavka ali osebnih podatkov teh oseb obravnava kot nesorazmerno glede na oceno primernosti objave takšnih podatkov za vsak primer posebej ali kadar objava ogroža stabilnost finančnih trgov ali tekočo preiskavo, pristojni organ:

- (a) odloži objavo sklepa o izreku upravne sankcije ali ukrepa do trenutka, ko razlogov proti objavi ni več;
- (b) objavi sklep o izreku upravne sankcije ali ukrepa na anonimni podlagi na način, ki je v skladu z nacionalnim pravom, če se s takšno anonimno objavo zagotovi učinkovito varstvo zadevnih osebnih podatkov; v primeru sklepa, da se upravna sankcija ali ukrep objavi anonimno, je mogoče objavo zadevnih podatkov odložiti za razumno obdobje, če bodo v tem obdobju predvidoma prenehali obstajati razlogi za anonimno objavo;
- (c) sploh ne objavi sklepa o izreku upravne sankcije ali ukrepa, če se možnosti iz točk (a) in (b) štejeta za nezadostni, da bi z njima zagotovili, da:
- (i) stabilnost finančnih trgov ne bi bila ogrožena ali
- (ii) bo objava sklepov sorazmerna glede na ukrepe, ki se štejejo za manj pomembne.

2. Kadar države članice dovolijo objavo sklepov, zoper katere je mogoča pritožba, pristojni organi na svojem uradnem spletnem mestu objavijo tudi te informacije in vse morebitne poznejše informacije o izidu takšne pritožbe. Poleg tega se objavi tudi vsak sklep, s katerim se razveljavi predhoden sklep o izreku upravne sankcije ali ukrepa.

3. Pristojni organi zagotovijo, da vse informacije, objavljene v skladu s tem členom, ostanejo na njihovem uradnem spletnem mestu pet let po objavi. Vendar pa objavljeni osebni podatki ostanejo na uradnem spletnem mestu pristojnega organa le toliko časa, kolikor je potrebno v skladu z veljavnimi predpisi o varstvu podatkov.

4. Države članice zagotovijo, da pristojni organi pri določanju vrste in ravni upravnih sankcij ali ukrepov upoštevajo vse relevantne okoliščine, po potrebi tudi:

- (a) resnost in trajanje kršitve;
- (b) stopnjo odgovornosti odgovorne fizične ali pravne osebe;
- (c) finančno trdnost fizične ali pravne osebe, ki nosi odgovornost, kot jo denimo dokazuje celotni promet pravne osebe, ki nosi odgovornost, ali letni prihodek fizične osebe, ki nosi odgovornost;
- (d) korist, ki jo je fizična ali pravna oseba, ki nosi odgovornost, pridobila s kršitvijo, kolikor jo je mogoče določiti;
- (e) izgube, ki so jih zaradi kršitve imele tretje strani, če jih je mogoče določiti;

(f) raven sodelovanja fizične ali pravne osebe, ki nosi odgovornost, s pristojnim organom;

(g) prejšnje kršitve fizične ali pravne osebe, ki nosi odgovornost.

5. Države članice zagotovijo, da so pravne osebe lahko odgovorne za kršitve iz člena 59(1), ki jih v njihovo korist stori oseba, ki ravna kot posameznik ali kot del organa te pravne osebe in ima vodilni položaj v pravni osebi, ki temelji na čemer koli od naslednjega:

(a) pooblastilu za zastopanje pravne osebe;

(b) pooblastilu za sprejemanje odločitev v imenu pravne osebe ali

(c) pooblastilu za opravljanje nadzora znotraj pravne osebe.

6. Države članice zagotovijo tudi, da pravne osebe lahko odgovarjajo, če je lahko zaradi pomanjkljivega nadzora ali kontrole s strani osebe iz odstavka 5 tega člena oseba, ki je podrejena pravni osebi, storila kršitve iz člena 59(1) v korist te pravne osebe.

Člen 61

1. Države članice zagotovijo, da pristojni organi uvedejo učinkovite in zanesljive mehanizme za spodbujanje poročanja pristojnim organom o morebitnih ali dejanskih kršitvah nacionalnih določb za prenos te direktive.

2. Mehanizmi iz odstavka 1 vključujejo vsaj:

(a) posebne postopke za prejem poročil o kršitvah in njihovo nadaljnje spremljanje;

(b) ustrezno zaščito zaposlenih ali oseb v primerljivem položaju ali pooblaščenih subjektov, ki prijavijo kršitve v pooblaščenem subjektu;

(c) ustrezno zaščito za obtoženca;

(d) varstvo osebnih podatkov osebe, ki prijavi kršitve, in fizične osebe, ki je domnevno odgovorna za kršitev, v skladu z načeli iz Direktive 95/46/ES;

(e) jasna pravila, ki v vseh primerih zagotavljajo zaupnost v odnosu do osebe, ki prijavi kršitve v pooblaščenem subjektu, razen če nacionalno pravo zahteva njeno razkritje zaradi nadaljnjih preiskav ali naknadnih sodnih postopkov.

3. Države članice od pooblaščenih subjektov zahtevajo, da imajo sorazmerno z naravo in velikostjo zadevnega pooblaščenega subjekta vzpostavljene ustrezne postopke, v skladu s katerimi lahko njihovi zaposleni, ali osebe v primerljivem položaju, prek posebnega, neodvisnega in anonimnega kanala interno prijavljajo kršitve.

Člen 62

1. Države članice zagotovijo, da njihovi pristojni organi obvestijo evropske nadzorne organe o vseh upravnih sankcijah in ukrepih, izrečenih v skladu s členoma 58 in 59, zoper kreditne institucije in finančne institucije, vključno s kakršno koli pritožbo v zvezi z njimi ter izidom takšne pritožbe.

2. Države članice zagotovijo, da njihovi pristojni organi v skladu s svojim nacionalnim pravom preverijo, ali ima zadevna oseba v kazenski evidenci zabeleženo zadevno obsodbo. Vsaka izmenjava informacij v te namene se izvede v skladu s Sklepom 2009/316/PNZ in Okvirnim sklepom 2009/315/PNZ, kot se izvajata v nacionalnem pravu.

3. Evropski nadzorni organi vzdržujejo spletno mesto s povezavami do objav vsakega pristojnega organa v skladu s členom 60 izrečenih upravnih sankcij in ukrepov zoper kreditne institucije in finančne institucije, ter navedejo obdobje, za katero vsaka država članica objavi upravne sankcije in ukrepe.

POGLAVJE VII

KONČNE DOLOČBE

Člen 63

Točka (d) odstavka 2 člena 25 Uredbe (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾ se nadomesti z naslednjim:

„(d) ima CNS sedež ali dovoljenje v tretji državi, za katero je Komisija v skladu z Direktivo (EU) 2015/849 Evropskega parlamenta in Sveta (*) ugotovila, da se ne šteje, da ima strateške pomanjkljivosti v svoji nacionalni ureditvi za preprečevanje pranja denarja in financiranja terorizma, ki bi bistveno ogrožale finančni sistem Unije.

(*) Direktiva (EU) 2015/849 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2015 o preprečevanju uporabe finančnega sistema za pranje denarja ali financiranje terorizma, spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive 2005/60/ES Evropskega parlamenta in Sveta in Direktive Komisije 2006/70/ES (UL L 141, 5.6.2015, str. 73).“

Člen 64

1. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov je preneseno na Komisijo pod pogoji, določenimi v tem členu.
2. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov iz člena 9 se prenese na Komisijo za nedoločen čas od 25. junija 2015.
3. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov iz člena 9 lahko kadar koli prekliče Evropski parlament ali Svet. S sklepom o preklicu preneha veljati prenos pooblastila iz navedenega sklepa. Sklep začne učinkovati dan po njegovi objavi v *Uradnem listu Evropske unije* ali na poznejši dan, ki je določen v navedenem sklepu. Sklep ne vpliva na veljavnost že veljavnih delegiranih aktov.
4. Komisija takoj po sprejetju delegiranega akta o njem sočasno uradno obvesti Evropski parlament in Svet.
5. Delegirani akt, sprejet na podlagi člena 9, začne veljati le, če mu niti Evropski parlament niti Svet ne nasprotuje v roku enega meseca od uradnega obvestila Evropskemu parlamentu in Svetu o tem aktu ali če pred iztekom tega roka tako Evropski parlament kot Svet obvestita Komisijo, da mu ne bosta nasprotovala. Ta rok se na pobudo Evropskega parlamenta ali Sveta podaljša za mesec dni.

Člen 65

Komisija do 26. junija 2019 pripravi poročilo o izvajanju te direktive ter ga predloži Evropskemu parlamentu in Svetu.

Člen 66

Direktivi 2005/60/ES in 2006/70/ES se razveljavita z učinkom od 26. junija 2017.

Sklicevanja na razveljavljene direktive se štejejo kot sklicevanja na to direktivo in se berejo v skladu s korelacijsko tabelo iz Priloge IV.

Člen 67

1. Države članice do 26. junija 2017 sprejmejo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo. Komisiji takoj sporočijo besedila teh predpisov.

Države članice se v sprejetih predpisih sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicevanja določijo države članice.

2. Države članice Komisiji sporočijo besedilo temeljnih predpisov nacionalnega prava, ki jih sprejmejo na področju, ki ga ureja ta direktiva.

⁽¹⁾ Uredba (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. julija 2012 o izvedenih finančnih instrumentih OTC, centralnih nasprotnih strankah in repozitorijih sklenjenih poslov (UL L 201, 27.7.2012, str. 1).

Člen 68

Ta direktiva začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 69

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Strasbourgu, 20. maja 2015

Za Evropski parlament
Predsednik
M. SCHULZ

Za Svet
Predsednica
Z. KALNIŃA-LUKAŠEVICA

PRILOGA I

V nadaljevanju je podan neizčrpen seznam spremenljivk tveganja, ki jih pooblaščen subjekti upoštevajo pri določanju obsega uporabe ukrepov skrbnega preverjanja strank v skladu s členom 13(3):

- (i) namen računa ali odnosa;
  - (ii) višina sredstev, ki jih mora stranka položiti, ali obseg izvedenih transakcij;
  - (iii) pravilnost ali trajanje poslovnega odnosa.
-

PRILOGA II

V nadaljevanju je podan neizčrpen seznam dejavnikov in vrst dokazov morebitnega manjšega tveganja iz člena 16:

1. Dejavniki tveganja v zvezi s strankami:

- (a) javne družbe, ki kotirajo na borzi in za katere veljajo zahteve glede razkritja (prek borznih pravil, zakonodaje ali izvršilnih sredstev) ter ki nalagajo zahteve za zagotavljanje ustrezne preglednosti dejanskega lastništva;
- (b) javne uprave ali javna podjetja;
- (c) stranke, ki prebivajo na geografskih območjih z manjšim tveganjem, kot je določeno v točki 3;

2. Dejavniki tveganja v zvezi s produkti, storitvami, transakcijami ali distribucijskimi potmi:

- (a) police življenjskega zavarovanja z nizko premijo;
- (b) zavarovalne police pokojninskega sistema, če ni predvidena možnost predčasnega odstopa in se polica ne more uporabiti kot dodatno jamstvo;
- (c) pokojninski ali drug podoben sistem, ki zaposlenim zagotavlja pokojnine, če se prispevki vplačujejo z odtegotvanjem od plače in kadar v okviru pravil sistema ni dovoljen prenos pravic na drugo osebo;
- (d) finančni produkti ali službe, ki nekaterim vrstam strank zagotavljajo ustrezno opredeljene in omejene storitve, da bi tako povečale dostop za namene finančne vključenosti;
- (e) produkti, pri katerih se tveganja pranja denarja in financiranja terorizma obvladuje z drugimi dejavniki, kot so omejitve računa ali preglednost lastništva (npr. določene vrste elektronskega denarja);

3. Dejavniki geografskega tveganja:

- (a) države članice;
  - (b) tretje države, ki imajo učinkovite sisteme AML/CFT;
  - (c) tretje države, za katere je na podlagi zanesljivih virov ugotovljeno, da imajo nizko stopnjo korupcije ali drugih kaznivih dejanj;
  - (d) tretje države, ki imajo – na podlagi zanesljivih virov, kot so vzajemna vrednotenja, poročila o podrobni oceni ali objavljena poročila o nadaljnjem ukrepanju – uvedene zahteve glede boja proti pranju denarja in financiranju terorizma v skladu z revidiranimi priporočili FATF in te zahteve učinkovito izvajajo.
-

PRILOGA III

V nadaljevanju je podan neizčrpen seznam dejavnikov in vrst dokazov morebitnega večjega tveganja iz člena 18(3):

1. Dejavniki tveganja v zvezi s strankami:
    - (a) poslovni odnos poteka v nenavadnih okoliščinah;
    - (b) stranke, ki prebivajo na geografskih območjih z višjim tveganjem iz točke 3;
    - (c) pravne osebe ali ureditve, ki so nosilci osebnih sredstev;
    - (d) družbe, ki imajo zastopnike delničarjev ali prinosniške delnice;
    - (e) podjetja, ki so gotovinsko intenzivna;
    - (f) lastniška struktura družbe se zdi nenavadna ali prekomerno zapletena glede na naravo njenega poslovanja;
  2. Dejavniki tveganja v zvezi s produkti, storitvami, transakcijami ali distribucijskimi potmi:
    - (a) zasebno bančništvo;
    - (b) produkti ali transakcije, pri katerih je morda zaželen anonimnost;
    - (c) brezosebni poslovni odnosi ali transakcije brez določenih zaščitnih ukrepov, npr. elektronskega podpisa;
    - (d) plačilo, prejeto od neznanih ali nepovezanih tretjih oseb;
    - (e) novi produkti in nove poslovne prakse, vključno z novim načinom dobave, ter uporaba novih ali razvijajočih se tehnologij za nove in obstoječe produkte;
  3. Dejavniki geografskega tveganja:
    - (a) brez poseganja v člen 9 države, za katere je na podlagi zanesljivih virov, kot so vzajemna vrednotenja, poročila o podrobni oceni ali objavljena poročila o nadaljnjem ukrepanju, ugotovljeno, da nimajo ustreznih sistemov AML/CFT;
    - (b) države, za katere je na podlagi zanesljivih virov ugotovljeno, da imajo znatno stopnjo korupcije ali drugih kaznivih dejanj;
    - (c) države, za katere veljajo sankcije, embargi ali podobni ukrepi, ki jih je izdala npr. Unija ali Združeni narodi;
    - (d) države, ki zagotavljajo financiranje ali podporo terorističnim organizacijam ali v katerih delujejo teroristične organizacije s seznama potrjenih terorističnih organizacij.
-

PRILOGA IV

Korelacijska tabela

Ta direktiva	Direktiva 2005/60/ES	Direktiva 2006/70/ES
—		Člen 1
—		Člen 3
—		Člen 5
—		Člen 6
—		Člen 7
Člen 1	Člen 1	
Člen 2	Člen 2	
Člen 2(3) to (9)		Člen 4
Člen 3	Člen 3	
Člen 3(9), (10) in (11)		Člen 2(1), (2) in (3)
Člen 4	Člen 4	
Člen 5	Člen 5	
Členi 6 do 8	—	
Člen 10	Člen 6	
Člen 11	Člen 7	
Člen 13	Člen 8	
Člen 14	Člen 9	
Člen 11(d)	Člen 10(1)	
—	Člen 10(2)	
Členi 15, 16 in 17	Člen 11	
—	Člen 12	
Členi 18 do 24	Člen 13	
Člen 22		Člen 2(4)
Člen 25	Člen 14	
—	Člen 15	
Člen 26	Člen 16	
—	Člen 17	
Člen 27	Člen 18	
Člen 28	—	
Člen 29	Člen 19	
Člen 30	—	
Člen 31	—	
—	Člen 20	
Člen 32	Člen 21	
Člen 33	Člen 22	

Ta direktiva	Direktiva 2005/60/ES	Direktiva 2006/70/ES
Člen 34	Člen 23	
Člen 35	Člen 24	
Člen 36	Člen 25	
Člen 37	Člen 26	
Člen 38	Člen 27	
Člen 39	Člen 28	
—	Člen 29	
Člen 40	Člen 30	
Člen 45	Člen 31	
Člen 42	Člen 32	
Člen 44	Člen 33	
Člen 45	Člen 34	
Člen 46	Člen 35	
Člen 47	Člen 36	
Člen 48	Člen 37	
Člen 49	—	
Člen 50	Člen 37a	
Člen 51	Člen 38	
Členi 52 do 57	—	
Členi 58 do 61	Člen 39	
—	Člen 40	
—	Člen 41	
—	Člen 41a	
—	Člen 41b	
Člen 65	Člen 42	
—	Člen 43	
Člen 66	Člen 44	
Člen 67	Člen 45	
Člen 68	Člen 46	
Člen 69	Člen 47	

POPRAVKI**Popravek Uredbe (ES) št. 861/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. julija 2007 o uvedbi evropskega postopka v sporih majhne vrednosti**

(Uradni list Evropske unije L 199 z dne 31. julija 2007)

Stran 12, točka 4.7:

besedilo: „4.7. Sodišče, ki ga v dogovoru izberejo stranke v postopku

“

se glasi: „4.7. Sodišče, ki ga v dogovoru izberejo stranke v postopku

□“.

ISSN 1977-0804 (elektronska različica)
ISSN 1725-5155 (tiskana različica)

Urad za publikacije Evropske unije
2985 Luxembourg
LUKSEMBURG

SL